http://e-pusthakalaya.blogspot.com

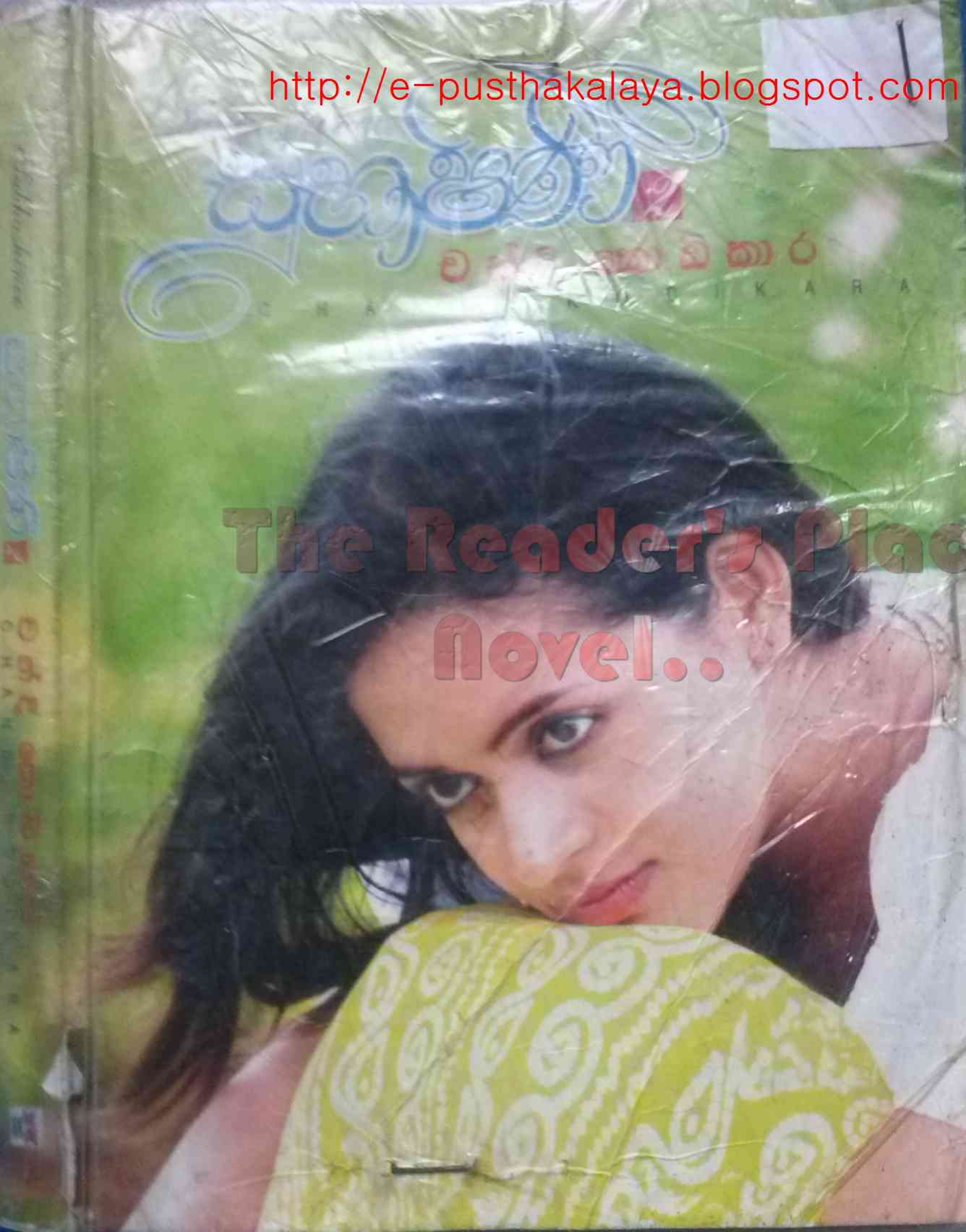

The Reader's Plac
novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පුංචි සටහනක්

අද පාසැල් දරුවන් බොහෝ දෙනෙක් ආත්මාර්ථකාමීත්වයෙන් පිරුණු සිත් ඇත්තෝ වෙති. ඒ ඔවුන්ගේ වරදක් නොවේ. සමාජයේ අනෙක් අයට ඉහලින් කැපී පෙනෙන්නට ඔවුන් මෙහෙයවනු ලබන්නේ වැඩිහිටියන් විසිනි. මල් වැනි මුදු හදවත් තුළට අකාරුණික සිතුවිලි ඇතුළ් කිරීමෙන් අනාගතයේදී වන හානිය පිළිබඳව ඔවුහු කිසිසේත්ම කල්පනා නොකරති.

එහෙත් අනුන් ගේ දුක දැක සසල වෙන දයාබර සිතැත්තෝ අතලොස්සක් ද මේ අතර වෙති. සුභාෂිණී ඒ අතර කැපී පෙනෙන චරිතයකි. මේ කතාව ප්‍රබන්ධයක් වුව ද මෙහි එන හැම චරිතයක්ම මේ සමාජයේදී මට හමු වූ ඒවා ය. ඔබටත් ඔවුන් හමු වෙන්නට ඇත. අනාගතයේදීත් හමු වෙනවා නිරනුමානය.

මේ කතාව පොතක් වශයෙන් පළ කිරීමේ දී මට උදව් කළ හැම දෙනාටම ස්තුතියි.

චන්දි කොඩිකාර
ඕරුතොට
ගම්පහ
chandikodikara@ymail.com

1

විදුහල්පතිතුමා තමා කැඳවන්නේ ප්‍රශංසාවකට නම් විය නොහැකියයි හැඟීම සුභාෂිණී ගේ සිතට තදින් දැනිණි. වරදක් නොකලේ වී නමුදු ඇය විදුහල්පති කාර්යාලයට ඇතුළු වූයේ පැකිළෙන දෙපයින් යුතුවය. ලිපි ගොනුවකට නැඹුරු වී සිටි විදුහල්පතිතුමා හිස ඔසවා ඇය දෙස හෙලුවේ තියුණු බැල්මකි. ඇය සැලී ගියාය.

"සුභාෂිණී ඔය ළමයා ගැන මට ලැබිලා තියෙන්නෙ බොහොම නරක පැමිණිලි.."

ඔහු කීවේ ඉහළට පහළට හිස සලමින් තරහිනි. සුභාෂිණී වඩාත් සසල වූවාය.

"ම.. මම වැරැද්දක් කරල නෑ සර්.." ඇය කීවේ ගොත ගසමිනි.

"වැරැද්දක් කළේ නැත්නම් මේ විදියට පැමිණිලි ලැබෙන්නෙ කොහොමද..?"

ඔහු උස් හඬින් ඇසීය. සුභාෂිණී ගේ දෙනෙතට කඳුළු පිරී ආවේය. කිසිම දිනෙක කිසිම ගුරුවරයෙකු ඇයට මෙලෙස තදින් කතා නොකර තිබිණි.

"ඔය ළමයා පිරිමි ළමයෙක් එක්ක මොකක් හරි සම්බන්ධයක් තියෙනව ද..?"

විදුහල්පතිතුමා එවර විමසුවේ ඍජුවම ඇය දෙස බලා ගෙනය. ඇයට දැනුණේ ඔහු වෙතින් කම්මුලට පහරක් හැඳුවාක් වැනි හැඟීමකි. සත්තකින්ම එවදන්වල අරුත විටහා ගැනීමටත් ඇයට මද

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වේලාවක් ගත විය.

"කතා කරනවා.." විදුහල්පතිතුමා …

"නෑ සර්.." ඇය බොහෝ බියෙන් පැවසුවාය. ඇගේ දෙනෙතින් කඳුළු කඩා හැලෙන්නට විණි.

"ඔය ඇත්තම ද කියන්නෙ...?"

ඔහු එවර තරමක් තිවුණු හඬින් ඇසුවේ ඇය හඬා වැටෙනු දැක උපන් අනුකම්පාවෙන් විය යුතුය.

"ඔව් සර්. මට ඕන තැනක දිවුරන්න පුළුවන්.."

ඇය ටයි පටියෙන් දෑස තෙත මාත්තු කර ගනිමින් පැවසුවාය. ඇය නැටුම් කාමරයේ සිටියේ ටයි පටිය හා සපත්තු නොමැතිවය. විදුහල්පතිතුමා හමු වෙන්නට යන බැවින් ඒවා පැළඳගෙන යන ලෙස ගුරුතුමිය පැවසුවාය. එසේ නොවී නම් එයටත් දොස් අසන්නට සිදු විය හැකි බව ඇයට මේ අවිනිශ්චිත මොහොතේත් සිහි විණි.

"හොඳයි දැන් මොකක්ද ඔය තමුන් පිහිටුවා ගත්ත සංගමේ..?" විදුහල්පතිතුමා ඇසීය.

සිත තුළ බියක් තිබුණේ වී නමුදු ඇය සංගමයේ අරමුණු පැහැදිලිව විස්තර කළාය. විදුහල්පතිතුමා කල්පනාවෙන් අසා සිටියේය. එහෙත් ඔහු ගේ මුහුණේ වූ නොරිස්සුම් සහගත පෙනුම මඳකින්වත් තුනී වී නොතිබිණි.

"දේශපාලකයොත් ඔච්චා අතැරල දාල තියෙන්නෙ උන්ටත් කරන්න බැරි හින්දා.. එහෙව් එකක් තමුන් කොහොමද දුප්පත්කම නැති කරන්නෙ..? තමුන් ශිෂ්‍යත්වෙකින් ඇවිත් ඉන්නෙ ඉගෙන ගන්න මිසක් නාඩගම් නටන්න නෙමෙයි කියල මතක තියා ගත්තොත් හොඳයි.. හ්ම.. දැන් යන්න පුළුවන් පන්තියට.."

විදුහල්පතිතුමා අණ කළේය. සුභාෂිණී කාර්යාලයෙන් පිට වූයේ අසරණ ලෙස බිම බලාගෙනය. දැඩි ශෝකයක් ඇගේ සිත පාරවමින් තිබිණි. ඇය නැටුම් ශාලාවට යනවා වෙනුවට ගියේ ඇගේ පන්තියටය.

… ගුරුතුමා පැමිණ නොසිටි බැවින් ළමෝ තැන් තැන්වලට වී කතා කරමින් සිටියහ. දෑසේ කඳුළු පුරවාගෙන මුහුණ රතු කොට ගෙන පන්තියට එන සුභාෂිණී දුටු විගස ඔවුන් ගේ කතා බහ නැවතිණි. සියලු දෙනාම එකට කතා කරගෙන මෙන් හැරී බැලූහ. ඇගේ සිතේ වූ දොම්නස වැඩි විය.

"ඇයි සුභා මොකද වුණේ..?" සමාධි වහා පැමිණ ඇගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය. අනෙක් මිතුරු මිතුරියෝ ඇය වට කර ගත්හ. සුභාෂිණී ඇයට මුහුණ දෙන්නට සිදු වූ අමිහිරි අත්දැකීම විස්තර සහිතව කීවේ බිඳුණු හඬිනි. ළමෝ මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්හ.

"ඒක හරි පිස්සු කතාවක්නෙ.. සුභා කවද ද නාඩගම් නැටුවෙ..?" සමාධි විමසුවේ කෝපයෙනි.

"ඔය කේළම ගියෙ කොහෙන්ද කියල මම දන්නවා.."

රනිඳු ඉහළට පහළට හිස සලමින් කීවේය. ඔහුත් සුභාෂිණීත් කතා කරමින් එද්දී විනීතා හෙලූ අවඥා සහගත බැල්ම ඔහුට සිහිපත් විණි.

"දැන ගන්නට කමක් නෑ අපි ඒක හිතේ විතරක් තියාගෙන ඉමු.."

හංසන කීවේ රනිඳු අදහස් කළ තැනැත්තිය ඔහුට ද අනුමාන කළ හැකි වූ නිසාය.

"ඒක ඇත්ත.. කොකාට වාරයක් නම් හින්‍යටත් වාරයක් කියනවනෙ.. අපි බලමුකො මොකද වෙන්නෙ කියලා.. හැබැයි ඔක ඉන්දික සර්ට කියල තියෙනාව නම් හොඳයි.." සමාධි කල්පනාකාරීව පැවසුවාය.

සියලු දෙනාම ඒ අදහස අනුමත කළහ.

"හැමෝම පන්තියෙන් එළියට ගියොත් තවත් කේස් එකක් වෙයි.. ඒ හින්දා සුභයි මමයි විතරක් යන්නම්.." සමාධි යෝජනා කළාය. එම අදහසට ද වැඩි ඡන්දයක් ලැබිණි.

ගයාත් ගේ පන්තිය භාරව සිටියේ ඉන්දිකය. ගයාත් ගේ හැසිරීම මෙන්ම පැමිණීම ද බොහෝ දුර්වල බව ඔහු නිරීක්ෂණය කළේය. දින දෙක තුනක්ම අවවාද කළත් ගයාත් ඒවා ගණනකටවත් ගත්

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

බවක් නොපෙනිණි. ඉන්දික බෙහෙවි[illegible] පත් වූයේය.

''ගයාන් එනවා මෙහාට..''

ඔහු කෝපයෙන් අණ කළේය. හෙමිහිට නැගිට ගුරු මේසය අසලට ගිය ද ගයාන් තුළ බියක් ඇති බවක් නොපෙනිණි. ඉන්දික වඩාත් කෝප වූයේ එනිසාය.

''බලනවා.. ඔය ළමයා මේ ඉස්කෝලෙට ආවෙත් ළඟදි.. ඒ විකටම දවස් කීයක් ඇබසන්ට් වෙලා ද..? ඒ මදිවට දෙන හෝම් වර්ක් කරන්නෙත් නෑ.. මොකද ඔය ළමයට වෙලා තියෙන්නෙ..?''

''මම සනීප නැතුව හිටියා සර්..''

ගයාන් ගුරුතුමා දෙස නොසැලකිල්ලෙන් බලමින් කීවේය.

''සර් එයා කියන්නෙ බොරු.. එයා ස්කූල් කට් කරලා ටවුන් එකේ ඉන්නවා අපි දැකල තියෙනවා..''

ගැහැනු ළමයෙක් උස් හඬින් කීවාය. ගයාන් හැරී ඇය දෙස බැලුවේ තරහිනි. එහෙත් සියලු දෙනාම සරදම් සහගතව බලා සිටිනු දුටු නිසා ගයාන් වහා ඉවත බලා ගත්තේය. ඔහුට හැම දෙනා කෙරෙහිම නොරිස්සුමක් දැනෙමින් පැවතිණි.

''හෙට එනකොට අම්මා හරි තාත්තා හරි ඉස්කෝලෙට එක්කරගෙන එන්න ඕනැ.. එහෙම නැත්තම් කෙළින්ම යවන්නෙ ප්‍රින්සිපල් ළඟට තමයි.. තේරුණා ද..?'' ඉන්දික තදින් තරවටු කළේය.

එවර තම් ගයාන් ගේ සිත කැළඹිණි. පන්තියේ සියලු දෙනාම මුණු මුණු ගාන හඬ මහා ඝෝෂාවක් මෙන් ඔහුට දැනෙන්නට විය.

''යනවා.. ගිහින් වාඩි වෙනවා..''

ගුරුතුමා ගේ මුවින් එවදන් නික්මුණු වහාම ඔහු සිය අසුනට ගියේය. ගැහැනු ළමුන් කිචි බිචි ගා සිනාසෙන හඬ ඔහුගේ කන්වලට යබූල් අනින්නාක් මෙන් වූයේය.

ඉන්දිකට සුභාෂිණීත් සමාධිත් හමු වූයේ කාල පරිච්ඡේදය අවසන්

වී පන්තියෙන් එළියට බසිද්දීය. ඔවුන් තමා හමු වීමට මග බලාගෙන සිටිනු දුටු ඔහුට දැනුණේ පුදුමයකි.

''ඇයි පුතේ මොකද වුණේ..?'' ඔහු සුභාෂිණී ගේ කනස්සලු සහගත මුහුණ දෙස වුවමනාවෙන් බලා විමසීය.

''පොඩි අවුලක් වෙලා සර්..''

එසේ ඇරඹූ සුභාෂිණී සිද්ධිය සවිස්තරාත්මකව ඉදිරිපත් කළාය. එහෙත් ඔවුන් බලාපොරොත්තු වූ තරමේ කැළඹීමක් ඉන්දික ගේ මුහුණින් පළ නොවිණි.

''ඔයාල අප්සෙට් වෙන්න එපා පුතේ.. මම ප්‍රින්සිපල් සර් එක්ක කතා කරන්නම් ඔය ගැන..'' ඉන්දික පොරොන්දු වූයේය. සුභාෂිණී හා සමාධි ආපසු පන්තියට ගියේ සැහැල්ලු සිතිනි.

එහෙත් විදුහල්පතිතුමා හමු වීමට ගිය ඉන්දිකට මුහුණ දෙන්නට සිදු වූයේ නොසිතූ විරූ අකරතැබ්බයකටය.

''ඉන්දික කොහොමද මගෙන් අවසර ගන්නෙ නැතුව ළමයින්ගෙ සංවිධානයක් පටන් ගත්තෙ..?''

විදුහල්පතිතුමා කඩා පැන්නේය. ඉන්දික මොහොතකට අන්ද මන්ද වූයේය. කිසිවෙකු විසින් ඔහුට බරපතල කේළමක් කියා ඇති බව ඉන්දිකට වහා වැටහිණි.

''මේක මගෙ සංවිධානයක් නෙමෙයි සර්.. ළමයි එකතු වෙලා කරන එකක්.. මම අනුශාසක විතරයි..'' මඳකින් සන්සුන් වූ ඔහු සිනාසෙන්නට තැත් දරමින් කීවේය.

''ඒ කොහොම වෙතත් මේ ඉස්කෝලෙ ගුරුවරයෙක් හැටියට ඕක මට දැනුම් දෙන්න ඉන්දිකට යුතුකමක් තිබ්බා..''

විදුහල්පතිතුමා චෝදනා මුඛයෙන් පැවසුවේය. එවර ඉන්දිකට තමා වරදක් කළ බව වැටහිණි.

''සොරි සර්.. මේක ඉස්කෝලෙන් පිට දෙයක් හින්දා එහෙම කියන්න ඕන කියල මං හිතුවෙ නෑ..''

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු තමා වෙත වරද පවරා ගත්තේය.

ඔහු තමා වෙත වරද පවරා ගත්තේය.

"ඒක ලොකු වරදක්.. ඔය සංවිධානෙ ඉන්නෙ වැඩි දෙනෙක් ඉස්කෝලෙ දගම ළමයි.. අනිත් එක ඔවයින් ඉස්කෝලෙට වෙන යහපතක් නෑ.. ඒ හින්දා මීට පස්සෙ ඔය පොළවල්, කාර් සේදිලි අරව මේවා තියාගෙන දඟලන්න එපා කියලා මම ඉන්දිකට තදින්ම අවවාද කරනවා.."

විදුහල්පතිතුමා කියාගෙන ගියේය. ඉන්දික සාවධානව ඇහුම්කන් දීගෙන සිටියේය.

"සර් මටත් කියන්න දෙයක් තියෙනවා.. ඒ ළමයි දූන් හුඟක් හොඳයි.. ඒ ළමයි කරන්න යන්නෙත් හොඳ වැඩක්.. ඒ හින්දා.."

ඉන්දික කියාගෙන යද්දී විදුහල්පතිතුමා අත පා එය නැවැත්තුවේය.

"ඔය කිසිම වැඩ පිළිවෙළක් ඉස්කෝලෙට අදාළ නෑ.. ඒ හින්දා මීට පස්සෙ මට පැමිණිලි එන්න බෑ කියල මතක තියා ගත්තොත් හොඳයි.."

තව දුරටත් කතා කිරීමෙන් පලක් නොවන බව ඉන්දිකට වැටහිණි. මේ වේලාවේ විදුහල්පතිතුමා කටයුතු කරන්නේ විචාර බුද්ධියෙන් නොවේ. පසු අවස්ථාවක සියල්ල විවේකීව පැහැදිලි කර දීමේ අදහස සිත දරාගෙන ඔහු නැගී සිටියේය.

"ඔය පැමිණිලි කරන්නේ කවුද කියලා මට දැන ගන්න පුළුවන් ද සර්..?"

පිටව යන්නට සැරසුණ ඉන්දික නැවතත් ආපසු හැරී විචාළේය. විදුහල්පතිතුමා ගේ මුහුණේ උදා වූයේ නොසන්සුන් පෙනුමකි.

"ලැබුණ විදිය කාටවත් වැඩක් නෑ.. මීට පස්සෙ ඒ වගේ දේවල් නොවෙන්නයි මට ඕනෙ.." විදුහල්පති තුමා තදින් කීවේය.

ඔහු දෙස මොහොතක් බලා සිටි ඉන්දික හිස සලා පිට වී ගියේය. කෙනෙකුගේ කේළමක් අසා හොඳ වැඩ පිළිවෙලක් කඩාකප්පල් කරන්නට තරම් පටු මනසක් ඇති විදුහල්පතිතුමා කෙරෙහි ද කේලාම්

කී අය කෙරෙහි ද ඔහු තුළ වූයේ අනුකම්පාවක් පමණකි.

"මං දන්නවා ඔය කේළම කියන්න ඇත්තෙ විනීතා ටීචර් තමයි.. එයාලා කිසි දෙයක් කරන්නෙත් නෑ.. කරන කෙනෙකුට ඉඩ දෙන්නෙත් නෑ.. බලමුකො එයාට ඔය විදියට කොයි තරම් දුරට යන්න පුළුවන්ද කියලා.. ළමයි පටන් ගත්ත දේ එහෙමම කර ගෙන යන්න මම අනුබල දෙනවමයි.." ඉන්දික තරයේ සිතා ගත්තේය.

සුභාෂිණී එදින නිවසට ගියේත් කනස්සලු සහගත සිතින් යුතුවය. ඇය සවස වැට අද්දර වතුසුදු ගස්වලින් මල් කඩමින් සිටියදී අප්පච්චි සමඟ සියලු තොරතුරු පැවසුවාය.

"ඕක ගැන ඔච්චර හිතන්න එපා පුතේ.. ඔයාලා ඔක්කොමල ගිහින් ප්‍රින්සිපල්ට තේරුම් කරල දෙන්න ඔයාලා කරන්නෙ හුඟක් හොඳ වැඩක් කියන එක.. ඒ වගේම ඒකෙන් ඉස්කෝලෙටත් මොකක් හරි සේවයක් කරන්න පුළුවන් කියල අඟවන්න.."

සුභාෂිණී ගේ කතාවට සාවධානව ඇහුම්කන් දුන් වෙද මහත්තයා පැවසීය. වෙන අප්පච්චි කෙනෙකු නම් කියනවා ඇත්තේ බාහිර සියල්ල අත හැර දමා අධ්‍යාපනය කෙරෙහි පමණක් සිත යොදවන ලෙසය. සිය අප්පච්චි ගැන සුභාෂිණී කවදත් ආඩම්බර වෙන්නේ ඔහුට ඕනෑම දෙයක් තත්වාකාරයෙන් වටහා ගැනීමට පුළුවන්කම ඇති නිසාය.

"මට තේරුණේ නෑ අප්පච්චි කිව්ව දේ.." සුභාෂිණී උනන්දුවෙන් ඔහු දෙස බලමින් කීවාය.

"ඉස්කෝලෙ කැඩිල අයින් කරල තියෙන ඩෙස්ක්, පුටු හදන්න පුස්තකාලෙට පොත් ටිකක් අරන් දෙන්න වගේ කොච්චර දේවල් සුනිමල සමාජය හරහා කරන්න පුළුවන් ද..?"

"ඒක නම් හොඳ අදහසක් තමයි අප්පච්චි.. අපි ගිහින් ප්‍රින්සිපල් හම්බ වෙලා කියන්න ඕනෑ.." ඇය බොහෝ උද්යෝගයෙන් කීවාය.

"කවුරු හරි ප්‍රින්සිපල් ගෙ හිතට වැරදි අදහසක් ඇතුල් කරල

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු තමා වෙත වරද පවරා ගත්තේය.

"ඒක ලොකු වරදක්.. ඔය සංවිධානෙ ඉන්නෙ වැඩි දෙනෙක් ඉස්කෝලෙ දඟම ළමයි.. අනිත් එක ඔවායින් ඉස්කෝලෙට වෙන යහපතක් නෑ.. ඒ නිසා මීට පස්සෙ ඔය පොළවල්, කාර් සේදිලි අරව මේවා තියාගෙන දඟලන්න එපා කියලා මම ඉන්දිකට තදින්ම අවවාද කරනවා.."

විදුහල්පතිතුමා කියාගෙන ගියේය. ඉන්දික සාවධානව ඇහුම්කන් දීගෙන සිටියේය.

"සර් මටත් කියන්න දෙයක් තියෙනවා.. ඒ ළමයි දැන් හුඟක් හොඳයි.. ඒ ළමයි කරන්න යන්නෙත් හොඳ වැඩක්.. ඒ නිසා.."

ඉන්දික කියාගෙන යද්දී විදුහල්පතිතුමා අත පා එය නැවැත්තුවේය.

"ඔය කිසිම වැඩ පිළිවෙළක් ඉස්කෝලෙට අදාළ නෑ.. ඒ නිසා මීට පස්සෙ මට පැමිණිලි එන්න බෑ කියල මතක තියා ගත්තොත් හොඳයි.."

තව දුරටත් කතා කිරීමෙන් පලක් නොවන බව ඉන්දිකට වැටහිණි. මේ වේලාවේ විදුහල්පතිතුමා කටයුතු කරන්නේ විචාර බුද්ධියෙන් නොවේ. පසු අවස්ථාවක සියල්ල විවේකිව පැහැදිලි කර දීමේ අදහස සිත දරාගෙන ඔහු නැගී සිටියේය.

"ඔය පැමිණිලි කරන්නේ කවුද කියලා මට දැන ගන්න පුළුවන් ද සර්..?"

පිටව යන්නට සැරසුණ ඉන්දික නැවතත් ආපසු හැරී විචාළේය. විදුහල්පතිතුමා ගේ මුහුණේ උදා වූයේ නොසන්සුන් පෙනුමකි.

"ලැබුණ විදිය කාටවත් වැඩක් නෑ.. මීට පස්සෙ ඒ වගේ දේවල් නොවෙන්නයි මට ඕනෙ.." විදුහල්පති තුමා තදින් කීවේය.

ඔහු දෙස මොහොතක් බලා සිටි ඉන්දික හිස සලා පිට වී ගියේය. කෙනෙකුගේ කේළමක් අසා හොඳ වැඩ පිළිවෙලක් කඩාකප්පල් කරන්නට තරම් පටු මනසක් ඇති විදුහල්පතිතුමා කෙරෙහි ද කේළාම්

කී අය කෙරෙහි ද ඔහු තුළ වූයේ අනුකම්පාවක් පමණකි.

"මං දන්නවා ඔය කේළම කියන්න ඇත්තෙ විජිතා ටීචර් තමයි.. එයාලා කිසි දෙයක් කරන්නෙත් නෑ.. කරන කෙනෙකුට ඉඩ දෙන්නෙත් නෑ.. බලමුකො එයාට ඔය විදියට කොයි තරම් දුරට යන්න පුළුවන්ද කියලා.. ළමයි පටන් ගත්ත දේ එහෙමම කර ගෙන යන්න මම අනුබල දෙනවමයි.." ඉන්දික තරයේ සිතා ගත්තේය.

සුභාෂිණී එදින නිවසට ගියේත් කනස්සලු සහගත සිතින් යුතුවය. ඇය සවස වැට අද්දර වතුසුදු ගස්වලින් මල් කඩමින් සිටියදී අප්පච්චී සමඟ සියලු තොරතුරු පැවසුවාය.

"ඕක ගැන මච්චර හිතන්න එපා පුතේ.. ඔයාලා ඔක්කොම ගිහින් ප්‍රින්සිපල්ට තේරුම් කරල දෙන්න ඔයාලා කරන්නෙ හුඟක් හොඳ වැඩක් කියන එක.. ඒ වගේම ඒකෙන් ඉස්කෝලෙටත් මොකක් හරි සේවයක් කරන්න පුළුවන් කියල අඟවන්න.."

සුභාෂිණී ගේ කතාවට සාවධානව ඇහුම්කන් දුන් වෙද මහත්තයා පැවසීය. වෙන අප්පච්චි කෙනෙකු නම් කියනවා ඇත්තේ බාහිර සියල්ල අත හැර දමා අධ්‍යාපනය කෙරෙහි පමණක් සිත යොදවන ලෙසය. සිය අප්පච්චි ගැන සුභාෂිණී කවදත් ආඩම්බර වෙන්නේ ඔහුට ඕනෑම දෙයක් තත්වාකාරයෙන් වටහා ගැනීමට පුළුවන්කම ඇති නිසාය.

"මට තේරුණේ නෑ අප්පච්චි කිව්ව දේ.." සුභාෂිණී උනන්දුවෙන් ඔහු දෙස බලමින් කීවාය.

"ඉස්කෝලෙ කැඩිල අයින් කරල තියෙන ඩෙස්ක්, පුටු හදන්න පුස්තකාලෙට පොත් ටිකක් අරන් දෙන්න වගේ කොච්චර දේවල් සුනිමල සමාජය හරහා කරන්න පුළුවන් ද..?"

"ඒක නම් හොඳ අදහසක් තමයි අප්පච්චි.. අපි ගිහින් ප්‍රින්සිපල් හම්බ වෙලා කියන්න ඕනෑ.." ඇය බොහෝ උද්යෝගයෙන් කීවාය.

"කවුරු හරි ප්‍රින්සිපල් ගෙ හිතට වැරදි අදහසක් ඇතුල් කරල

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඇති.''

වෙද මහත්තයා නිවෙ [illegible] දිගේ එමින් තිබූ කාරයක් දෙස විමසිලිමත්ව බලමිනි.

''කවුද [illegible].'' සුභාෂිණී [illegible] කීවාය.

''[illegible] සැබෑ කරන්න එපා වුණේ.'' වෙද මහත්තයා [illegible] කළේය.

කාරය ළඟින් එමින් තිබිණි. මේ ගමේ නම් කාරයක් තිබුණේ [illegible]. එහෙත් මෙය ඊට වඩා වෙනස් අලුත් මෝස්තරයේ කාරයක් බව සුභාෂිණීට වැටහිණි. ඔවුන් සිටි තැනදී කාරයේ වේගය මඳක් අඩු විය. එහි වීදුරු වසා තිබුණත් කාරය පදවමින් සිටි තැනැත්තා විමසිල්ලෙන් ඔවුන් දෙස බලනු සුභාෂිණී දුටුවාය. වෙද මහත්තයා මඳ සිනාවක් පෑවේය.

''කාගෙද අප්පච්චී ඒ අලුත් ලස්සන කාරෙක..?''

ඒ ලා නිල් පැහැති කාරය නොපෙනී යන තුරුම බලා සිටි සුභාෂිණී විමසුවේ කුතුහලයෙනි.

''උඩුරාවණ මහත්තයගෙ පුතා වත්තට ඇවිත් කියන්නෙ.. මං හිතන්නෙ එයාගෙ කාරෙක..'' වෙද මහත්තයා කීවේය.

ගම මායිමේ ඇති එක පැත්තක රබර් වගාවෙන් ද, අනෙක් පැත්තෙන් කොකෝ, සාදික්කා, කරාබු, ගම්මිරිස් වැනි මිශ්‍ර වගාවෙන්ද වැසුණු විශාල වතු යායක් උඩුරාවණ වත්ත වශයෙන් හැඳින්විණි. එහි වූ ගුප්ත වූත්, අඳුරු බර වූත් ස්වභාවය නිසා සුභාෂිණී නම් එය අසලින් යාමටවත් ප්‍රිය කළේ නැත. වත්තේම පැත්තක ඇති පේළි ගෙවල්වල වාසය කරන, වත්තේ වැඩ කරන කම්කරුවන් ද බණ්ඩේ නමැති මුරකාරයා ද සුභාෂිණී දැක තිබිණි.

බණ්ඩේ ගමේ මිනිසුන් සමඟ සුහදව කටයුතු කළේය. කිතුල් ගස් මදින්නට, දර සොයන්නට වත්තට යන්නට ගමේ අයට බාධාවක් නොවිය. එහි ඖෂධ වර්ග ද බහුලව වැවෙන බැවින් වෙද මහත්තයාත්

[illegible] ගියේය.

''ඒ අවුලට නම් හරිම අපරාධයක් වුණේ.. බොහොම හොඳ මිනිස්සු..'' වෙද මහත්තයා කීවේ සුසුමක් හෙළමිනි.

''ඒ අවුලෙ ඔක්කොමලා [illegible] මැරුණු නේද අප්පච්චී..?''

සුභාෂිණී විමසුවේ කනගාටුවෙනි.

''ඔය දැන් වත්තට ඇවිත් ඉන්න මහත්තයා ගෙ අක්කා නමයි ඉස්සෙල්ලාම පිට රට ගියේ.. ගිහින් ටික කාලෙකට පස්සෙ අනිත් අයත් ඔක්කොමල ගියා.. එහේදී කාරෙක හැප්පිලා අක්කයි, අම්මයි, අප්පච්චියි තුන් දෙනාම එක තැන මැරුණා.. ඊට පස්සෙ එහෙ ඉන්න බෑ කියලා පුතා මෙහාට ආවෙ කියල බණ්ඩෙ කිව්වා..''

වෙද මහත්තයා විස්තර කළේය. ඒ විස්තර මීට පෙර අසා තිබුණත් සුභාෂිණීට සිහිපත් වූයේ මෙමොහොතේය.

''අනේ පව්..'' ඇය තමා නොහඳුනන උඩුරාවණ පිළිබඳව සම්පා වෙමින් කීවාය.

ඇමෙරිකාවේ සිට පැමිණි හෙයින්දෝ උමංග උඩුරාවණට දැනුණේ කරකවා අත හැරියාක් මෙන් අන්ද මන්ද ස්වභාවයකි. ඔහු මව්බිම අත හැර ඇමෙරිකාවට ගියේ දහ අට හැවිරිදි වියේදීය. දැන් උමංග ගේ වයස අවුරුදු විසි පහකි. ගෙවුණු සත් වසර තුළදී ඔහු ගේ ජීවිතය බොහෝ හැල හැප්පීම්වලට බඳුන් විය. අම්මාගේත්, අප්පච්චිගේත්, අක්කාගේත් මරණ තවමත් ඔහුට දැනෙන්නේ බියකරු සිහිනයක් බඳුවය. ඔහු ඉගෙනුම ද අතරමඟ නවත්වා දමා ආපසු ආවේ දුක්බර මතක රැදි ඒ ඉසව්වේ තව දුරටත් රැදී ඉන්නට හිත හදා ගත නොහැකි වූ නිසාය. එහෙත් මෙහි ජීවිතයට හුරු වෙන්නටත් සෑහෙන කලක් ගත වෙනු ඇතැයි ඔහුට කල්පනා වූයේය.

''හුඟක් දේවල් වෙනස් කරන්න තියෙනවා බණ්ඩේ.. කොතනින් පටන් ගන්න ද කියලා මට හිතා ගන්න බැරුවයි ඉන්නෙ..''

බණ්ඩේ සමඟ වත්තේ ඇවිදිමින් සිටි උමංග කීවේ සිනාසෙන්නට

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නැත් දැමිනි.

"මහොම යනකොට කොහක් පොටක් පාඳයි මහත්තයො.."

"මහොම යනකොට කොහක් පොටක් පාඳයි මහත්තයො.." බණ්ඩේ කීවේය. වත්ත බලා කියා ඇතිමේ වගකීමෙන් මිදෙන්නට නැති වීමේ සතුට ඔහු ගේ මුහුණින් දෝරේ ගලා ගියේය.

"මම අප්පච්චිට පොරොන්දු වෙලා හිටියෙ කවදාක හරි ලංකාවට ඇවිත් දේපොළ බලා ගන්නවා කියලා.. ඒ පොරොන්දුව ඉෂ්ට කරන්න ඕන හින්දා මම ආවෙ.." උමංග පිළිතුරුවේය.

"ඒ කියන්නෙ මහත්තයා මෙහෙ ඉන්න එච්චර කැමැත්තක් නැද්ද..?"

බණ්ඩේ විමසුවේ කලබලයෙනි.

"මං කිව්වෙ බණ්ඩේ කැමැත්තකුත් නෑ.. අකැමැත්තකුත් නෑ.. ඒත් මට මෙහෙ පුදුමාකාර පාළුවක් තනියක් දැනෙනවා.." ඔහු පිළිතුරුවේය.

"ඒවා වැඩි කල් තියෙන එකක් නෑ.. [illegible] හොඳ තැනකින් බලල කටයුත්තක් කර ගත්ත එක.."

බණ්ඩේ විමසුවේ යෝජනාවක හඬිනි.

"කසාද කියන්නෙ ආවට ගියාට කරන්න පුළුවන් දේවල් නෙමෙයි.. අනික් එක තනිකම නැති වෙන්න කියල කසාදයක් කර ගත්තොත් එහෙම මුළු ජීවිත කාලෙම පසුතැවිලි වෙන්න සිද්ද වෙනවා.."

උමංග කියාගෙන ගියේය. බණ්ඩේ කල්පනාකාරීව හිස සැලුවේය.

"කොහොමටත් මහත්තයට ගැලපෙන කෙනෙක් මේ ගමේ නම් නෑ.." බණ්ඩේ කීවේය.

අතරමඟදී දුටු සන්සුන් පෙනුමකින් යුතු සුන්දර කෙල්ල ගේ රුව සිය සිත තුළ හොමැකෙන ලෙස ඇඳුණු බව උමංග හෙළිදරව් කළේ නැත.

"අම්මයි, අප්පච්චියි, අක්කයි නැති වුණාට පස්සෙ මගෙ ජීවිතේ පාළු වෙලා වගේ මේ වත්තත් පාළු වෙලා ගිහින් කියල මට හිතෙනවා

බණ්ඩේ.."

පුංචි කඳු ගැටයක් මතට නැගගෙන හාත්පස හරඹමින් උමංග කීවේ සැගෙන වේලාවක් වත්තේ ඇවිද්දාට පසුවය. ඔහු ගේ කට හඬ මෙන්ම මුහුණේ පෙනුම ද ශෝකාතුල විණි.

"අනේ මහත්තයෝ මට පුළුවන් විදියට මම වත්ත බලා කියා ගත්තා.."

උමංග ගේ වදන් තුළ තමාට එල්ල කළ චෝදනාවක් ඇතැයි සැක කළ බණ්ඩා බැගෑපත් ලෙස පැවසීය.

"නෑ.. නෑ.. බණ්ඩේ මම ඔයාට වැරැද්දක් කිව්වා නෙමෙයි.. ඔයා මේක බලා කියා ගන්නෙ නැතුව හිටිය නම් එහෙම මේ පොළොව පස් ටිකවත් ඉතුරු වෙන එකක් නෑ.. මම කිව්වෙ මට දැනුණ හැටි.."

[illegible] උරහිස මත අත තැබීය. [illegible] තුළ [illegible] ගත් බණ්ඩේ ගේ මුහුණ පැහැපත් විණි.

"දැන් ඉතින් වත්ත ඕනෑ විදියකට වෙනස් කරලා හදා ගන්ට පුළුවන් නෙව මහත්තයො.." ඔහු ඕනෑකමින් යෝජනා කළේය.

"මම තවම කිසිම දෙයක් හරියට තීරණය කරල නෑ බණ්ඩේ.."

උමංග කීවේ උදාසීන හඬිනි.

අවට ඇති පාළු බවත් සමග සිය සිත තුළ ශෝකාතුල හැඟීම තවත් වර්ධනය වෙනු ඔහුට දැනිණි.

"එහෙ ගියත් මං තනි වෙලා.. මෙහෙ හිටියත් තනි වෙලා.. ඒත් අඩුම ගානෙ මේක මගෙ රට, මගෙ ගම කියලවත් හිත හදා ගත්තහැකි.." ඔහු තමාටම කියා ගත්තේය.

The Reader's Place Novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

2

නන්දා තමා අභියස නැවතුණු කාරය දෙස බැලුවේ කැළඹීම් සහගත දෑසිනි. විමාලි කිසිම දිනෙක කාරය නවත්වා කෙනෙකු සමඟ කතා කරන අයෙකු නොවේ. ඇය පසුපස අසුනේ වාඩි වී සෘජුව ඉදිරිය බලාගෙන යන්නේ මහා රාජිනියක ගේ විලාසය මවා පාමිනි. අනපේක්ෂිතව විමාලි ගේ මුහුණ කාරයෙන් එබෙද්දී නන්දා කැළඹුණේ එම නිසාය.

"උඹලට දුන් ඇතා දණ ගහල කියල ආරංචියි නන්දෙ..!"

විමාලි උපහාසාත්මක සිනාවක් පාමින් කීවාය. ඇය පැවසුවේ කුමක්දැයි හරි හැටි තේරුම් ගන්නට නන්දාට පුළුවන්කමක් නොවිණි.

"ඇත්තු දණ ගහන්නෙ ඉතින් රජකම ඇරත් ඇවිත් නෙවෙ... අපිට කොයින්ද නෝනා එහෙම වාසනාවක්..?" නන්දා කීවාය.

"අනේ පලයන් බං මට නිකම් කොලේ වහන්නෙ නැතුව.." විමාලි එවර කීවේ නොරිස්සුම් සහගතවය.

"මොනවට කොළේ වහන්ට ද නෝනා මම..? අපේ ඔය හැංගි හොරා වැඩ නෑ.. කියන දෙයක් තේරෙන භාසාවෙන් කිව්ව නම් බලන්ව.."

"උඹලා මෙදා මෙ කෙල්ලන් එක්ක හවුල් වෙලා ලොකු බිස්නස් එකක් පටන් ගත්තා කියන්නෙ.."

විමාලි භාවිතා කළ වදන් ලින් නන්දා ගේ සිතේ ඇති වූයේ දැඩි අප්‍රසන්නතාවකි. තමන් මේ ළඟම ඇවිත් මෙලෙස නෙළා දකින්නට

[illegible] කල්පනා කළාය.

"මොනා කියන්නේ ද නෝනා අපට..? අර පුංචි මැණිකෙ [illegible] හින්දා [illegible]"

ඇය කීවේ ඉවත බලා ගෙනය.

"කාට කාට හරි හරියනව නම් හොඳයි ඉතින්.. හැබැයි ඉතින් ඔච්චයින් ලාබ ගන්නෙ ඔය බෝඩ් සන්තකයෙ වාගෙ පෙන්නගෙන ඉන්න උන් කියල මතක තියා ගනිල්ලා.. අපි යමු.."

කීත්සිරිට කියූ විමාලි අසුනට හොඳින් හේත්තු වූවාය. කාරය නොපෙනී යන තුරු අමනාප දෑසින් එදෙස බලා සිටි නන්දා ථූ කියා කෙළ ගැසුවාය.

"[illegible] ඉරිසියාවෙන් පැලෙන මිනිස්සු.. තව එහෙන් [illegible] උස්සයි කියල මැරෙන්ට හදනවා.."

මුමුණමින් නන්දා ගියේ තිලකා ගේ නිවසටය. තිලකා සමඟ යමක් සාකච්ඡා කිරීමට ඇයට වුවමනා වී තිබිණි. එහෙත් තිලකා නිවසේ සිටියේ නැත. ඇය වෙද ගෙදරට ගිය බව සුරේන් කීවේය.

"එහෙනං පුතේ, අම්මා ආහම අපේ ගෙදෙට්ට පොඩ්ඩක් ගොඩ වෙලා යන්ට කියාපන්.." සුරේන්ට දැනුම් දුන් නන්දා යන්නට ගියාය.

තිලකා වෙද ගෙදරට යන විට හීන් මැණිකේ සිටියේ කැබලිවලට කපන ලද බෙහෙත් මුල් තොගයක් වට්ටිවල දමා තුනී කරමිනි. තිලකා සිනාමුසු මුහුණින් යුතුව පිල්කඩේ වාඩි වූවාය.

"තිලකා බොහොම ලොකු සන්තෝසෙකින් වාගෙ.." හීන් මැණිකේ ඇය පිළිගත්තේ එසේ කියමිනි.

"අනේ මව් මැණිකේ.. පුංචි මැණිකෙට පින් සිද්ද වෙන්ට දන්නම් හිතේ බර සැහෙන්ට අඩුයි.."

"ටිකක් ඉතින් මහන්සි වෙන්ට වෙයි.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''මහන්සි වෙනවා කියන එක අපිට අලුත් දෙයක් නෙවෙයි මැණිකෙ.. කොච්චර මහන්සි වුණත් වැඩක් නැතුවනෙ හිටියෙ.. ඒත් ඉතින් මේ දුප්පත් අපි ඔළුව උස්සාගන්ට දඟලන එකටත් ඉරිසියා කරන අය ඉන්නවා නෙව..''

තිලකා කම්මුලේ අත තබාගෙන හීල්ලුවාය. රත්බණ්ඩා ගේ කඩේ ළඟ කතා වෙන දේවල් ඇයටත් ආරංචි වී තිබිණි.

''එව්වා ඉතින් ලෝකෙ රටේ හැටි.. අනිත් අය කියන කරන දේවල් ගැන හිතන්නෙ නැතුව තමුන් ගෙ වැඩක් බලා ගත්තහම ඉවරයි නෙව..'' හීන් මැණිකේ උපේක්ෂාවෙන් පැවසුවාය.

''අපිට උදව් කරන්ට ගිහින් පුංචි මැණිකෙලටත් කවුරුවත් කෙනෙහිලිකම් කරයි කියල මට බයයි මැණිකෙ..''

''තිලකා බය වෙන්නෙ මොනවටද.. ඒ ළමයි ඒක බලා ගනියි..''

හීන් මැණිකේ මඳ සිනාවක් පාමින් කීවාය. අනෙක් අය කෙසේ වෙතත් සිය දියණිය පිළිබඳව ඇය තුළ විශ්වාසයක් තිබිණි.

තිලකා, නන්දා ගේ නිවසට ගියේ සවසය. නන්දා ගේ පණිවිඩය කුමක්දැයි බලන්නට මෙන්ම පැණි බෝතල් දෙකක් ලබා ගැනීමටත් ඇයට වුවමනා වී තිබිණි.

''අක්කා පණිවිඩයක් කියලා තිබ්බට බලන්ටත් එක්ක ආවෙ..''

තිලකා ගෙට ගොඩ වූයේම එසේ කියා ගෙනය. හකුරු සෑදීම සඳහා පැණි උණු කරමින් සිටි නන්දා ඇය දෙස බලා මඳ සිනාවක් පෑවාය.

''මම ඊයෙ ගෙදෙට්ට යනකොට විමාලි නෝනා කාරෙක නවත්තලම කතා කරලා හරි කතාවක් කිව්වා නෙව.. මට පුදුම තරහක් ආවෙ ඒක ඇහැව්වම..''

එසේ ඇරඹූ නන්දා විමාලි සහ ඇය අතර ඇති වූ දෙබස පැවසුවාය. තිලකා අසා සිටියේ කම්මුලට අත තබාගෙනය.

''ඕං බලාපන් අක්කා ඉතින් මේ ගෑනුන් ගෙ තියෙන ඉරිසියාව..'' ඇය කීවාය.

''තමන්ගෙම උන්ටත් ඔහොම ඉරිසියා කරනකොට අපිට කොහොම තියෙයිද නංගි..?'' නන්දා කීවේ සුසුමක් හෙළමිනි.

''ඒක හැබෑව..'' තිලකා හිස සැලුවාය.

''අනික් උන් ගෙ වගක් අපිට ඕනැන්නෙ නෑ.. අපි කොහොම හරි කීයක් හරි එක්කහු කරගෙන දරුවන් ගෙ ඇස් පාදා ගන්ට බලමු..''

''අනේ ඔව් අක්කා.. මටත් ඕනැ කරල තියෙන්නෙ එච්චර තමයි.. ඒක නෙමෙයි මට හෙට හවහට පැණි බෝතල් දෙකක් ගන්ට පුළුවන් වෙයි නෙව ද..?''

''පුළුවන් වෙයි.. හැබැයි ඉතින් ඉස්සරහට නම් පැණි හිඟ වෙන්ට පුළුවන් රජෝ..''

නන්දා පැණි ඇතිලිය හැඳි ගාමින්ම කීවේ බොහෝ කල්පනාකාරී ලෙසය.

''ඔව් දූන් ඉතින් ඉස්සර වාගෙ කිතුල් ගස් නෑ නෙව.. දැනටත් ඔය උඩුරාවණ වත්තෙ තියෙන ගස් ටික විතරයි මහිතෙ..''

''අපිත් මෙච්චර කල් උඩුරාවණ වත්තෙ කිතුල් ගස්නෙ මැද්දෙ... දූන් ඒක කරන්ට පුළුවන් වෙයි ද කියල කල්පනා කෙරුවෙ..''

නන්දා සිනාසෙන්නට තැත් දරමින් කීවාය.

''ඇයි..? උඩුරාවණ මහත්තයා වත්තට එන්ට එපා කිව්වවද්ද..?''

තිලකා ඇසුවේ කැළඹිල්ලෙනි. ඇය ද දර ටිකක් කඩා ගන්නට ගියේ උඩුරාවණ වත්තටය. ආස්මි සෑදීම සඳහා කොළ වුවමනා වෙන දවුල් කුරුඳු ගස් තිබුණේත් උඩුරාවණ වත්තේ පමණකි. වත්තට ඇතුළු වෙන්නට තහනම් කළහොත් ඒ සියල්ලම නැති වී යන්නේය. එය බලවත් පාඩුවකි.

''තවම නම් එහෙම කිව්වෙ නෑ.. ඒත් ඒ මහත්තයා හරි නීතිකාරයා

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කියල බණ්ඩෙ කිව්වා.. සෝකටත් නාගී අපි ඕහින් මහත්තයා හමු වෙලා කතා කරමුද..? මම ඒක කියන්ටමයි උඹලෑ ගෙදර ගියේ.." නන්දා යෝජනා කළාය.

"ඒක හොඳයි.. අපි හෙටම යමු.." තිලකා කැමැත්තෙන්ම එකඟ වූවාය.

විමාලි නිවසට ගියේ ජයග්‍රාහී හැඟීමකින් උද්දාම වෙමිනි. සුහාමිණීගෙන් උදව් ලබන ගැහැනියක රිදවන්නට ලැබීම සුහාමිණීට රිදවූවා හා සමාන ලෙස ඇයට දැනිණි. තමා කළ හපන්කම ඇය රන්බණ්ඩාට ද අභිරුචියෙන් විස්තර කළාය. එහෙත් ඇය බලාපොරොත්තු වූ තරම් සතුටක් ඔහු තුළ දක්නට නොවිණි.

"ගමේ මිනිස්සුන්ට උද්දච්චකම් පෙන්නන්ට යන්ට එපා.. ඒක් තරහ කරගෙන කඩ කෙරුවාව කරන්ට බෑ.."

රන්බණ්ඩා බැරෑරුම් ස්වරයෙන් කීවේය. විමාලි ඔහු දෙස බැලුවේ මවිතයෙනි. ඔහු කෙදිනකවත් ඇයට මෙබඳු අවවාදයක් දී නොතිබිණි.

"මේ වෙලාවේ සෙනඟත් නැති හින්දා මම ගිහින් නාගෙන එන්නං.."

විමාලි ගේ බැල්ම නොදුටුවාක් මෙන් රන්බණ්ඩා කඩයෙන් පිට වී ගියේය. ඇය කල්පනාකාරීව ඔහු යන දෙස බලා සිටියාය. එහෙත් නන්දාට රිදෙන ලෙස කතා කිරීම වරදක් යැයි ඇයට සිතුණේම නැත.

ගයාන් කාමරයට වැදී ජනේලයෙන් පිටත බලාගෙන කල්පනා කරමින් සිටියේය. පසුවදා අම්මා හෝ තාත්තා කැටුව පාසලට යා යුතුය. එහෙත් ඔවුන්ට පණිවිඩය කීමට ගයාන් බිය වූයේය.

"මං ස්කූල් කට් කළා කියලා දැන ගත්තොත් එහෙම අම්මගෙන් කෙසේ වෙතත් තාත්තගෙන් බේරෙන්න ලැබෙන එකක් නෑ.. මාව අස් කරල ආපහු ගමේ ඉස්කෝලෙට දායි ද දන්නෙත් නෑ.."

"ගයාන් සිතුවේය. මේ වන විට නගරයේ පාසල ඔහුගේ සිත ගෙන තිබිණි. නැවත වරක් ගමේ පාසලට යාමට ඔහු තුළ කිසිදු කැමැත්තක් නොවීය.

ඉක්මන් ගමනින් පාර දිගේ යන පියදාස දුටු කෙණෙහි ගයාන් ගේ සිත තුළ අලුත් අදහසක් පිළිසිඳුණේය. ඒ ඔස්සේ මොහොතක් කල්පනා කළ ඔහු ගේ මුව විවර වූයේ ලොකු සිනාවකටය.

"අන්න වැඩේ.." අසුරක් ගසමින් කියා ගත් ගයාන් වහා ගෙයින් පිට වී පියදාස පසුපස දිව්වේය.

"ඇයි ගයාන් බබා..? හදිස්සියක් ද..?"

ඔහු හතිලමින් පිටුපසින් දුව එද්දී කලබල වූ පියදාස විමසුවේ ගමන නතර කරමිනි.

"හදිස්සියක් තමයි.."

එසේ ඇරඹූ ගයාන් පියදාසට සිය උපාය විස්තර කළේය. පියදාස ගේ දෙනෙත මහත් වූයේ තැති ගැන්මෙනි.

"අමා.. මොනවා ගයාන් බබා..? අනේ මට නම් බෑ.." ඔහු වහා කීවේය.

"නිකම් නෙමෙයි ඕයි, මම තමුසෙට රුපියල් පණ්හියක්ම දෙනවා.."

ගයාන් පොරොන්දු විය. පියදාස මඳ වේලාවක් කල්පනා කළේය. ගයාන් ඔහු දෙස බලා සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි.

"හොඳයි එහෙම නම් මම එන්නම්.. හැබැයි මොකක් හරි අවුලක් වුණොත් ගයාන් බබා බලා ගන්ට ඕන හරි ද..?"

පියදාස තරවටුවක හඬින් කීවේය.

"හරි.. හරි.. මම බලා ගන්නම් ඒවා.. තමුසෙ එනවකො.."

ගයාන් ගේ කට හඬ වූයේ වැඩිහිටි ස්වරූපයකි. පියදාස හිස සලා යන්නට ගියේය. ගයාන් සතුටින් උඩ පනිමින් ගොස් කඩයට

ඇතුළු වූයේය. විමාලි අයකැමි මේසයේ වාඩි වී සිටියාය. කඩය තුළ වෙන කිසිවෙකු සිටියේ නැත.

''මට මොනවා හරි බොන්ට ඕනෑ අම්මා.. හරි තිබහයි..'' ඔහු කීවේය.

''කූල් බීම එකක් හොඳ ද..?'' විමාලි අයකැමි මේසයෙන් නැගිටිමින් විමසුවාය.

''එපා.. අම්මා.. මේ වෙලාවට හරියන්නෙ තේ එකක් තමයි..''

ගයාන් එසේ කියද්දී විමාලි ඔහු දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. වෙනදාට තේ සාදා අතට දුන්නත් බොන්නට ඇලි මැලි කරන ගයාන් මෙදින කැමැත්තෙන්ම තේ ඉල්ලුවේ මන්දැයි ඇය කල්පනා කළාය.

''හරි පුදුමයිනෙ ඔයාට තේ ඕන කිව්වම..'' ඇය මඳ සිනාවක් පෑවාය.

''ඉදල හිටල වෙනසකුත් තියෙන්ට එපායැ අම්මා..'' ගයාන් කීවේය.

විමාලි කඩේ තේ හදන කොටසට ගියාය. හෙමින්ම සල්ලි ලාච්චුව විවර කළ ගයාන් රුපියල් දහසේ කොළයක් ගෙන වහා සාක්කුවේ ලා ගත්තේය. ඔහු ගේ මුව පුරා ජයග්‍රාහී සිනාවක් රැඳී තිබිණි.

''පුතාට ටී ද ප්ලේන් ටී ද ඕනෑ..?'' විමාලි විමසුවාය.

''දැන් නැතත් කමක් නෑ කියල හිතෙනවා අම්මා..'' ගයාන් කීවේ මඳ සිනාවක් පාමිනි.

''පිස්සු ද මන්දා පුතා ඔයාට..''

විමාලි නොරිස්සුම් සහගත හඬින් කීවාය. ගයාන් සිනාසෙමින් යන්නට ගියේය.

පසුදා උදේ සුභාෂිණී නැටුම් කාමරයට යද්දී පියදාස විදුහල්පති කාර්යාලය ඉදිරිපිට නොසන්සුන් ලෙස ඒ මේ අත යමින් සිටිනු දුටුවාය. ඔහු මෙතැන්දී දැකීමෙන් ඇයට දැනුණේ පුදුමයකි.

''පියදාස මාමා මොකද මෙහෙ..?'' ඇය අසද්දී ඔහු බෙහෙවින් බියපත් වූයේය.

''ආ.. පුංචි මැණිකේ ඉන්නෙත් මේ ඉස්කෝලෙ ද..?'' ඔහු විමසුවේ ගොත ගසමිනි.

''ඔව්.. මේකෙ තමයි.. පියදාස මාමට මොකුත් උදව්වක් ඕන නම් කියන්න මම කරලා දෙන්නම්..'' සුභාෂිණී කාරුණිකව කීවාය.

''නෑ.. නෑ.. මොකුත් ඕනෙ නෑ..''

ඔහු කලබලයෙන් කීවේය. ඔහුගේ නළල මත දහ බිඳු නැගිණි.

''ඒත් පියදාස මාමා ඉන්නෙ බය වෙලා වගේනෙ..'' සුභාෂිණී සිනාසෙමින් කීවාය. ඔහු බියෙන් සැකෙන් වටපිට බැලීය.

''අනේ පුංචි මැණිකෙ.. මම ආවෙ ගයාන් බබාගෙ කීමට.. මෙච්චා කාටවත් දැන ගන්ට නම් තියන්ට එපා.. ගයාන් බබා කිව්වා මට ඉස්කෝලෙට එන්ට කියලා එයා ගෙ තාත්තා විදිහට..''

පියදාස බැගෑපත් හඬින් කියද්දී සුභාෂිණී ගේ නළල රැලි විණි.

''මො.. මොනවා..? එයා ගෙ තාත්තා විදිහට..? ඒ කියන්නෙ ගයාන් මල්ලි ලොකු අප්පච්චිට කියන්ට බැරි විදිහෙ ලොකු වරදක් කරලා තියෙනවා..'' ඇය ඉහළට පහළට හිස සලමින් කීවාය. පියදාස තවත් බියපත් වූයේය.

''අනේ එච්චා මොකවත් මං දන්නෙ නෑ පුංචි මැණිකේ.. මට රුපියල් පන්සීයක් දෙනවා කිව්වට මම ආවා..''

''බලන්න.. වැඩිහිටියෙක් වෙලත් පියදාස මාමා හොරකමට වාගෙම බොරුවටත් අනුබල දීල තියෙනවානෙ.. ෂිහ්, හරිම කැතයි..'' සුභාෂිණී පැවසුවේ කළකිරීමෙනි.

''හොරකමට..? අනේ නෑ රත්තරනෙ.. මම කවදාවත් හොරකම් කරලත් නෑ කරවන්නෙත් නෑ..'' පියදාස වහා කීවේය.

''මොකද නැත්තෙ..? ගයාන් සල්ලි හම්බ කරන්නෙ නෑනෙ.. ඔය

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සල්ලි කළඩ් ලාච්චුවෙන් හොරෙන් ගත්ත ඇති.. අනිත් එක පියදාස මාමට ගයාන් ගෙ තාත්තා විදිහට හැමදාම රඟපාන්ට බෑනෙ.."

රුපියල් පන්සියකට ලොල් වී තමා කළේ වැරදි වැඩක් බව පියදාසට පසක් වූයේ එමොහොතේය. ඔහුට පසුතැවිල්ලක් දැනෙන්නට විණි.

"අනේ දැන් මං මොකද කරන්නෙ පුංචි මැණිකේ..? මං ගෙදර යන්ට ද..?" ඔහු අසරණව ඇසීය.

"නෑ ගයාන් එනකම් ඔහොම ඉන්න.." දැඩි හඬින් කී සුභාෂිණී එතැනින් ඉවත් වූවාය.

ඉන්දික සිටියේ පන්තියේ නාම ලේඛනය ලකුණු කරමිනි.

"ගයාන්ට මම අම්මව හරි තාත්තව හරි එක්කරගෙන එන්ට කිව්වා නේද..?" ගයාන් ගේ නම හඬ ගා ඉන්දික විමසීය.

"එක්කන් ආවා සර්.. ඔෆිස් එක ළඟ ඉන්නවා.." ගයාන් ඉන්දික ගේ දෑස් මඟ හරිමින් උත්තර දුන්නේය.

"හොඳයි ගිහින් එක්කන් එන්න මෙහාට.." ඉන්දික අණ කළේය.

එහා පන්තියෙන් පිට වූ ගයාන් විදුහල්පති කාර්යාලය අසලට දුව ගියේය. නොසන්සුන්ව සිටි පියදාස ගේ සිතට සුළු සැනසුමක් දැනිණි.

"මේක කරන්ට මට බෑ ගයාන් බබා.. මම ගෙදර යනවා.."

ඔහු කියද්දී ගයාන් ගේ මුහුණ වෙනස් වූයේය.

"පිස්සු කරන්න එපා පියදාස.. දැන් ආව එකේ ඉඳලම යනවා.. මම රුපියල් සීයක් වැඩිපුරත් දෙන්නම්.." ගයාන් ඇවිටිලි කළේය. පියදාස දෙගිඩියාවෙන් බලා සිටියේය.

"ඒත් ඉතින් මම මොනවද කරන්නෙ කියලවත් දන්නෙ නැනෙ.." ඔහු කීවේ මඳ වේලාවකට පසුවය.

"කියන්ට දෙයක් නෑ.. දැන් මම තමුසෙව සර් ළඟට එක්කන් යනවා.. තමුසෙට කියන්නෙ සර් මට බනින ඒවා අහගෙන ඉන්න විතරයි.. ඊට පස්සෙ කියනවා මම පුතාට අවවාද කරන්නම් සර් කියලා.. එච්චරයි.." ගයාන් සිනාවක් පාමින් සැහැල්ලුවෙන් කීවේය.

"ඒ වුණාට මට බයයි බබා.. වෙද ගෙදර පුංචි මැණිකෙත් දැන් මෙතෙන්ට ඇවිත් කතා කෙරුවා.."

පියදාස කී විට ගයාන් බෙහෙවින් කැළඹුණේය.

"හින්.. ඒ හොල්මනත් හම්බ වුණා..? තමුසෙ මොනවද කිව්වෙ..?"

"මං ඇත්තම කිව්වා.." පියදාස කීවේය.

"ගම කනාවනෙ තමුසෙ.." නොමනාපයෙන් කී ගයාන් තළලට අතුලක් ගසා ගත්තේය.

සුභාෂිණී ගයාන් ගේ පන්තියට ගියාය. ඉන්දික පාඩමකට සූදානම් වෙමින් සිටියේය.

"ඇයි පුතේ..?" ඉන්දික ඇසීය.

"සර්.. පුංචි ප්‍රශ්නයක්.."

"සුනිමල සමාජයේ ප්‍රශ්නයක් ගැන නම් දැන් කතා කරන්න බෑ පුතේ.." සුභාෂිණී යමක් කියන්නටත් පෙරම ඉන්දික කීවේය.

"නෑ.. නෑ.. සර් මේක වෙන ප්‍රශ්නයක්.. විනාඩියකට එළියට එන්න සර්.." ඈය කලබලයෙන් කීවාය. අනෙක් ළමයින්ට ඇසෙන සේ තමා දැන ගත් දෙය කීමට සුභාෂිණී මැලි වූවාය.

"ඔයාලට තියෙන ගැටළු තැන් ඔක්කොම සටහන් කරල තියා ගන්න.."

ළමයින්ට පැවසූ ඉන්දික සුභාෂිණී සමඟ එළියට ගියේය. ඈය ගයාන් ගේ රඟපෑම පිළිබඳව විස්තර කළ විට ඉන්දික ගේ දෑස් තළලට ගියේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''මේක මහ බැරෑරුම් ප්‍රශ්නයක් පු[illegible] වෙනුවටත් වෙන අය ඉදිරිපත් කරන්ට පටන් අරගෙන.. මේ ළමයින්ගෙ අනාගතේ කොයි විදියේ එකක් වෙයි ද කියලා මට හිතා ගන්නත් බෑ..'' ඔහු කීවේ බැරෑරුම් ස්වරයෙනි.

''ගයාන් මල්ලි ගැන මගෙ හිතටත් බයයි සර්.. ලොකු අම්මයි, ලොකු අප්පච්චියි එයාව ඕනවටත් වැඩිය හුරතල් කරල තියෙන්නෙ..'' සුභාෂිණී කණගාටුවෙන් පැවසුවාය.

''එකා යකා කියන්නෙ ඒක තමයි.. මේ ප්‍රශ්නෙ මට තනියම විසඳන්න බැරි වෙයි වගේ..'' ඔහු ඉහළට පහළට හිස සැලීය.

''අනේ සර් ප්‍රින්සිපල්ට නම් කියන්න එපා..'' සුභාෂිණී බිය පත්ව කීවාය.

''මේවා ප්‍රින්සිපල් දැන ගන්න ඕනෑ පුතේ..''

''ඒ වුණාට එපා සර්.. ඉස්කෝලෙන් අස් කරල දැම්මොත් එහෙම පව්නෙ.. සෑහෙන ගාණක් වියදම් කරල මේ ඉස්කෝලෙට දාලා තියෙන්නෙ..'' සුභාෂිණී බැගෑපත් වූවාය.

''හොඳයි.. අපි එතෙන්ට ගිහිල්ලම ගයාන් ගෙ අලුත් තාත්තා හම්බ වෙලා බලමුකො..'' ඉන්දික කීවේය. සුභාෂිණී හිස සැලුවාය.

සුභාෂිණීත් ඉන්දිකත් තමා ඉදිරියට එනු දකිද්දී ගයාන් බොහෝ සෙසින් සසල වූයේය. පියදාස නම් සිටියේ වෙව්ලමිනි. සියල්ල අවුල් කළේ සුභාෂිණී යැයි අඟවන ආකාරයෙන් ගයාන් ඇය දෙස රවා බැලීය.

''එතකොට මේ ගයාන්ගෙ තාත්තා.. එහෙම නේද..?''

ඉන්දික පියදාසගෙන් විමසුවේ උපහාසාත්මක ස්වරයෙනි.

''අනේ නෑ මහත්තයො.. මගෙ.. මගෙ ළමයි මේ ඉස්කෝලෙ නෑ.. මම තාම මේ බඳින් නිව්වට..''

පියදාස ගොත ගසමින් කියන්නට වූයේය.

''මෙයා බබෙක් නෙමෙයි කියල දන් තේරෙනවා නේද..? තමුන් කරල තියෙන්නෙ බොහොම බරපතල වරදක්.. මේ වරදට මට තමුන්ව පොලිසියට වුණත් අල්ලල දෙන්න පුළුවන්..''

ඉන්දික තරවටු කළේය. පියදාස තවත් බිය වූයේ එවිටය.

''අනේ සමා වෙන්ට මහත්තයො.. මම අහිංසක දරු පවුල් කාරයා.. මීට පස්සෙ මේ වාගෙ දේවල් කරන්නෙ නෑ..'' ඔහු යටහත් පහත් ලෙස කීවේ ඉන්දිකට වඳිමිනි.

''වැඩිහිටියෙක් විදියට තමුන් තේරුම් ගන්ට ඕනෑ තමුන්ගෙ දරුවෙක් මේ වාගේ දෙයක් කෙරුවොත් මොකද වෙන්නෙ කියලා..'' ඉන්දික පියදාසට තදින් දොස් පැවරුවේය. පියදාස බිම බලාගෙන අසා සිටියේය. ඊළඟට ඉන්දික හැරුණේ ගයාන් දෙසටය.

''ගයාන් මොකද කියන්නෙ..?''

''සමා වෙන්ට සර්.. මමත් ආයෙ එහෙම කරන්නෙ නෑ..'' ඔහු ද බැගෑපත් ලෙස ඉන්දිකට වැන්දේය. සුභාෂිණී ගේ දෙතොල සතුටු සිනාවකින් විවර විණි.

''මම තමුසෙව ප්‍රින්සිපල් ළඟට එක්කන් යන්නෙ නෑ මේ සුභාෂිණී ගෙ ඉල්ලීම නිසා.. හැබැයි පළවෙනි වගේම අන්තිම වතාවට මේ සමාව දෙන්නෙ කියලා මතක තියා ගන්නවා..''

ගයාන් බිම බලා ගත්තේ සුභාෂිණීට රවා බැලීමෙන් අනතුරුවය. ඇගෙන් පළි ගැනීමේ චේතනාව ඔහු තුළ තදින් ලැගුම් ගත්තේය.

''තමුන් ගෙ වැරදි දෙමව්පියෝ දැන ගන්නවට අකැමැති නම් මීට පස්සෙ ඒ වගේ ඒවා නොකර ඉන්නවා.. හිමි දැන් එනවා යන්න පන්තියට.. තමුසෙත් ඕනිත් හිතල බලනවා කළේ හරි වැඩක් ද වැරදි වැඩක් ද කියලා.. පුංචි ගාණකට වැරදි වැඩ කරනවට වැඩිය හොඳයි පාරෙ හිඟා කන එක..''

ඉන්දික කියද්දී පියදාස ලැජ්ජාවෙන් බිම බලා ගත්තේය. ගයාන්

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තවත් වරක් සුහාමිණී දෙස රවා බැලීය. එහෙත් ඇය මද සිනාවක් පෑවා පමණකි.

''ඔයාට බොහොම ස්තූතියි පුතේ.. දැන් පන්තියට යන්න..'' ඉන්දික සුහාමිණීට සමු දුන්නේය.

පන්තියට ගිය ගයාන්ට ඉන්දිකගෙන් හොඳට රිදෙන්නට වේවැල් පහර වැදිණි. ගයාන් සුහාමිණී සමග තවත් වෛර බැඳ ගත්තේය.

3

නැටුම් ගුරුතුමිය සුහාමිණී එන තුරු බලා සිටියේ නොඉවසිල්ලෙනි. අනෙක් ළමෝ සියලු දෙනාම පැමිණ සිටියහ. එහෙත් සුහාමිණී නොමැතිව නැටුම් පන්තිය පටන් ගැනීමට ඇය කැමති වූයේ නැත.

''කෝ මේ සුහාමිණී කොහෙද ගියේ..? මම එන්න කියල පණිවිඩෙකුත් යැව්වනෙ..''

ඇය ඉසුරි දෙස බලා අමනාපය මුසු හඬින් පැවසුවාය.

''එයා ඉක්මනට එනව කිව්වා මිස්..''

ඉසුරි වහා කීවේ ගුරුතුමිය සුහාමිණීට බැණ වදිනු ඇතැයි බියෙනි.

''එයා කොහෙද ඉක්මනට එන්නෙ...? අර එහා බිල්ඩින් එක ළඟට වෙලා ඉන්දික සර් එක්ක කතා කර ඉන්නවා මං දැක්කා..'' පියුමාලි උපහාසයෙන් කීවාය. සියලු දෙනාම පුදුමයෙන් ඇය දෙස බැලූහ. ඉසුරිට අපහසුවක් දැනිණි. ඇය පියුමාලි දෙස අමනාපය මුසු බැල්මක් හෙලුවාය.

''වෙන්න බෑනෙ පියුමාලි.. ඉන්දික සර් මේ වෙලාවෙ ඇත්තෙ එයාගෙ පන්තියෙ..''

පියුමාලි ගේ වදන් විශ්වාස කළේවත් අවිශ්වාස කළේවත් නැති ගුරුතුමිය කීවාය. එහෙත් ඇගේ මුහුණ මදක් වෙනස් වී තිබිණි.

''ඒක මං දන්නෙ නෑ මිස්.. මං දැක්ක එක කිව්වෙ.. හැබැයි බොහොම බරපතල දෙයක් සාකච්ඡා කරනවා වගේ පෙනුණෙ නම්..''

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පියුමාලි තවමත් කතා කළේ [illegible] සිසු දරියන් තොල සපා ගෙන ඉහළට පහළට හිස සැලුවාය. සිසු දරියන් සම්බන්ධයෙන් මෙබඳු කට කතා පැතිරෙනවාට ඇය කැමති වූයේ නැත. සුභාෂිණී ඉන්දික ගුරුතුමා හමු වීමට යන බවක් නොදත සිසු ඉසුරි අන්දමන්දව වටපිට බැලුවාය.

''හරි.. අපි ක්ලාස් එක පටන් ගනිමු..''

ගුරුතුමිය කීවේ සිතට අමනාපයක් දැනුණ නිසා විය යුතු යැයි ඉසුරි සිතුවාය. ඇයට ද සුභාෂිණී කෙරෙහි තරහක් දැනිණි. සුනිමල සමාජයේ යම් ප්‍රශ්නයක් තිබුණේ නම් ඇය ගුරුතුමා හමු වීමට යා යුතුව තිබුණේ පන්තිය ඇරුණාට පසුවය.

සුභාෂිණී ඉක්මන් ගමනින් නැටුම් ශාලාවට ඇතුළු වුණේ අනෙක් අය නටමින් සිටියදීය.

''මොකද මෙච්චර පරක්කු වුණේ..?''

ගුරුතුමිය සැරෙන් ඇසුවාය. සුභාෂිණීට දැනුණේ බියකි. ගුරුතුමිය තමාට මෙලෙසින් කතා කරනු ඇතැයි ඇය සිතුවේ නැත. සියලු දෙනාම තමා දෙස බලද්දී ඇයට දැඩි අපහසුවක් දැනිණි. ඉසුරි ගේ මුහුණේත් නොරිස්සුමක් සටහන් වී තිබෙනු ඇය දුටුවාය.

''මිස්.. මම මේ.. මම මේ..'' සුභාෂිණී ගොත ගැසුවේ සිද්ධිය කියන්නට ඇරඹිය යුත්තේ කොතැනකින්දැයි සිතා ගත නොහැකි වූ නිසාය.

''ඔයා එළියට යන්න.. මට ඔයත් එක්ක ටිකක් කතා කරන්න ඕනෑ..''

ගුරුතුමිය කීවේ දැඩි හඬිනි. සුභාෂිණී ගේ සිත බෙහෙවින් රිදිණි. ඇය පැකිළෙන දෙපයින් යුතුව කාමරයෙන් පිට වූවාය. නටන අතරම පියුමාලි සාවඥ සිනාවක් පෑවාය.

''මට ඇත්ත කියන්න පුතේ.. මොකටද ඔයා ඉන්දික සර් හම්බ

වෙන්න ගියේ..?''

නැටුම් ශාලාවේ බිත්තියට හේත්තු වී බිම බලාගෙන සිටි සුභාෂිණී අසලට ගිය කුමුදු විමසුවේ දැඩි ස්වරයකිනි. සුභාෂිණී සැලී ගියාය. එහෙත් ඇය සිදු වූ සියල්ල පැහැදිලිව කීවාය. කුමුදු අසා සිටියේ කල්පනාකාරීවය. ඇගේ මුහුණේ වූ දැඩි බව කෙමෙන් තුනී වී ගියේය.

''මම ඔයා කියන දේවල් විශ්වාස කරනවා පුතේ.. ඒත් මතක තියා ගන්න හැම ටීචර් කෙනෙක්ම මං වගේ නෙමෙයි..'' ගුරුතුමිය එවර පැවසුවේ අවවාදාත්මක ස්වරයෙනි.

''මං දන්නවා මිස්..'' සුභාෂිණී බිඳුණු හඬින් පැවසුවාය.

''ඔයා වැරැද්දක් කළා කියලා මම කියනව නෙමෙයි.. ඒත් ගෑනු ළමයෙකුට හැම දේටම වැඩිය තමන් ගෙ චරිතෙ වටිනවා.. ඒ හින්දා එක එක්කෙනාගෙන් කතන්දර අහ ගන්න විදියට වැඩ කරන්න එපා.. හරි.. දැන් යමු ප්‍රැක්ටිස්වලට...''

ගුරුතුමිය කීවත් සුභාෂිණී එතැනම සිටියේ බියපත් මුහුණින් යුතුවය. තමාට කවුරු කුමන කතන්දරයක් කීවේදැයි දැන ගැනීමේ වුවමනාව ඇය තුළ තිබිණි. එහෙත් ගුරුතුමියගෙන් එය අසන්නට ඇයට පුළුවන් කමක් නොවීය. එම නිසා ඇය සෙමින් සෙමින් නැටුම් ශාලාවට ගියාය. පියුමාලි ගේ මුවේ නැගුණ ජයග්‍රාහී සිනාව ඇය දුටුවේ නැත.

එකොළහ බී පන්තියේ ඒ වන විට ගුරුවරයෙකු සිටියේ නැත. ළමෝ උස් හඬින් කතා බහ කරමින් එකිනෙකාට සරදම් කර ගනිමින් පසු වූහ.

''ඒයි කෑ ගහන්න එපා.. මම ගිහින් රිලීෆ් ටීචර් කෙනෙක් එක්කරගෙන එන්නම්..'' සමාධි ඔවුන් නිහඬ කරවීමට බලවත් උත්සාහයක් දරා බැරි වූ තැන නැගී සිටියේ එසේ කියමිනි.

''අනේ සමාධි මෙන්න වැන්දා.. අපිට ටිකක් නිදහසේ ඉන්න දෙන්නකෝ..''

The Reader's Place novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සතුර කීවේ අත් දෙක එකතු කොට ගෙන සමාධි වෙතට [illegible]

"එහෙම බෑ.. ඔයාලා කෑ ගහන සද්දෙ [illegible] ඉස්සර වෙලාම බැනුම් අහන්න වෙන්නෙ මට.." සමාධි උදහසින් කීවාය.

"හරි.. හරි.. අපි කෑ ගහන්නෙ නැතුව ඉන්නම්.." හංසන කීවේය.

පන්තියේ ඝෝෂාව මදක් අඩු වී ගියේය. ඔවුන් ගේ පොරොන්දු කෙරෙහි සමාධි තුළ එපමණ විශ්වාසයක් නම් නොවීය. එහෙත් ඇය ගුරුවරයෙකු සෙවීමට යාමේ අදහස මදකට කල් දැමුවාය.

"ඒක නෙමෙයි සමාධි.. දැන් අපිට ෆ්‍රී හින්දා අපි ගිහින් ප්‍රින්සිපල් එක්ක කතා කරල එමු ද..?"

සමාධි වෙතට ආ රනිඳු යෝජනා කළේය. ඇය මොහොතක් කල්පනා කළාය.

"දැන් සුහයි, ඉසුරියි දෙන්නත් නෑනෙ.."

ඇය කීවේ අදිමදියෙනි. සුනිමල සමාජය පිළිබඳව පැහැදිලිව විස්තර කරන්නට දන්නේ සුභාෂිණීය. ඇය නොමැතිව යන මේ ගමනෙන් පලක් වේදැයි සැක සහිතය.

"මචංලා.. උඹල මොකද කියන්නෙ..? යමුද ප්‍රින්සිපල් හම්බ වෙලා කතා කරල එන්න..?"

රනිඳු විමසුවේ පන්තියේ සියලුම දෙනා දෙස පිළිවෙළින් බලමිනි. එම යෝජනාවට එකඟතාව පළ කළේ හංසන හා සතුර පමණකි. අනෙක් සියලු දෙනාම කුමක් හෝ නිදහසට හේතුවක් ඉදිරිපත් කොට මග හැරියහ. එහෙත් රනිඳුට කිසිවෙකු කෙරෙහි අමනාපයක් දැනුණේ නැත.

"එහෙම නම් යමු.." රනිඳු ගේ අදහස වෙනස් කරන්නට නොහැකි බව වටහා ගත් සමාධි පෙරමුණ ගත්තාය. එහෙත් ඇය සිටියේ ඇතුළාන්තයෙන් පැකිළෙමිනි.

"වීරයො වගෙ ආවට කකුල් දෙක ගැහෙනවා මචං.." විදුහල්පති කාර්යාලය අසලදී හංසන කීවේ අනෙක් පිරිසට මදක් පසු වෙමිනි.

"නංගිලා වෙන්න හදන්නෙ නැතුව යමවු යකෝ.." රනිඳු දත්මිටි කාගෙන කීවේය. ඔහු ගේ ස්වභාවය ගැන සමාධිට පුදුම සිතිණි.

තමා වෙත පැමිණි දඟකාරයන් තිදෙනා දෙස විදුහල්පතිතුමා පුදුමයෙන් බලා සිටියේය. වරදක් කළ විටෙක පන්ති භාර ගුරුතුමා විසින් බලෙන් විදුහල්පති කාර්යාලයට එවනවා මිස සිය කැමැත්තෙන් නම් ඔවුන් මෙසේ ආ බවක් ඔහු ගේ මතකයේ තිබුණේ නැත.

"හොඳයි, දැන් කියමු බලන්න මාව හම්බ වෙන්න ඕන කියපු කාරණේ..?"

පුටුවට හොඳින් හේත්තු වී දැත ළමැදේ බැඳ ගත් විදුහල්පතිතුමා කීවේ පිළිවෙළින් ඔවුන් සිවු දෙනාගේම මුහුණු දෙස බලමිනි. එඩිතරව ඉදිරිපත් වූ රනිඳු සුනිමල සමාජයෙන් සිදු වන සමාජ මෙහෙවර පිළිබඳව පැහැදිලි විස්තරයක් ඉදිරිපත් කළේය. සුභාෂිණී විසින් කියනු ලැබ තිබුණේත් ඒ ටිකමය. එහෙත් ඔවුන්ට බුරුලක් දීමට විදුහල්පතිතුමා සූදානම් වූයේ නැත.

"සමාජ සේවය කියන්නෙ බොහොම උදාර මෙහෙවරක්.. එහෙම නේද..?" විදුහල්පතිතුමා විමසුවේය.

ඔහු ගේ මුහුණේ ඉරියව්වලින් සිතේ හැඟීම කියැවීමට කිසිදු හැකියාවක් නොවිණි.

'ඔව් සර්..'' සතුර කීවේය.

"අනුන්ට කරදරයක් නොකර ජීවත් වෙන එකත් ලොකු සමාජ මෙහෙවරක් තමයි.."

එවර විදුහල්පතිතුමා කීවේ කට කොනකින් සිනාසෙමිනි. එවදන්වල වූ ඇනුම් පදය හැඳින ගත් ළමෝ මුහුණින් මුහුණ බලාගත්හ.

"මම කැමතියි ඔය ළමයි ඒ මෙහෙවර ඉෂ්ට කරනව නම්.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''අපි දූත් දඟ වැඩ කරන්නෙ නෑ සර්..'' රනිඳු ස්ථිර හඬින් කීවේය.

''ඒක විශ්වාස කරන්න මම බොහොම කැමතියි.. ඒත් තවම නම් මට අවශ්‍ය තරම් සාධක ලැබිල නෑ..'' විදුහල්පතිතුමා බැරෑරුම් ලෙස හිස සැලීය.

''මේ ළමයා දක්ෂ ළමයෙක් කියල මම දන්නවා.. ඊයෙ පෙරේදා ශිෂ්‍යත්වෙකින් මේ ඉස්කෝලෙට ආව සුභාෂිණීත් දක්ෂයි..''

විදුහල්පතිතුමා සමාධි දෙස බලමින් කියාගෙන ගියේය.

''අපිත් දක්ෂයි තමයි සර්..''

සනුර එසේ කීවේ සිතාමතා නොවේ.. එවදන් වලින් විදුහල්පතිතුමා කෝප වෙතැයි ඔවුහු කල්පනා කළහ. එහෙත් පුදුමයකට මෙන් එය එසේ නොවිණි.

''ඔව්.. දඟ කරන්න බොහොම දක්ෂයි කියල මම හොඳට දන්නවා.. කොහොම වුණත් තමුසෙල ගෙ පිස්සු වැඩවලට මේ ගැනු ළමයි පටලවා ගන්න එපා කියලා මම අවවාද කරනවා..''

විදුහල්පතිතුමා තරයේ කීවේය. ළමෝ නොසන්සුන් වූහ.

''අපි වරදක් කරනවා නම් ඉන්දික සර්ගෙන් අහල බලන්න සර්..'' හංසන පැවසුවේය.

''මම ඉන්දිකටත් අවවාද කරල තියෙන්නෙ.. 'හ්ම්.. දූන් යනවා කට්ටියම පන්තියට.. පන්තියේ ගුරුවරයෙක් නැත්නම් රිලීෆ් ටීචර් කෙනෙක්ව එක්කන් යනවා..''

විදුහල්පති තුමා අණ කළේය. ළමුන් කාර්යාලයෙන් පිට වූයේ අපේක්ෂා භංගත්වයෙන් පීඩාවට පත් වූ සිත්වලිනි.

''බලපන් මචං මේ කුරිරු, අධම, ගුණමකු සමාජෙ අපිට හොඳින් ඉන්න දෙන්නෙම නැති හැටි..''

කාර්යාලයෙන් පිට ව මදක් දුර එන තුරු නිහඬව සිටි රනිඳු

ඉතික්බිතිව සිය සිත් පීඩාව පිට කළේ එසේය.

''හා.. හා.. මචං ඔච්චර බරපතල වචන පාවිච්චි කරන්න එපා.. දිව උළුක් වුණොත් එහෙම ඒකෙනුත් අපිටමයි වදේ..''

හංසන සැහැල්ලු ස්වරයෙන් කීවේය. එහෙත් කිසිවෙකු සිනාසුණේ නැත.

''ඇත්තමයි හොඳට ඉන්න හදනකොටත් කවුරුවත් ඒක පිළිගන්නෙ නැනෙ මචං.. අපි පුරුදු විදියට ආයෙමත් පිස්සු කෙළිමු..'' සනුර තරහින් කීවේය.

''ඒක වැරදියි.. අපි කරන්න ඕනෙ අනිත් අය අපි ගැන හිතාගෙන ඉන්න වැරදි දේවල් වෙනස් කරන එක..''

මෙතෙක් නිහඬව සිටි සමාධි කීවාය.

''කොහොම නැති කරන්නද..? දක්කනෙ ප්‍රින්සිපල් වුණත් කතා කරපු හැටි..'' සනුර කීවේ කළකිරීමෙනි.

''නෑ මචං.. සමාධි කියනවා වගේ අපි ඒවා වෙනස් කරමු.. අපි සුනිමල සමාජය දිගටම කරගෙන යමු.. ඉන්දික සර්ට එන්න එපා කියල ප්‍රින්සිපල් කියනවා නම් අපි තනියම කරමු..''

මද වේලාවක් නිහඬව ගමන් කළ රනිඳු එක්වරම පැවසුවේ අධිෂ්ඨාන පූර්වක හඬිනි. අනෙක් තිදෙනා නැවතී මවිතයෙන් ඔහු දෙස බැලූහ.

''එතකොට අපි පෝය දවසෙ මල් පැල විකුණන්න යනවද..?'' සමාධි සැකයෙන් මෙන් විමසුවාය.

''ඔව්.. අනිවාර්යයෙන්ම යනවා..'' රනිඳු කීවේ ස්ථිර හඬිනි.

''නියමයි මචං.. අන්න එහෙම එක පයින් ඉඳිමු..'' හංසන තනි කකුලෙන් සිට ගනිමින් කීවේය.

''ප්‍රින්සිපල්ට ආරංචි වුණොත් එහෙම..?''

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සමාධි තවමත් දෙගිඩියාවෙන් විමසුවාය.

''අපි අම්මලා තාත්තලට කියලනෙ [illegible].. මොනවා හරි ප්‍රශ්නයක් වුණොත් ඒ අය බලා ගනියි..'' රනිඳු කීවේය.

''මට තමයි ඒකත් නැත්තෙ.. අපේ අම්මයි තාත්තයි කෙලින්ම ප්‍රින්සිපල් ගෙ පැත්ත අරගෙන මට අම්බානක තෙලයි..'' සතුර කීවේ කණගාටුවෙනි.

''බය වෙන්න එපා මචං.. උඹත් එක්ක මැරෙන්න වුණත් අපි ඉන්නවා..'' රනිඳු මිතුරා ගේ කරට අත දමා ගනිමින් කීවේය.

''අනේ මචං උඹ විතරක් මැරියන්.. මට නම් ඔය පණ යන වැඩේ කරන්න බෑ..'' හංසන කියද්දී අනෙක් අයට සිනා පහළ විණි. එම සිනාව නිසා ඔවුන් අතර වූ දුක්මුසු වාතාවරණය තුනී වී ගියේය.

තමා ඉන්දික ගුරුතුමා හමු වීමට ගිය හේතුව සුභාෂිණී ඉසුරිට පැවසුවේ නැටුම් පුහුණුව අවසන් වී ආපසු පන්තියට එමින් සිටියදීය. මෙතෙක් අඳුරු වී තිබූ ඉසුරි ගේ මුහුණේ මද සිනාවක් සටහන් විණි.

''අනේ ඇත්තටම සුභා, මම උඹත් එක්ක හරි තරහෙන් හිටියෙ මටත් නොකියා ඉන්දික සර් හම්බ වෙන්න ගියාට.. මට හිතුණෙම දෙන්නගෙ මොකක් හරි රහසක් තියෙනවා කියලමයි..''

ඉසුරි කියද්දී සුභාෂිණී ගේ සිතට දැනුණේ ලැජ්ජාවකි.

''මම ඔයාලගෙන් හංගන දෙයක් නෑ ඉසුරි..'' ඇය කීවාය.

''කොහොම වුණත් උඹ ඔය කියන කොල්ලා නම් ලොකු අමාරුවක වැටෙනවා බං කවදා හරි..''

''මටත් ඒකම තමයි බය ඉසුරි.. ඒත් ලොකු අප්පච්චිලාට ඒවා තේරුම් කරලා දෙන්න බෑ.. එයාලා හිතාගෙන ඉන්නෙ එයාල ගෙ පුතා කවදාවත් වැරදි කරන්නෙ නෑ කියලා..''

සුභාෂිණී කණගාටුවෙන් සුසුමක් හෙළමින් පැවසුවාය.

ගයාන් පාසල් ඇරී නිවසට එද්දීත් සුභාෂිණී කෙරෙහි වූ තරහ එලෙසින්ම පැවතිණි. ඔහු ගේ දැත්ල තවමත් පුපුරා ගැසුවේය. දඬුවම් ලැබුණේ තමා කළ වරද නිසා බව නම් ඔහු පිළි ගත්තේම නැත. ඔහු කල්පනා කළේ සුභාෂිණී ගේ මැදිහත් වීම නිසා එය සිදු වූ බවය.

''ඕකිට මම හොඳ පාඩමක් උගන්නන්නම්කො..'' ඔහු මඟ දිගටම සිතමින් ආවේය.

සාලයේ කෑම මේසය මත පොත් සියල්ල විසිරුවාගෙන එකක බොරුවට කුරුටු ගාමින් සිටි ගයාන් වෙත විමාලි පැමිණියේ සිනාමුසු මුහුණින් යුතුවය. ගයාන් මෙලෙස පාඩම් කරනු දකිම ඇගේ බලවත් සතුටට හේතු විණි.

''ඉස්කෝලෙ වැඩ අමාරුවක් නෑ නේද පුතා..?'' ඇය ඔහු ගේ හිස පිරිමදිමින් විමසුවාය.

''ඉස්කෝලෙ වැඩ නම් අමාරුවක් නෑ අම්මා.. එක එකීගෙන් කතන්දර අහන එක තමයි අමාරුව..''

ඔහු කරදරකාරී මුහුණක් මවාගෙන පැවසුවේය. විමාලි දෑස මහත් කොට ගනිමින් පුතු අසල වාඩි වූවාය.

''මගෙ පුතාට කතන්දර කියන එක කවුද..?'' ඇය විමසුවේ තරහිනි.

''කවුද ඉතින් අර වෙද ගෙදර සුභාෂිණී මිසක්..''

''මොනවා සුභාෂිණී..? මොනවද ඒකි පුතාට කිව්වෙ..?''

සැපින්තියක මෙන් කෝපයට පත් වූ විමාලි උස් හඬින් ඇසුවාය.

''අපි නෑදෑයො වුණාට අහංකාරයි කිව්වලු.. තාත්තා ගිනි කන මුදලාලි කෙනෙක් කිව්වලු.. මගෙ යාළුවන්ට එව්වා ඇහිලා තියෙනවා..''

ගයාන් කීවේ මේසය මත වූ පොත් බොරුවට ඒ මේ අත පෙරළමිනි.

''මොනවා.. ඒකි ඔහොම කියල තියෙනවා..? උන් කවදත් අපිට

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මෙතරුවෙ කතුරුකම්මයි. මම [illegible]
හොඳ පාඩමක් උගන්නනම්කො.."

විමාලි කීවේ තර්ජනාත්මකවය. ගයාන්ට දැනුණ සතුට නිම [illegible] නැත. එහෙත් ඔහු එය සඟවාගෙන අහිංසක බවක්ම මවා පෑවේ[illegible]

"එදා අර සියදාස ඉස්කෝලෙට ගිහින් හිටියා සර් කෙනෙක් [illegible] වෙන්න.." ගයාන් නැවත බොරුවකට මුල පිරුවේය. විමාලි උනන්දුවෙන් ඔහු දෙස බලා සිටියාය.

"මම සියදාසත් එක්ක කතා කරනකොට යාළුවෙක් ඇවිත් [illegible] කන්න ද කියලා.. මම ඔව් කිව්වා විහිළුවට.."

"ඔයත් මීක නැති පැහිච්චකමක්නෙ කරල තියෙන්නෙ.. [illegible] සියදාස වගේ එකෙකුට කන්න තියනව ද..?"

එවර ඇගේ කෝපය [illegible] වගේ ගයාන් [illegible].

"[illegible] විහිළු එපි [illegible].." [illegible] දෙස කීවේය.

"අඩ් ඉතින් මොකද වුණේ..?"

"දුකමින් ඕක හෙතෙන ඉඳලා අපේ සර්ට කිව්වා.. [illegible] මේ බලන්නකො තවමත් අත් දෙක පුපුරු ගහනවා.."

ගයාන් දෑත් විදහා පෑවේය. විමාලි තුළ වූ කෝපයට ශෝකයක් එක් විණි. ඇය පුතු ගේ දෑත අල්ලා ගෙන එදෙස මොහොතක් බලා සිටියාය. ඇයවත් රත්බණ්ඩාවත් කිසිම විටෙක ගයාන්ට වේවැලකින් තබා අත්ලකින් පහර දුන්නේ නැත. ඇගේ දෑසට කඳුළු පිරිණි.

"මලක් වගේ හදන දරුවට ගැස්සෙව්වට මම ඒකිට හොඳවයින් දෙකක් කියල එන්නම්කො.. මගෙ පුතා බය නැතුව ඉන්ටකො."

විමාලි නැගිට ගෙයින් පිට වූයේ වේගයෙනි. ගයාන් උඩ පනිමින් නටන්නට වූයේය. තව දුරටත් පාඩම් කිරීමට වුවමනාවක්වත් අතේ වේදනාවක්වත් ඔහුට දැනුණේ නැත.

කඩුල්ල ළඟ නැවතුණ කාරයෙන් බැස ඉක්මන් ගමනින් ගෙය දෙසට එන විමාලි දෙස හීන් මැණිකේ බලා සිටියේ පුදුමයෙනි. ඇය සාමාන්‍යයෙන් මෙලෙස එන තැනැත්තියක නොවේ.

"විමාලි නංගි.. කාලෙකට පස්සෙ මේ පැත්තෙ..?"

විමාලි ගේ මුහුණේ පුළුටු බව දුටු නමුත් එය වෙනසක් වශයෙන් නොසිතූ හීන් මැණිකේ මිදුලට බැස සිනාසුණාය.

"නෑදෑකම් කියන්ට ආවා නෙමෙයි මම.." විමාලි කඩා පැන්නාය. ඇගේ උද්දච්ච කතාවෙන් හීන් මැණිකේ තුළ ද නොරිස්සුමක් හට ගත්තේය. සිය නිවසේ මිදුලටම විත් මෙසේ කතා කරන්නේ කුමන හයියකටදැයි ඇය සිතුවාය.

"ඒක නම් මටත් [illegible].. ඔය කෙල්ල [illegible] නෑදෑයො අඳුනන [illegible] නෙමෙයිනෙ.." ඇය [illegible]යෙනි.

"ඉරිසියාවෙන් පුපුරන උන් එක්ක මොන නෑදෑකම් ද..?" විමාලි හීන් මැණිකේ දෙස රවා බලමින් කීවාය.

"අපි නම් ඉතින් කතුරෙකුටවත් ඉරිසියා කරන ජාතියක් නෙමෙයි.. [illegible] වච්චූරණ අහගෙන ඉන්ට වෙලාවක් නෑ.. ආවෙ මොකටද කියල කිව්ව නම් බලන්ට.."

විමාලිට දෙවැනි වෙන්නට අකැමැති වූ හීන් මැණිකේ කීවේ නොරිස්සුම් සහගතවය.

"කෝ සුඛා කෙල්ල..? මම ආවෙ ඒකිව හම්බ වෙන්ට.."

හීන් මැණිකේ ගැටුම්වලට අකැමැති වුව ද විමාලි එලෙස කියද්දී නම් ඇගේ ඉවසීම සීමාව ඉක්මවා ගියේය. කොහොමටත් දරුවන්ට අරියාදුකම් කිරීමට කිසිවෙකුට ඉඩ දෙන්නට ඇය සූදානම් වූයේ නැත.

"ඒකි මේකි කියල කතා කරන්නෙ මොකද අපි අත පල්ලෙන් වැටිල කියල හිතුව ද..?" හීන් මැණිකේ විමසුවේ ඉණ දෙපස දෑත

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තබා ගතිමිනි.

"අපොයි වැදගත්කම ගැන නම් මොකට කියනව ද..? දෝණියන්දෑ කොට කලිසම් ඇඳගෙන හෝටල් ගානෙ ජෝගි නටන්නෙ වැදගත්කම හින්දා වෙන්ට ඇති.."

විමාලි අපහාසාත්මකව කට ඇද කළාය. හීන් මැණිකේට තවදුරටත් සිත පාලනය කර ගත නොහැකි විණි. මේ ගැහැනිය ගෙදරටම වී අපහාස කරන්නේ කිසිවෙකුට වරදක් නොකරන තම දියණියටය.

"විමාලි.. මම මෙච්චර වෙලා බොහොම ඉවසිල්ලෙන් කතා කෙරුවෙ ගෙදරට ආව නම්බුවටයි නෑදෑකමයි සලකලා.. ඒත් මගෙ අහිංසක කෙල්ලට නින්දා කරන්ට ලෑස්ති වුණොත් නම් ඒ ඉවසිල්ල තියෙන එකක් නෑ.. තේරුණා ද..? කොට කලිසම් ඇඳගෙන ජෝගි නටන්නෙ උඹ ගෙ පවුලෙ නැට්ටුව[illegible]නෙ.. මම එහෙම දරුවො හදල නෑ.."

හීන් මැණිකේ උස් හඬින් කීවේ විමාලි ගේ මුහුණට ඇඟිල්ල දිගු කොට ලෙලවමිනි. විමාලි මදක් පසු බැස්සාය. හීන් මැණිකේ තමාට පහර දෙන්නට වුව ද පසුබට නොවෙතැයි ඇයට සිතිණි.

"එහෙනං උඹේ දුව මගෙ පුතාට නින්දා කරන එක හොඳයිද..?"

ඇය පෙරට වඩා අඩු හඬකින් විමසුවාය.

"මගෙ දූ කවදාවත් එහෙම කරන්නෙ නෑ.." හීන්මැණිකේ කීවේ විශ්වාසයෙනි. විමාලි මේ දොඩවන්නේ කාගේ හෝ කේලමකට මුලා වී බව හීන් මැණිකේ තේරුම් ගත්තාය. එහෙත් විමාලිට සමාව දෙන්නට ඇය සූදානම් වූයේ නැත.

"කෙරුව ද නැද්ද කියල මම දෝණියන්දෑගෙන්ම අහ ගන්නම්.. එන්ට කියාපන් එළියට.." විමාලි උස් හඬින් කීවාය.

එළවළු පාත්තියේ සිටි වෙද මහත්තයාට ඒ හඬ ඇසිණි. ඔහු ඉක්මන් ගමනින් මෙය දෙසට ආවේය. මෙවන් උස් හඬවල් වෙද

ගෙදරට පුරුදු ඒවා නොවේ. හීන් මැණිකේත් විමාලිත් බහින්බස් වෙමින් සිටිනු දුටු වෙද මහත්තයා ගේ සිතේ මවිතයක් මෙන්ම අප්‍රසාදයක් ද ඇති වූයේ එහෙයිනි.

"මොකක්ද මොකක්ද මේකෙ තේරුම..?" වෙද මහත්තයා ඇසුවේ දෙදෙනාගෙන්මය.

"තේරුම මේ කුමාරිහාමිගෙන්ම අහ ගත්තොත් හොඳයි.."

හීන් මැණිකේ කවදාවත් නැති තරමේ කෝපයකින් කීවාය. පාරේ නැවතුණ කිහිප දෙනෙකු කුතුහලයෙන් මෙමදෙස බලා සිටිනවා පෙනිණි.

"මේ.. මේ.. මොනවා හරි දෙයක් තියෙනවා නම් හෙමිහිට කතා කරලා විසඳ ගන්නෙ නැතුව මෙහෙම රණ්ඩු වෙන්ට එපා.. ඒක හරියට දැන් බලාගෙන [illegible] වැඩක්.. හීන් මැණිකෙ ඔයා යන්ට ගෙට.."

වෙද මහත්තයා කීවේ සුපුරුදු සන්සුන් හඬින්මය.

"මගෙ ඇති රණ්ඩුවක් නෑ.. මේ ගෑනි දොරකඩටම ඇවිත් කිව්ව අසික්කිත කතාවලට මම උත්තර දුන්නෙ.." හීන් මැණිකේ කීවාය.

"උඹ ගෙ දුවට අසික්කිත වැඩ කරන්ට හොඳයි.. කිව්වම තරහයි.."

එසේ ඇරඹූ විමාලි සුහාමිණී විසින් කියන ලදැයි ගයාන් විසින් කියන ලද සියල්ල කියාගෙන ගියාය. හීන් මැණිකේ අසා සිටියේ කම්මුලේ අත තබාගෙන කම්පාවෙනි. වෙද මහත්තයාට ද කම්පාවක් දැනුණේ විමාලි කියූ දේවල් සත්‍යයක් නොමැති බැව් වැටහුණ නිසාය.

"වෙන ගෙදරකට ගිහින් ඔහොම කිව්ව නම් හොස්ස බිම උලලයි ආපහු යවන්නෙ.. නමට හරි නෑයින් ගෙ එවුන් හින්දා මම තවත් ඉවසන්නෙ.." හීන් මැණිකේ කෝපයෙන් කීවාය.

"දැන් ඇති.. දැන් ඇති.. විමාලි නංගිත් ගියා නම් හොඳයි.. මම දුව ආතම් අහල බලන්නම්කො මේකෙ ඇත්ත නැත්ත.." වෙද මහත්තයා

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කීවේය.

"මේං කියල ඇත්තම කියයි.."

විමාලි කීවේ සාවඥ හඬිනි.

"මගෙ දුව කවදාවත් බොරු කියන්නෙ නෑ.." ඔහු තිර ලෙ[illegible] කීවේය.

"එතකොට මගෙ පුතා බොරු කියනවා කියල ද හිතන්නෙ..?"

විමාලි වෙද මහත්තයාටත් කඩා පැන්නාය.

"ඒක ඉතින් මං දන්නෙ නෑ.. කොහොම වුණත් දරුවො කියන දේවල් අහගෙන එක පාරටම කලබල වෙන්නෙ නැතුව ටිකක් හොයල බලනව නම් හොඳයි.." ඇගේ කෝපය ගණනකටවත් නොගත් වෙද මහත්තයා අවවාද කළේය.

"මගෙ දරුවා ගැන හොයල බලන්න මට කවුරුවත් කියල දෙන්න ඕන නෑ.. මං දන්නවා ඒ දරුවා සැප විඳිනවට ඔය කවුරුත් ඉරිසියයි. හොඳයි මම බලා ගන්නම්කො.."

කෝපයෙන් පැවසූ විමාලි වේගවත් ගමනින් ගොස් කාරයට නැගී යන්නට ගියාය. වෙද මහත්තයා බලා සිටියේ කට කොනකට නංවා ගත් සිනාවකින් යුතුවය. හීන් මැණිකේ ඉඟ ගස්සාගෙන ගෙතුළට ගියාය.

විමාලි හිටි හැටියේම කාරයේ නැගී නික්ම ගියේ කොහාටදැයි රත් බණ්ඩා දැන සිටියේ නැත. ඇය හීන් මැණිකේ සමග රණ්ඩු වෙන බව කඩයට පැමිණි අයෙකු කී විට රත්බණ්ඩා නැති ගත්තේය. ගමේ අය වෙද ගෙදරට එකතුය. ඔවුන් එකතු වී විමාලිට අරියාදු කරන්නට බැරි නැත. එහෙත් කඩයේ කිසිවෙකු නොසිටි නිසා ඔහුට ඇගේ සහායට යාමට පුළුවන් කමක් නොවීය.

විමාලි ආපසු පැමිණියේ රත්බණ්ඩා නොඉවසිල්ලෙන් බලා සිටියදීය. ඇගේ මුහුණ කෝපයෙන් රත් පැහැ ගැන්වී තිබිණි.

"ඇත්තටම විමාලි ඔයාට පිස්සු ද ගෙවල් ළඟට ගිහින් රණ්ඩු වෙන්නෙ..?"

ඔහු ඇයට දොස් පැවරුවේය.

"ඇයි.. ? ඔයාට බය හිතුණ ද..? නැත්තම් සහෝදර කැක්කුම හිතට ආව ද..?" විමාලි හිස ගස්සමින් විමසුවේ තරහිනි.

"පිස්සු කතා කරන්ට එපා මනුස්සයො.. මං කාටවත් බයක් නෑ.. මගෙ ඇති සහෝදර කැක්කුමකුත් නෑ.. ඒත් ගෙවල් ළඟට ගිහින් බැණ අඬ ගහන කොට ඒ ගෙදර මිනිස්සු ගැහැව්වත් නඩු නෑ.. ඒකයි කිව්වෙ..?"

රත් බණ්ඩා නොමනාපයෙන් කීවේය. විමාලි තොල සපා ගත්තාය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

4

සුභාෂිණී නැටුම් පුහුණුව අවසන් වී එන විට බස් නැවතුම් පොළේ රැඳී සිටි රනිඳු දැක පුදුම වූවාය.

"ඇයි රනිඳු ඔයා අද ක්ලාස් ගියෙ නැද්ද..?" ඇය විමසුවාය.

"ක්ලාස් ඉවර වෙලා ආවෙ.. ඔයාට දැන් ද ප්‍රැක්ටිස් ඉවර වුණේ..?" රනිඳු මඳ සිනාවක් පාමින් ඇසීය.

"ඔව්.. අද ටිකක් පරක්කු වුණා.. චාන්සිත් කම්පිටිශන් එක ළඟ නිසා වැඩිපුර ප්‍රැක්ටිස් කරන්න ඕන කියලා මිස් කිව්වනෙ.."

සුභාෂිණී පැවසුවේ බස් රිය එනවාදැයි නොඉවසිල්ලෙන් බලමිනි. සුපුරුදු වේලාවට වඩා ප්‍රමාද වී බස් නැවතුම් පොළට එන හැම විටෙකම ඇයට යම් චකිතයක් දැනෙන්නේය. අද ඒ හැඟීම වඩාත් තදබලව දැනුණේ නැටුම් ගුරුතුමිය විසින් කරන ලද අවවාදය සහ රනිඳු බස් නැවතුම් පොළේ රැඳී සිටීමත් නිසාය.

"ඔයා ටිකක් අප්සෙට් වෙලා ඉන්නෙ නේද සුභා..?" රනිඳු ඇගේ වෙහෙසකාරී මුහුණ දෙස උවමනාවෙන් බලමින් විමසුවේය. සුනිමල සමාජය කෙරෙහි විදුහල්පති තුමා දරන ආකල්පය පිළිබඳව ඔවුන් සුභාෂිණීට කියා තිබිණි.

"අප්සෙට්මත් නෙමෙයි.. ඒත් සිද්ද වෙන නුහුක් දේවල්වලින් හිත රිදෙනවා.." ඇය සිනාසෙන්නට උත්සාහ දැරිය.

"ඇත්තටම මටත් එහෙම වුණා.. තරකයි කියල හංවඩු ගැහුණට

පස්සෙ කවුරුවත් අපෙ හොඳක් දකින්නෙම නෑ.." ඔහු කතා කළේ සිත් වේදනාවෙනි.

"දඟ වැඩ කරනවා කියන්නෙ තරකක් නෙමෙයි රනිඳු.." සුභාෂිණී අනුකම්පාවෙන් කීවාය.

"ඕනාවට වැඩිය දඟ කරන එකත් හොඳ නෑ කියල මට දැන් තේරෙනවා සුභා.. ඒත් ඇත්තටම කියනවා නම් මං කරපු දේවල් ගැන නම් මට ලැජ්ජාවක් හිතෙන්නෙ නෑ.." ඔහු කී විට සුභාෂිණී බලා සිටියේ පුදුමයෙනි.

"ඔයාට පුදුමයි නේද..?" ඔහු සිනාසී විමසීය.

"පුදුමයි තමයි තමා.." ඇය කියද්දීම බස්රිය ඈතින් එනු පෙනිණි.

"සුභා ඔයා දන්නවා ද මම මෙච්චර වෙලා ඔයා එනකම් බලාගෙන හිටියෙ ඇයි කියලා..?" රනිඳු ඇසීය.

එහෙත් සුභාෂිණීට එය ශ්‍රවණය නොවිණි. ඇය බලා සිටියේ බස් රිය දෙසමය.

"සුභා.." ඔහු නොසන්සුන්ව ඇය ඇමතීය.

"මගෙ බස් එක එනවා රනිඳු.. මම යන්නම්.. බුදු සරණයි..."

මුව පුරා සිනාවක් පාමින් පැවසූ සුභාෂිණී පාර අද්දරට ගියාය. රනිඳුට තමා කෙරෙහිම කෝපයක් දැනිණි. ඕනෑම දඟකාර වැඩක් කරන්නට පසුබට නොවන ඔහුට ඇය පිළිබඳව සිතේ ඇති අදහස හෙළිදරව් කිරීමට තරම් දිරියක් තිබුණේ නැත. ඒ සඳහා මිතුරන් ගේ සහාය ලබා ගැනීමට ද ඔහු කැමති නොවීය.

"කමක් නෑ.. කොයි වෙලාවෙ හරි චාන්ස් එකක් එයිනෙ.. එතකම් ඉවසපන් පසුව.." මුමුණා ගනිමින් ඔහු ඇය රැගත් බස් රිය නොපෙනී යනතුරුම බලා සිටියේය.

සුභාෂිණී කැටුව එන්නට වෙද මහත්තයා හන්දියටම ගියේ හීන්

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මැණිකේ ගේ ඇවිලිල්ල නිසාය. විමාලි ඇයට යම් අරියාදුවක් කරතැයි සැකය හීන් මැණිකේ තුළ තිබිණි.

"අපරාදෙනෙ අප්පච්චි මහන්සි වුණේ.. මට තනියම එන්ට තිබ්බනෙ.. තව රෑ වෙලත් නෑ.." සුභාෂිණී ඔහු දුටු විගසම පැවසුවාය.

"බේත් බඩු වගයක් ගන්ට හන්දියට ආවා.. ඔයා එනකම් එහෙමම හිටියා.." ඔහු මඳ සිනාවක් පාමින් කීවේය.

නිවසට යන තුරුම සාමාන්‍ය ආකාරයට කතා බහ කරමින් ගියා මිසක විමාලි කළ පෙරළිය පිළිබඳව වෙද මහත්තයා වචනයක්වත් කතා කළේ නැත.

"අක්කා එනකොටම ඕක කනේ තියන්ට එහෙම එපා.. පස්සෙ හෙමිහිට කිව්වම ඇති.."

හීන් මැණිකේ විසින් සුමුදුට ද අනතුරු අඟවනු ලැබ තිබිණි.

ඔවුන් එය සුභාෂිණීට දැනුම් දුන්නේ රාත්‍රී කෑමෙන් අනතුරුව ඉස්තෝප්පුවට වී කතා බහ කරමින් සිටින අතරතුරය. ඇයට පළමුව ශෝකයකුත්, දෙවනුව කෝපයකුත්, තෙවනුව කලකිරීමකුත් දැනිණි.

"ඔයා වැරැද්දක් කෙරුවා කියලා මං හිතන්නෙ නෑ පුතේ.. ඒත් මොකක් හරි පුංචි දෙයක්වත් සිද්ද වුණා ද කියල මට කියන්න.."

සුභාෂිණී ගල් ගැහුණාක් මෙන් සිටගෙන කල්පනා කරමින් සිටියදී වෙද මහත්තයා ඊනාකමින් ඉල්ලා සිටියේය.

"මම වැරැද්දක් කළේ නෑ අප්පච්චි.."

එසේ පැවසූ කළ සුභාෂිණී සයාන් පියදාස පාසලට කැටුව ඒමෙන් උදා වූ තත්ත්වය විස්තර කළේය. සියදෙනාම අසා සිටියේ බලවත් විස්මයෙනි.

"මේකා පුදුම කොල්ලෙක්නෙ.." වෙද මහත්තයාට කියැවිණි.

"ඒක තේරෙන්නම්.. මිය පුංචි වයසට මිය තරම් කපටිකම් කරන්න

පුළුවන් නම් තව ටිකක් ලොකු වෙනකොට මොනවා නොකරයිද..?"

හීන් මැණිකේ කීවේත් කම්පාවෙනි.

"අම්මෝ මට නම් එහෙම දෙයක් හිතන්නවත් බයයි.." සුමුදු දෙඋරහිස් හැකිලුවේය.

"වැරදි කරන්න බය වෙන්න ඕන තමයි.." වෙද මහත්තයා පැවසුවේ සුමුදුට ද අවවාදයක් වශයෙනි.

"කොහොම වුණත් මීට පස්සෙ කවුරු වැරදි කළත් නොදැක්කා වාගෙ ඉන්න.. එතකොට කාගෙන්වත් දොස් අහන්න වෙන්නෙ නෑනෙ.."

හීන් මැණිකේ පැවසුවාය. විමාලි විසින් කියන ලද සියලුම කටුක දේවල් තෑවතක් ඇයට සිහිපත් වූයේය. සිය දියණිය නිරපරාදේ දෝෂාරෝපණයට ලක් වෙනවාට කිසිම මවක් කැමති වන්නේ නැත.

"ඒත් අම්මා වැරැද්දක් දැක්කම කට පියාගෙන නොදැක්කා වගේ හිටියොත් මගෙ හිතම මට දොස් කියයිනෙ.."

සුභාෂිණී කල්පනාකාරීව පැවසුවාය.

"ඒක හැබෑව.." වෙද මහත්තයා ඇගේ වදන් අනුමත කරමින් හිස සැලීය. හීන් මැණිකේ ඔහු දෙස බැලුවේ අමනාපයෙනි.

"ඒ ළමයා කරන්ට ඇත්තෙ ගෙදර අය දන ගන්නවට අකැමැති වැරදි වෙන්ට ඇති.. ඒකනෙ පියදාස තාත්තා විදියට පෙන්නන්ට එක්කරගෙන යන්ට ඇත්තෙ.. මොනවා වුණත් රන් බණ්ඩටයි විමාලිටයි එයාල ගෙ පුතා කරන මක්කොම හරි.. අනිත් අය තමයි වැරදි.." ඇය කියාගෙන කියාගෙන ගියාය.

"ඒ වුණාට මට සයාන් මල්ලි ගැන හරි දුකයි අප්පච්චි.. එයා කොයි වෙලාවක හරි ලොකු අමාරුවක වැටෙනවා.. රස්තියාදුකාර කොල්ලො එක්ක වටුන් එසේ ඉන්නවත් මම දකලා තියෙනවා.."

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒක ඒ දරුව ගෙ අම්මයි තාත්තයි තේරුම් ගන්නෙ නැති එක ලොකු අවාසනාවක් පුතේ.. ඒත් මීට පස්සෙ එයා ගෙ ප්‍රශ්නවලට ඔයා කෙළින්ම මැදිහත් වෙන්ට යන්ට එපා.." වෙද මහත්තයා ඇයට උපදෙස් දුන්නේය.

"කෙළින්ම කියා කොහොමටවත් මැදිහත් වෙන්ට ඕන නෑ.."

හින් මැණිකේ තදින් කීවාය. ඇය කවදාවත් නොමැතිව මෙතරම් තදින් කතා කළේ ඇගේ සිත තවමත් පෑරී තිබූ බැවිනි.

"එහෙම නෙවෙයි.. කවුරු හරි වරදක් කරනවා නම් වැඩිහිටියෙකුගෙ හරි ගුරුවරයෙකුගෙ හරි මාර්ගයෙන් පහදලා දෙන එක තමයි හුඟක් හොඳ.." වෙද මහත්තයා කීවේය.

සුභාෂිණී ඒ උපදෙස හොඳින් හිතට ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ කණගාටුව තුනී වූයේ නැත. එදා සිතට කිඳා වූයේ බලාපොරොත්තු නොවූ ආකාරයට සිත රිදවා ගැනීමටය. ඇය පිල්කඩ මත වාඩි වී අව්ව ජීවිතයේ හැටි පෑහෙන අඳුර දෙස මඟේ බලා සිටියාය. වෙද මහත්තයාත් හින් මැණිකේත් ගෙතුළට ගියේ සුභාෂිණීට තනිව සිත හදා ගැනීමට ඉඩ හැරීමේ අදහසිනි.

"අක්කා ඉන්නෙ තරහින් ද..?" ඇය අසල වාඩි වූ සුමුදු විමසීය.

"තරහක් නෙමෙයි.. ඒත් කලකිරීමක් වගේ දෙයක් දැනෙනවා.." සුභාෂිණී මල්ලි දෙස නොබලාම පිළිතුරු දුන්නේය.

"ගයාන් හරි නරකයි නේද අක්කා.. කරන තරමක් නරක වැඩ කියන තරමක් බොරු.. මම නම් කවදාවත් අම්මවයි අප්පච්චිවයි කියන්න බැරි දෙයක් කරන්නෙ නෑ.." සුමුදු පැවසුවේය.

"ඔව් මල්ලි.. ඔයා හරියටම හරි.. අම්මලා තාත්තලා අපට හුඟක් ආදරෙයි.. එයාලගෙ හිත රිද්දන එක පව්.."

සුභාෂිණී කීවේ මල්ලී ගේ හිසු පිරිමදිමිනි.

"ඉතින් අපිට බැරි ද ඒක ගයාන්ට තේරුම් කරල දෙන්න..?" සුමුදු

බලාපොරොත්තු සහගතව ඇසීය.

"එයාට තේරුම් කරන්නෙ කොහොමද එයාල ගෙ අම්මලා තාත්තලාවත් තේරුම් ගන්නෙ නැතිකොට.."

සුභාෂිණී කලකිරීමෙන් කීවාය.

"අපි මේ පෝයට පන්සල් ගියාම ලොකු හාමුදුරුවන්ට ගයාන් ගැන කියමු.."

සුමුදු යෝජනා කළේය. ගයාන් හොඳ ළමයෙකු වෙනවා දකීමේ ආශාව ඔහු තුළ ද තිබිණි.

"ඕන් නෑ.. අපි එහෙම කිව්වා කියලා දැන ගත්තොත් අපි එක්ක තවත් වෛර බැඳ ගනියි.. ඉතින් දැන් මේ පෝය දා අපි පැළ සිටුවන්න යනවා කියලා මං කිව්වෙ.."

"අනේ මට නම් ඕවා ඕන කම්මැලි වැඩ.." සුමුදු කීවේ දෙඋර හකුළුවමිනි.

"අපි කම්මැලි නෑ.."

සුභාෂිණී සිනාසී කීවාය. ඇය ඒ සිනාසුණේ බොහෝ වේලාවකට පසුවය.

රත්බණ්ඩා, විමාලි සහ ගයාන් මේසයට වාඩි වී කෑම ගනිමින් සිටියහ. ඒ අවස්ථාවේ විමාලි ගේ මුහුණේ වූයේ ජයග්‍රාහී සතුටකි.

"දැන් ඉතින් පුතාට කවුරුවත් මොකුත් කියන එකක් නෑ ඉස්කෝලෙදි.."

ඇය ආඩම්බරයෙන් කීවාය. සුභාෂිණීට රිදවන්නට ලැබීමේ සතුට ගයාන් ගේ සිත දෝරේ ගියේය.

"මිනිස්සු ඉරිසියාවට කියන කතා අපි එච්චර හිතට ගන්ට ඕන නෑ.. පල ඇති රුකටයි ගල් වදින්නෙ කියල කතාවකුත් තියෙනව නෙව.."

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

රත්බණ්ඩා කීවේ පුතු ගේ සිත සසල වී ඇත්නම් එය අස්
පිසියෙනි.

''කොහොම වුණත් දරුවට මේ ටිකේ අපලයි කියලා සෝ
ගුරුන්නාන්සෙ කිව්වා.. මං හිතුවෙ පෝය දවසෙ ජය සිරිමා බෝධි
ගිහින් බෝධි පූජාවක් තියල බාරෙකුත් වෙලා එන්ට..''

පැවසූ විමාලි එයට අනුමැතිය පතන දෑසින් සැමියා දෙස ද පු
දෙස ද බැලුවාය.

''ඒකනම් හොඳයි.. මමත් හුගක් දවසකින් කොහෙවත් ගියේ නැ
අපි පෝය දා උදේම ගිහින් එමු..''

රත්බණ්ඩා වහා කැමැත්ත පළ කළේය. එහෙත් ගයාන් ගේ මුහුණේ
නම් සතුටක් නොවිණි.

''මට පෝය දවසෙ කොහෙවත් යන්න පුළුවන් වෙන එකක්
නෑ..'' ඔහු ඉවත බලා ගෙන කීවේය.

''ඒ මොකද..?'' විමාලි වහා ඇසුවාය.

''පෝය දවසෙ රෑ වෙන කම්ම ගණන් පන්තිය කරනවා කියල
සර් කිව්වා..''

''පෝය දවසෙත් පන්ති ද..? මදෑයි ඉඳල ඉඳල ගමනක් යන්
හැදුවා..'' විමාලි කීවේ කනස්සල්ලෙනි.

''එක දවසක් පන්ති නොගියා කියලා එච්චර පාඩු වෙන්නෙ
නැතෙ..'' රත්බණ්ඩා කීවේය.

යෝජනා කළ ගමන යාමේ වුවමනාව ඔහුට තදින්ම දැනී තිබිණි
කඩය වසන්නට ඇති අකැමැත්ත නිසා ඔහු ගමනක් ගියේ අත්‍යවශ්‍ය
අවස්ථාවක පමණකි.

''තාත්තා කට වහ ගන්න.. තාත්තා මොනවද පන්ති ගැන
දන්නෙ..?''

ගයාන් කීවේ සැරෙනි.. රත්බණ්ඩා හිගැස්සුණේය. මුවට ගෙන යමින් තිබූ බත් පිඩ ද එහෙමම පිඟානට වැටුණේය. විමාලි ද ගල් ගැසුණාය. ඔවුන් දෙස නොරිස්සුමින් බැලූ ගයාන් වහා අත සෝදා ගෙන කෑම මේසයෙන් නැගිට යන්නට ගියේය.

''පුතාට මොනව වෙලා ද..? එදා ඔයාටත් ඔහොම කඩා පැන්නා කිව්වා නේද..?'' ඔහු විමසුවේ පුදුමයෙන් මෙන්ම කණගාටුවෙනි.

විමාලි හිස සැලුවාය. එහෙත් පුතුට දොස් පැවරීමට ඇයට හිත හදා ගත නොහැකි විය.

''පන්ති නොගියම පාඩුයිනෙ.. ඒක හින්දා පුතාට කේන්ති එන්ට ඇති..'' ඇය කීවේ සැමියා අස්වසන්නටය.

එහෙත් තව දුරටත් කෑම ගැනීමේ ආශාවක් ඇය තුළ නොවීය. රත්බණ්ඩා කැවේත් ඕනෑවට එපාවටය. පුතු වෙනස් වෙමින් සිටින්නේ යයි හැඟීම ඔවුන් දෙදෙනාටම පීඩා කරමින් තිබිණි. එහෙත් ඔවුහු ඒ පිළිබඳව විවෘතව කතා කිරීමෙන් වැළකී සිටියහ.

තිලකාත්, නන්දාත් උමංග උඩුරාවණ බැහැදැකීමට ගියේ උදේ වරුවේය. මිදුලේ සක්මන් කරමින් සිටි උමංග බැගෑපත් මුහුණුවලින් යුතුව තමා වෙතට එන කාන්තාවන් දෙදෙනා දෙස ඕනෑකමින් බලා සිටියේය. එක කාන්තාවක අතේ පන් මල්ලක දැමූ කිසිවක් තිබිණි.

''කවුද මේ..? මොකක්ද වුවමනාව..?''

සක්මන නවතා ඍජුවම කාන්තාවන් දෙදෙනා දෙස බැලූ උමංග විමසීය. ඔවුන් දෙදෙනා තුළ යම් පසුබෑමක් ඇති වූ බව පෙනිණි. ඔහු දැඩි සිතැත්තෙකු බවට ගමේ පැතිර ඇති කට කතා ඇත්ත විය යුතුයැයි නන්දාට ද තිලකාට ද සිතිණි. තමන් පැමිණි මේ ගමනින් ප්‍රයෝජනයක් නැති වෙනු ඇතැයි හැඟීම ඔවුන් තුළ කණගාටුවක් ඇති කළේය.

''අපි මේ ගමේමයි මහත්තයො.. උඩුරාවණ මහත්තයා නම් අපි

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හොඳට දනගෙන හිටියා.." නන්දා බැගෑපත් ලෙස කීවාය. ඔහු
හෙළා හිස සැලීය.

"එහෙමයි.. සිද්ද වුණ දේවල් අපිට ආරංචි වුණා..
අපරාදයක්ද දෙයියනේ සිද්ද වුණේ..? මලක් පහනක් පූජා
කොට මම අදටත් ඒ ඇත්තන්ට පින් දෙනවා මහත්තයො.."
සුසුම්ලමින් කීවාය.

"ජීවිතේ හැටි එහෙම තමයි.. හොඳයි කියමුකො බලන්න
දෙන්න ආවෙ ඇයි කියලා.."

"මේ වත්තෙ කිතුල් මල් කපන්නෙ මගෙ මනුස්සයා
මහත්තයො.." නන්දා කීවාය.

උමංග හිස සලමින් පුවමනාවෙන් ඇය දෙස බැලුවේය. ඇය
බියක් ඇති විණි. ඔහු කිතුල් මල් කැපීම තහනම් කළහොත්
ඇති එකම ආදායම් මාර්ගය අහිමි වන්නේය.

"ඕ.. හැබෑ ද..? කිතුල් මල් කපලා රා විකුණනව ද..?" ඔහු
සිනාවක් පාමින් විමසුවේය.

නන්දාත් තිලකාත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්හ. වසර ගණනාව
විදේශගත වී පැමිණිය ද ගමේ තතු ඔහුට අමතක වී නැතැයි ඔවුන
තේරුම් ගියේය.

"අනේ නෑ මහත්තයො.. පැණි හකුරු ටිකක් හදනවා විතරයි.. ම
මහත්තයටත් පැණි බෝතලේකුයි හකුරු මුලකුයි අරන් ආවා.." නන්
තමා අතේ වූ පන් මල්ල දක්වමින් මඳ සිනාවක් පෑවාය.

උමංග ගේ මුහුණට ද සිනාවක් නැගිණි. නන්දා තුළ
බලාපොරොත්තුවක් ඇති විය.

"ඒක හොඳයි.. මම බොහොම කැමතියි කිතුල් හකුරුවලට.." ඔ
කීවේය.

"එහෙනම් දිගටම කිතුල් මල් කැපුවට වැරැද්දක් නැ

මහත්තයො..?" ඇය විමසුවාය.

"ආ.. ඒකට කමක් නෑ.. ඔයාලා දිගටම කරගෙන ආව දේනෙ.."

ඔහු කියද්දී නන්දා සැනසුම් සුසුමක් හෙලුවාය. උමංග තිලකා දෙසට හැරුණේය.

"මමත් කැවිල්ලක්, පෙවිල්ලක් හදා ගන්ට දර කෑල්ලක් හොයා ගන්නෙ මේ වත්තෙන් තමයි මහත්තයො.."

තිලකා දෑතේ ඇඟිලි එකිනෙක පටලා ගනිමින් පැවසුවාය.

"කැවිල්ලක් පෙවිල්ලක් කිව්වෙ මොනවද..?" උමංග විමසුවේ මවිතයෙනි. ඔහුට ගමේ භාෂාව එතරම් හුරු වූයේ නැත.

"කැවුම්, කොකිස්, අළුවා, ආස්මී වගේ දේවල්.." තිලකා සිනාසී පැවසුවාය.

"හරිම හොඳයිනෙ.. රසට උයන්නත් පුළුවන් ඇති නේද..?" උමංග ඇසීය.

"ඕම මොනවා අහනව ද මහත්තයො..? මෙයා ගෙ උයමන්වලට කිට්ටු කරන්නවත් පුළුවන් කෙනෙක් මේ ගමේ නෑ.."

නන්දා වහා ඉදිරිපත් වී කීවාය. සැබැවින්ම රසවත්ව ඉවීම පිළිබඳව නම් දරා සිටි තිලකා ගමේ මඟුල් ගෙවල්වලට, දානේ ගෙවල්වලට නැතුවම බැරි ගැහැනියකි. නන්දා ගේ ප්‍රශංසාව ඇසූ තිලකා තුළ ලැජ්ජාවත් ආඩම්බරයත් මුසු හැඟීමක් ඇති විය.

"එහෙම නම් මම රස්සාවක් දුන්නොත් කරන්න පුළුවන්ද.? මම හොඳ පඩියකුත් දෙන්නම්.."

උමංග කියද්දී නන්දාත් තිලකාත් මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්හ.

"මට කෑම ටික උයා ගන්න කවුරු හරි ඕන වෙලා තියෙනවා.. මං හිතාගෙන හිටියෙ පත්තරේ දැන්වීමක් දාලා කාව හරි හොයා ගන්න.. ඒත් ඊට වැඩිය හොඳයි කියලා හිතුණා ගමෙන් කවුරු හරි හොයා

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගන්න එක.. දවසට එක වේලක් ...

උමංග කියාගෙන ගියේය. තිලකාට දැනුණේ ඉහේ මලක් පිපුණා... මෙනි. ඈෙතෙර ප්‍රදේශයේ රැකියාවට ගිය සැමියා මෙතෙක් සල්... එව්වේ නැත. තිලකා සිටියේ රැකියාවක් සොයා ගැනීමේ මහ... වුවමනාවකිනි. දරුවන් නිවසේ දමා ඈතක යාමට ද පුළුවන්කම... තිබුණේ නැත. එම නිසාම මේ ලැබුණු අවස්ථාව දෙවියන්ගෙ... ලැබුණු තෑග්ගක් ලෙසින් ඇයට සිතිණි.

"උයන එක නම් මහ ලොකු වැඩක් ද මහත්තයො.. මම කර... දෙන්නම්.." ඇය සිනාමුසුව කීවාය.

"නම කොහොමද..?" උමංග ඇසීය.

"තිලකා.."

"හොඳයි තිලකා එහෙම නම් හෙට ඉඳලම එන්නකො.. අද... මම බණ්ඩේ උයන විදියට මොනවා හරි කන්නම්.."

තවත් ටික වේලාවක් උමංග සමග කතා බහ කරමින් සිටි තන්දා... තිලකාත් ආපසු ආවේ බලාපොරොත්තු ඉටු වීමේ සතුට සිත පුරා... දරාගෙනය. උමංග සැරපරුෂ අයෙක් බවට ගමේ පැතිරී තිබූ ක... කතාව බොරුවක් බව පසක් කර ගැනීමට හැකි වීම ද ප්‍රීතියක් වි...

"ඔන්න දැන් උයන රාජකාරියෙන් බණ්ඩේ නිදහස්.."

බණ්ඩේට තිලකා පිළිබඳව විස්තර පැවසූ උමංග කීවේය. සැබැවින්... බණ්ඩේ කරදර වෙමින් සිටියේ උයන්නට ඇති අකැමැත්ත නිසා... නොව තමා උයන කෑම රසවත් නැති බව දැන සිටි නිසාය. විදේශයෙ... සිට පැමිණි අයෙකුට කටට රසට කෑම වුවමනාය. එහෙත් බණ්ඩේ... දැන සිටියේ යන්තම් බතක් හොද්දක් උයා ගැනීමට පමණකි. උමංග... පත්තරේ දැන්වීමක් පළ කරන්නට සිතුවේ ද එහෙයිනි.

"මහත්තයගෙ තේරිල්ල නම් හරියටම හරි.. මේ ගමේ තිලකා තරම්... උයන්ට දස්ස ගෑනියෙක් නෑ.. කැවිලි හදන්ටත් ඒ වගේ.." බණ්ඩේ...

තිලකා පිළිබඳව ප්‍රශංසාත්මකව කතා කළේය.

"බණ්ඩේ ඒ කෑම කාල තියෙනව වගේනෙ කතාව.." උමංග සරදම් කළේය.

"මේ ගමේ වැඩි දෙනෙක් දුප්පත් වුණාට හිත හොඳ මිනිස්සු මහත්තයො.. ගෙදරකට ගියොත් කෑම වේලක් වරද්දන්නෙ නෑ.. සමහර දාට මෙහාටත් ගෙනත් දීලා යනවා.."

"ඒ මිනිස්සු දුප්පත් නම් තිලකට රස්සාවක් දීල මං කෙරුවෙ ලොකු උදව්වක් නේද..?" බණ්ඩේගේ කතාවට වුවමනාවෙන් සවන් දී සිටි උමංග විමසුවේය.

"මේ මොනවා අහනව ද මහත්තයො.. ඒක ලොකු පින්කමක් එක අතකට.." ඔහු කීවේය.

තිලකා නිවසට ගියේ ප්‍රීතියෙන් උදම් වෙමිනි. සිය හොඳ කල උදා වෙමින් තිබෙන්නේ යැයි ඇයට සිතිණි. සුහාෂිණීලාට කැවිලි සාදා දීමෙන් ලැබෙන ආදායමත්, මේ ආදායමත් එකතු වූ කල අඩුපාඩුවකින් තොරව ළමයින් පාසල් යැවීමටවත් හැකි වෙනු ඇත. දැන් ඔවුන්ට අඩු පාඩු බොහොමයකි. ඇය පුතා හා දියණිය සමග ඒ පිළිබඳව කතා කළේ ආඩම්බරයෙනි. අනෙක් ළමුන්ට ඒ පිළිබඳව කිසිදු හැඟීමක් නොවිණි.

"මාසෙට රුපියල් හය දාහක්ම දෙනවා කිව්වා.. සුළු පටු ගාණක්ද රුපියල් හය දාහක් කිව්වම..?" තිලකා කීවාය.

"අම්මා ඉතින් එහෙ නවතින්ටම යනව ද..?" සුරේන් වහා ඇසීය.

"පිස්සු ද ළමයො..? උඹලා ගෙදර දාලා එහෙමත් යනව ද..? උදේ ගිහින් උයල තියල එනවා.."

"ඒ මහත්තයා සැරයි කියල මිනිස්සු කියන්නෙ බොරුවට ද එතකොට..?"

"තනිකරම බොරු නේන්නම්.. ඒ මහත්තයා පොඩි එකෙක් වාගෙ.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මිනිස්සු වැඩිපුරම වැ...
මඳ වෙලාවක් කල්පනා කරමින් සිටි සුරේන් විමසීය.

"ඇයි පුතා එහෙම කියන්නෙ..?" තිලකා විමසුවේ සිනාවක් පාමි...

"නරක අයට මිනිස්සු බයයිනෙ.."

"එහෙම නම් අයියත් නරක කෙනෙක් වෙන්ට.. එතකොට හැමෝ... බය වෙයි.." සුරංගි සිනාසෙමින් කියද්දී සුරේන් ඇයට ටොක්... ඇනීමට අත දිගු කළේය. තිලකා රවා බැලුවාය.

"අර වෙද ගෙදර ළමයි දෙන්නා වගේ හැදියල්ලා.. ජේනවා... තමන්ට කරදරේකුත් නෑ.. අනුන්ට කරදරේකුත් නෑ.."

"ඒ වුණාට සුහා අක්කට ගයාන් ගේ අම්මලා කොච්චර... බනිනවද..?"

අම්මා රවා බැලීම නිසා දොම්නසට පත් සුරේන් මුහුණ ... කොටගෙන තිබේය.

"එයාලා නම් කාටද නොබනින්නෙ..? තමන් වපුරන දේවල් තමි... කපා ගන්නෙ නැතැයි.." තිලකා පැවසුවාය.

"ගයාන්ලගෙ ගෙදරින් ආවට පස්සෙ සුගත්ටත් හරි හොඳයි ... එයාට දැන් ලස්සනට අකුරු ලියන්ටත් පුළුවන්.. අපිටත් කියල දෙන්... තරමට ගණන් එහෙම දන්නවා.."

සුරේන් කීවේය. සුරේන් සහ මිතුරෝ විවේකී අවස්ථාවල සුගත්... සමඟ සෙල්ලම් කිරීමට දොලමුල්ල නිවසට යන්නට පුරුදුව සිටියහ.

"අනේ හොඳයි.. කඩේ හිටිය නම් එහෙම ඔය කොල්ලා නිකං... දුක් විඳලා මැරිලා යනවා.. ලොකු මහත්තයාට පින් සිද්ද වෙනවා... එහෙම දරුවෙකුගෙ ඇහැ පෑදුවට.." තිලකා කීවේ දැඩි හැඟීමෙනි. සුරේන් හෙමිහිට හිස සැලුවේය.

සැබැවින්ම සුගත් ඉගෙනීමට අති දක්ෂයෙක් වූයේය. ඔහු...

පාඩමක් ඔහුට පහදා දිය යුතු වූයේ එක් වරක් පමණකි. ඔහු එය හොඳින් හිතේ ධාරණය කොට ගත්තේය. බොහෝ දෙනෙකු අප්‍රිය කරන ගණන් පාඩම ඔහු ගේ ප්‍රියතම විෂය විණි.

"සුගත් ගෙ වැඩ එන්න එන්නම හොඳ වෙනවනෙ.. මේ අභ්‍යාසෙ වැරදි එකක්වත් නෑ.."

ඔහු ගේ ගණිතය ආභාසය පොත පිරික්සා බැලූ දොලමුල්ල මහතා සතුටින් කීවේය. මේ වන විට සියලු දෙනාම සුගත් නම් වූ ඔහු ගේ නියම නාමින්ම ඔහු ඇමතීමට පුරුදුව සිටියහ. එය ද ඔහුට ශක්තියක් විණි. තමා කිසිම කෙනෙකුට දෙවෙනි නොවන බව ඔහු තේරුම් ගනිමින් සිටියේය.

"මම පාඩම් කරනවා ඇරෙන්ට වෙන වැඩක් කරන්නෙ නෑ සර්.."

සුගත් කීවේ කෘතඥතා පූර්වක මඳහසකින් යුතුවය.

"ඇයි ඔයා ගෙදර වැඩ, වතු වැඩ එහෙමත් කරනවනෙ.." දොලමුල්ල මහතා සිහිපත් කළේය.

"මම ඒවා කරන්නෙත් පාඩම් කරපුවා ආපහු මතක් කර කර.. එතකොට හොඳට හිතේ හිටිනවා සර්.." ඔහු අහිංසක ලෙස කීවේය. දොලමුල්ල මහතා ගේ සිතේ ඔහු කෙරෙහි ඇති වූයේ දැඩි ආදරයකි.

"ඔහොමම පලයන් පුතා.. උඹට හොඳ අනාගතයක් තියෙනවා.. උඹව අර අපායෙන් බේර ගත්ත එක ගැන හිතලා වෙද මහත්තයටයි මටයි සතුටු වෙන්න පුළුවන් එතකොට.."

දොලමුල්ල මහතා කීවේ සුගත් ගේ හිස පිරිමදිමිනි. සුගත් ගේ මුවේ වූ සිනාව පුළුල් විණි.

"සර්.. මම පෝය දවසෙ වෙද මහත්තයලෙ ගෙදර ගිහින් බෙහෙත් අඹරන්න උදව් වෙලා එන්ට ද..?"

සුගත් විමසුවේ මඳ වේලාවක් එකෙළ මෙකෙළ වීමෙන් පසුවය. බෙහෙත් අඹරන්නටම නොව කොලුවාට වුවමනා වී තිබෙන්නේ

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සුභාෂිණී සහ සුමුදු සමග [illegible] කරන්නට බව [illegible]
මහතා සිනාසී හිස සැලුවාය.

''ඒක හොඳයි.. වෙද මහත්තයා කරන්නෙ සේවයක්.. අපිට පුළුවන් විදියට අපිත් ඒකට සහයෝගය දෙන්න ඕනැ..'' ඔහු කීවේ බැරෑරුම් හඬිනි. සුගත් සතුටින් සිනාසෙමින් බලා සිටියේය.

5

පෝය දින උදෑසනම ළමෝ නගරයට පැමිණියහ. පැළ විකුණා අවසන් වී සුභාෂිණී ගේ නිවසට දිවා ආහාරය සඳහා යාමට ඔවුහු තීරණය කරගෙන සිටියහ. පැළ වර්ග පටවන ලද ලොරිය රැගෙන රනිඳු සහ සනුර පැමිණියේ අවසානයටය.

''ඔන්න මැතිනියනි, අපේ කාර්ය භාරය නම් අහවරයි.. වට්ස් ද නෙක්ස්ට්..?'' සනුර ලොරියෙන් බිමට පැන සුභාෂිණීට හිස නමමින් විමසුවේය. ඇයට සිනා ගියේය.

''මොකක්ද බං උඹේ ඔය භාෂාව..?'' හංසනා විමසීය.

''ආ.. මචං.. මේක අලුත්ම භාෂාවක්.. ලංකාවේ විතරමයි තියෙන්නෙ.. මේකට කියන්නෙ සිංගිරිසි..'' සනුර කීවේ බැරෑරුම් මුහුණක් මවා ගනිමිනි. ළමෝ සිනාසුණහ.

''හරි.. හරි.. උඹ භාෂා විකාරද කියල අපි දන්නවා.. නිකම් කලර්ස් පෙන්නන්නෙ නැතුව ඉඳපන්..''

එතැනට එකතු වුණු රනිඳු සාවඥ ස්වරයෙන් කීවේය.

''මට නම් ඉතින් කලර්ස් පෙන්නලා දිනා ගන්න දෙයක් නෑ.. එහෙම තියෙන අය තමයි ඔය කියන්නෙ..''

''හරි.. හරි.. නවත්ත ගන්න ඔය කච කචේ.. අපි දූන් දෙවියො බුදුන් සිහි කරගෙන අපේ වැඩේ පටන් ගනිමු..'' සමාධි කෑ ගැසුවාය.

''අපි කොහොමද ලොරියෙ යන්නෙ..?'' සුභාෂිණී ලොරිය වටා රවුමක් ඇවිද විමසුවාය. එහි සිටියේ එදා ඔවුන් ඇගේ නිවසට ගිය

The Readers Place Novel..

දිනයේ වෑන් රිය පැදවූ රියැදුරාමය.

''මිස්ලා තුන් දෙනාට ඉස්සරහ යන්න පුළුවන්.. පිරිමි ළමයින්ට පිටි පස්සෙ ඉඩ තියෙනවනෙ..''

ඔහු මුව පුරා සිනාසී කීවේය. මේ කරුණාවන්ත, සංග්‍රහශීලි යුවති ඔහු බෙහෙවින් ප්‍රිය කළේය.

''ඒක හොඳයි..'' සුභාෂිණී කීවාය.

''ෂිහ්.. මට ලොරිය ඩ්‍රයිව් කරගෙන යන්න තිබ්බ නම් කිය හිතෙනවා මචං..'' රනිඳු මිට මෙළවූ අතින් අනෙක් අතට ගසමි මිතුරන්ට කීවේ සුභාෂිණීට නෑසෙන්නටය.

''උඹ සුභා දිහා බල බලා ඩ්‍රයිව් කරන්න ගිහින් කොහෙ හරි ලොරිය ඇන ගත්තම අපිට බෑ පොලිසි ගානෙ කට්ට කන්න'' හංසන කීවේය. රියැදුරා සමඟ කතා බහ කරමින් සිටි සුභාෂිණී එතැනට පැමිණී බැවින් ඔවුන් ගේ කතාව එතැනින්ම නැවතිණි.

''දැන් යමු නේද..?'' සමාධි ඇසුවාය.

''ඔව්.. ඔව්.. කතාවටත් කියනවනෙ අපායට යතත් කලින් යන්න කියලා..'' ඉසුරි කීවේ මුලින්ම ලොරියට නැග ගනිමිනි.

''ඉසුරි හිතාගෙන ඉන්නේ කලින් අපායට ගිහින් දඬුවම් අඩු ක ගන්න වෙන්නැති..'' රනිඳු කීවේය.

ඔවුහු සිනාසෙමින් ලොරියට නැග ගත්හ. සැබැවින්ම සියලු දෙනාටම එය නැවුම් වූත්, අපූර්ව වූත් අත්දැකීමක් විණි. ගැහැණු ළමුන් මින් පෙර ලොරියක ගමන් කොට තිබුණේම නැත.

ලොරිය නගරය හරහා ගමන් කරද්දී මිතුරන් පිරිසක් සමඟ පා අද්දර සිටි ගයාන් දුටු සුභාෂිණී පුදුම වූවාය.

''සමාධි, අර තමයි ගයාන් මල්ලී..''

ඇය තමා අසල සිටි සමාධිටත් ඉසුරිටත් ඔහු පෙන්වූවාය. ඔවුහු දෙදෙනා ඕනෑකමින් බැලූහ. ඔහු නිසා මුහුණ දෙන්නට සිදුවූ දේව

පිළිබඳව සුභාෂිණී ඔවුනට කියා තිබිණි.

''මිනිහා ඇම්ඩන් කෙනෙක් කියලා මූණ බැලුව ගමන්ම කියන්න පුළුවන්.. මට හිතෙන්නෙ අදත් කොහෙ හරි රස්තියාදුවකට වෙන්නැති සෙට් වෙලා ඉන්නෙ..''

''එහෙම බලනකොට අපේ කොල්ලො සෙට් එක දඟයි කිව්වට උන් හොඳයිනෙ බං..''

යෙහෙළියෝ අදහස් පළ කළහ. සුභාෂිණී කණගාටුවෙන් හිස සැලුවාය. ගයාන්ට අවවාදයක් දී ඔහු සුමගට ගැනීමට හැකියාවක් නොමැති වීම ඇයට දුකක් විණි.

ඔවුන් අසලින් ගිය පැළ ලොරිය දුටුවත් එහි සුභාෂිණී සිටින බවක් ගයාන් දුටුවේ නැත. ඔහු මිතුරන් සමග කතා බහ කරමින් සිටියේ යා යුතු තැන පිළිබඳවය.

''අම්මලා ජය සිරිමා බෝධියට යමු කියද්දී මම දවසම පන්ති තියනවා කියලා පැන ගත්තෙ..''

ඔහු කීවේ ආඩම්බරයෙන් සිනාසෙමිනි.

''මමත් එහෙමයි.. අපේ ගෙදර අද පේරු දානෙත් තියෙනවා..'' මිතුරෙක් කීවේය.

''ඇත්ත කිව්ව නම් එන්නයැ මෙහෙම.. ඒක නෙමෙයි අද අපි කොහෙද යන්නෙ..?'' ගයාන් ඇසීය.

''කොහාට හරි ඉක්මනට ටවුන් එකෙන් යමු.. කවුරු හරි දැක්කොත් එහෙම ඉඳල හමාරයි..''

''ඔව්.. එහෙම නම් එදා වගේ ෆිල්ම් එකක් බලමු..'' ගයාන් යෝජනා කළේය. සියලු දෙනාම එකහෙළා එයට කැමැත්ත පළ කළහ.

''මගෙ අතේ සල්ලි නැනෙ..''එක් මිතුරෙක් අදිමදි කළේය.

''බය වෙන්න එපා අපේ මුදලාලි ඉන්නකම්..'' තවකෙකු කීවේ ගයාන් ගේ කරට අත දමා ගනිමිනි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''අපේ තාත්තා මට ඕනෑ තරම් සල්ලි දෙනවා…'' ආඩම්බරයෙන් කීවේය.

අවශ්‍යතාවලට තාත්තාත්, අම්මාත් දෙන මුදල්වලට අමතරව … ලාච්චුවෙන් හෝ අම්මා අල්මාරියේ සඟවා තබන සල්ලිවලින් සැ… ප්‍රමාණයක් හොරෙන් ගැනීමට ගයාන් පැකිළුණේ නැත. අම්… තාත්තාත් කිසිම දිනෙක තමා සැක නොකරන බැව් ඔහු දැන සිටියේ…

රන්බණ්ඩා අල්මාරියේ තිබී ගත් මුදල් මිටිය නැවත වරක් ගැන්නේ… එහි රුපියල් පනස් දහසක් තිබූ බව ඔහු හොඳටම දැන සිටියේ… එහෙත් මෙමොහොතේ එහි තිබුණේ හතළිස් පන්දාහක් පමණ… නොසතුටින් හිස සැලූ ඔහු අල්මාරිය ද සෝදිසි කොට බැලී… එහෙත් ප්‍රතිඵලයක් නොවිණි.

''ඇයි මොනවද හොයන්නෙ..?'' අසාගෙන විමාලි කාමරය… ආවාය. යමක් වැරදී ඇති බව රන්බණ්ඩා ගේ මුහුණ දුටු සැ… ඇයට වැටහිණි.

''මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?''

ඇය ඔහු ගේ මුහුණ දෙසත් අතේ වූ මුදල් මිටිය දෙසත් මාරුවෙන් මාරුවට බලමින් විමසුවාය.

''ඔයා මේකෙන් සල්ලි එහෙම ගත්තද..?'' ඔහු ඇසුවේ තියුණු… හඬිනි.

''අනේ නෑ මං ගත්තෙ නෑ..''

''හොඳට මතක් කරන්න..''

''මතක් කරන්න දෙයක් නෑ.. ගත්ත නම් මං කියනවනෙ.. ඇ… සල්ලි අඩු ද..?'' විමාලි විමතියෙන් විමසුවාය.

''අඩුයි තේන්නම්.. ටිකක් නෙමෙයි රුපියල් පන්දාහක්..'' රන්බණ්ඩා… නොසතුටින් කියද්දී විමාලි ගේ ඇස් මහත් විය.

''මො.. මොනවා රුපියල් පන්දාහක්..?''

විමාලි ගොත ගැසුවාය. මෙතෙක් කල් එතරම් විශාල මුදලක් නැති වී නොතිබිණි. සැක කටයුතු කෙනෙකු මතකයට නංවා ගන්නටද ඇයට පුළුවන් කමක් නොවිණි. ගෙතුළට එන්නේ උයන්නට, පිහන්නට උදව්වට එන සුගුණවතී පමණකි. ඇය ද කුස්සියෙන් මෙහාට එන්නේ නැත.

''ඔව්.. මීට ඉස්සරත් සීය, දෙසීය වගේ පොඩි ගණන් නැති වුණා.. මගෙ අතින්ම එහා මෙහා වෙන්ට ඇති කියලා මම ගණන් ගත්තෙ නෑ.. මේක සෑහෙන ගාණක්නෙ..''

රන්බණ්ඩා නළල රැලි කරගෙන කරදර මුහුණකින් යුතුව කීවේය.

''හොරෙක් ගත්තා කියන්නත් බෑනෙ..''

''හොරු ගත්තනම් මිටිය පිටින්ම අරගෙන යනවා මිසක් පන්දාහක් විතරක් ගනීය.. මට නම් හිතෙන්නෙ පුතා ගත්තා ඇති..''

රන්බණ්ඩා කියද්දී විමාලි තිගැස්සුණාය. පුතුට එවන් චෝදනාවක් එල්ල කිරීමට ඇය කැමති වූයේ නැත.

''මං හිතන්නෙ නෑ.. පුතාට ඔය තරම් සල්ලි මොනව කරන්නද..? එයාට ඕන තරම් සල්ලි අපි දෙනවනෙ..'' ඇය කල්පනාකාරීව කීවාය.

''ඔයා ගත්තෙත් නැත්නම්, පුතා ගත්තෙත් නැත්නම් මේ සල්ලි බහිරවයා ඇදල ද..?'' රන්බණ්ඩා විමාලි දෙස රවා බලමින් උස් හඬින් ඇසීය.

''අපි පුතා ආහම අහල බලමුකො..''

ඔහු ගේ ඒ හඬින් බියපත් වූ ඇය මිමිණුවාය.

''අහල බලල විතරක් හරියන්නෙ නෑ.. දඬුවමක් දෙන්නත් ඕනෑ.. ඔය විදියට හොරෙනුත් අරගෙන නැති නාස්ති කරන්ට ගියොත් කොහෙන් කෙළවර වෙයිද දන්නෙ නෑ..''

කලකිරීමෙන් කියූ රන් බණ්ඩා මුදල් මිටිය අල්මාරියේ වෙනත් තැනක සැඟවූයේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"හරි.. හරි.. අපි ඉතින් දන්නෙ නැහෙ පුතාම ද ගන්නෙ කියල
විමලි කීවාය. රන්බණ්ඩා ආපසු හැරී නැවතත් රවා බැලූ
ඇය එහා කාමරයෙන් එළියට ගියාය.

සුගත් සුනාමුසු මුහුණින් වෙද නිවසට පැමිණෙද්දී හීන්මැණි
කිරිගේ කළඹලයෙන් මිදුල අතුගාමිනි. එහා වැඩ අවසන් කර
උයන්නට පටන් ගන්නට ඇයට වුවමනා වී තිබිණි.

"ආ.. සුගතේ.. කොහොමද ඉතින්..?" ඇය සිනාමුසු මුහුණින්
පිළි ගත්තාය.

"හොඳින් ඉන්නවා මැණිකෙ.."

ඔහු හිස ඇල කොට ගෙල කසා ගනිමින් පිළිතුරු දුන්නේය.

"ඔව්.. හොඳට ඉන්නවා කියලා ලොකු මහත්තයා කිව්වා
හොඳට ඉගෙන ගන්වත් පුළුවන්ලු නේද..?"

හීන්මැණිකේ ඇසුවාය. සුගත් ලැජ්ජාවෙන් ඇඹරුණේය.

"හොඳයි.. හොඳයි.. අමාරුවෙන් හරි හොඳට ඉගෙන ගත්තොත්
කවදා හරි තැනකට එන්න පුළුවන්.. සුගතේ මොකක්ද
පණිවිඩේකට ද ආවෙ..?"

"නෑ.. මැණිකේ.. වෙද මහත්තයට බෙහෙත් අඹරන්ට උදව් වෙන්න
ආවෙ.."

"අනේ දරුවො.. අද වෙද මහත්තයා බෙහෙත් අඹරන්නෙ නෑ
අද සිල් අරගෙන.."

"ආ.. ඒකට කමක් නෑ මැණිකේ.. මම වෙන තියෙන වැඩක් කර
දෙන්නම්.. කෝ දෙන්ටකො ඉදල මම අතු ගාන්නම්.."

සුගත් හීන් මැණිකේගෙන් ඉදල ගන්නට අත දිගු කළේය. හීන්
මැණිකේ අදි මදි කළාය. පිටස්තර දරුවෙකුගෙන් වැඩ ගන්නට ඇය
කැමති වූයේ නැත.

"එපා සුගතේ.. මම අතු ගාන්නම්.. ඔය දරුවගෙන් වැඩ ගන්න

මට බෑ.." හීන් මැණිකේ ඉදල පසෙකට කර ගනිමින් කීවාය. එහෙත්
සුගත් බලෙන් ම ඇගෙන් ඉදල ගත්තේය.

"මිදුල අතු ගාන්ට මම ආසයි මැණිකේ.. මේ වගේ ඒවා වැඩ
කියල මං හිතන්නෙත් නෑ.."

සිනාසෙමින් පැවසූ ඔහු හීන් මැණිකේ ඉතුරු කළ තැන සිට
රටාවට අමදින්නට පටන් ගත්තේය.

"අද අපේ දුව ගෙ යාළුවො දවල් කෑමට එනවා කිව්වා.. ඒ හින්දා
මටත් වැඩ වැඩියි.."

ඇය කීවේ සුගත් ගේ ක්‍රියාව අගය කරන හඬිනි. ඔහු මොහොතකට
අතු ගෑම නවතා සිනාමුසු මුහුණින් ඇය දෙස බැලීය.

"එව හොඳට උයන්න පුළුවන් මැණිකේ.. මම කිරි අම්මටත් උදව්
කරනවා.."

ඔහු සඳහන් කළේ දොලමුල්ල මහතා ගේ අම්මා පිළිබඳවය. හීන්
මැණිකේට ඔහු ගැන ආඩම්බරයක් දැනිණි. ඇය ඔහු ගේ හිස පිරිමැද්දාය.

"හොඳ ළමයා.. අපේ පුතා පන්සලට ගියා.. දැන් එයි.. ආහම එයත්
එක්ක සෙල්ලම් කරන්ටකො.. තිලකා එනවා කිව්වා මට උදව්
කරන්ට.."

හීන්මැණිකේ ඔහු ගේ හිස පිරිමැද ගෙතුළට ගියාය. සුගත් ලෝ
වැඩ සඟරාවේ කවියක් ද මුමුණමින් අතු ගාන්නට පටන් ගත්තේය.

තිලකා ගේ ඉවුම් පිහුම් කෙරෙහි උමංග බොහෝ පැහැදී සිටියේය.
ඇය ඉව්වා පමණක් නොව ගෙය සහ මිදුල ද අස් පස් කොට අතු
පතු ගෑවාය. මෙතෙක් ඒවා කරන ලද්දේ බණ්ඩේ විසිනි. එහෙත්
ගැහැනු අතකින් කෙරෙද්දී වඩාත් පිළිවෙලක් ඇති බව ඔහුට වැටහිණි.
තිලකා වැඩ කරනු දකිද්දී සිය මවත්, සොයුරියත් මෙනෙහි වීමෙන්
දැනුණ වේදනාව ඔහු දරා ගත්තේ අසීරුවෙනි.

බණ්ඩේ නම් හැම විටම පැවසුවේ ඉක්මනින් විවාහයක් කර ගන්නා
ලෙසය. එහෙත් උමංග එයට සතුටු වූයේ නැත. හොඳටම සිතට

The Reader's Place novel..

ගැලපෙන අයෙකු හමු ...
තීරණය කොට ගෙන සිටියේය. විවාහයක් සඳහා සිය ...
ප්‍රමාණවත් නොවන්නේ යැයි අනෙක් අතට ඔහු සිතිය.

"මෙන්න මහත්තයො දොඩම් ටික.."

ඉස්තෝප්පුවේ පුටුවක දිග ඇදී කල්පනා කරමින් සිටි ... වෙත දොඩම් වීදුරුවක් රැගෙන ආ තිලකා යටහත් පහත්ව පැවසූ...

"බොහොම ස්තූතියි තිලකා ඔහොම තියන්න.." ඔහු අසල වූ ... ස්ටූලය දක්වූයේය.

"මහත්තයො.. මං අද දවල් කෑම ටික කලින් උයල තියල ... කමක් නැද්ද..?"

දොඩම් වීදුරුව සහිත බත්දේසිය ස්ටූලය මත තැබූ ... පැකිලෙමින් විමසුවාය. ඔහු කිසිදු විටෙක සිය ගමන වළක්ව... උත්සාහ නොකරන බව ඇය දන සිටියාය. එහෙත් ඔහු ... තමින් අයුතු ප්‍රයෝජන ගැනීම සුදුසු නැතැයි ඇයට සිතිණි.

"ඇයි තිලකට ගෙදර වැඩක් ද..?"

උමංග මඳ සිනාවකින් යුතුව ඇය දෙස බලා විමසීය.

"ගෙදර වැඩක් නෙමෙයි මහත්තයෝ.. අද මගේ ගෙදරට ... මැණිකෙ මහ යාච්චෙ කට්ටියක් එනවලු.. හීන් මැණිකෙට ... උයා පිහා අමාරු නිසා ටිකක් උදව් කරන්ට යන්ට.." ඇය ... පළඳ සිටියා.

"හොඳයි.. හොඳයි.. අනිත් අයට උදව් කරන එක බොහොම ... පුරුද්දක්. මට කෑම ගැනත් කමක් නෑ.. තිලකා යන්න.." ඔහු ... දුන්නේය.

"මම උයල තියල යන්නම් මහත්තයො.."

"නෑ.. නෑ.. තිලකා යන්න.. අදට මම මොනවා හරි කන්න ... හොයාගෙනවත් තිලක ගෙ කෑම රස හින්දා මම දන් කනවා වැඩි...

මහත් වෙයි ද දන්නෙත් නෑ.."

උමංග කීවේ සිනාසෙමිනි. එම ප්‍රශංසාව ඇසූ තිලකාට දැනුණේ දැඩි ආඩම්බරයකි. ඇගේ හැකියාවන් ඇගයීමට ලක් වූ අවස්ථාවක් මින් පෙර කවදාවත් උදා වී තිබුණේ නැත. එය කරන ලද්දේ සුභාෂිණී සහ උමංගය.

" මේ වගේ ඇත්තන්ට වැඩි වැඩියෙන් ලැබෙන්ට ඕනෑ.." ඇය කුස්සියට යමින් මුමුණා ගත්තාය.

සුභාෂිණී ඇතුළු පිරිස පැළ වර්ග විකුණමින් ගෙයින් ගෙයට ගියහ. ඔවුන් කළේ ගෙවල් වැඩිපුර ඇති තැනක ලොරිය නවත්වා එක එක්කෙනා වෙන වෙනම ගෙවල්වලට යාමය. තනිවම යාමට අකැමැති බැවින් ඉසුරිත් සමාධිත් ගියේ එකටය. කෙසේ වුවත් වැඩිපුරම පැළ විකුණන ලද්දේ සුභාෂිණී සහ සතුර විසිනි.

"අයියෝ.. මගෙ උගුර හොඳටම රිදෙනවා.. ජීවිතේ පළවෙනි වතාවට වෙන්නැති මම මෙච්චර කතා කළේ.."

සෑහෙන පැළ ප්‍රමාණයක් විකිණීමෙන් පසුව ඔවුන් ලොරිය අසල බිම වාඩි වී සිසිල් බීම පානය කරමින් සිටියදී සමාධි කීවාය.

"අනේ බොරු නොකියා ඉන්න සමාධි.. ඔයාලා ඉස්කෝලෙදී මොන තරම් ඕපා දූප කියවනව ද..?" හංසනා විමසුවේය.

"ඕපා දූප කියවනවා වගේ ද මේක..? මල් පැළ අලුත්තල දෙන්න ඕනෑ.. පුණ්‍ය කටයුත්තකට ආධාර පිණිස කරන්නෙ කියන්න ඕනෑ.. සමහරු නම් ගන්නවා.. සමහරු හැරිලා බලන්නෙවත් නෑ.."

ඉසුරි කීවේ මැසිවිල්ලක හඬිනි.

"මම නම් ඒවා කියන්නෙ නෑ.. ගෑනු කෙනෙක් එළියට ආව ගමන් මල් පැළ ගන්නව ද අහනවා.. නෑ කිව්වොත් මෙච්චර ලස්සන නෝනා කෙනෙක් ඉන්න ගෙදරකට මල් නැතත් කමක් නෑ කියල කියනවා.. අනිවාර්යයෙන්ම පැළ පහක් හයක් ගන්නවාමයි.."

තමා වැඩිපුර පැළ විකිණූ රහස සතුර හෙළි කළේය. සියල්ලන්ටම

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සිනා ගියේය.

"ආ.. ඒක තමයි එහෙනම් ... කෙනෙක් ...
බැන ගිහියෙ මගෙ ඉහ නිකට බලල ද මුන් විහිළු කරන්නෙ සිය...

රනිඳු කීවේ සිනාව වැඩි කරමිනි. සුභාෂිණී ද සිනාසෙද්දී ...
ඉස්පෝල්ලේ ගියේය. සමාධි ඇගේ පිටට තට්ටු කළාය.

"අයියෝ.. සමාධි ඔයා උදුර ගන්නේ මගෙ චාන්ස් එකමනෙ..."

රනිඳු කෑ ගැසීය. සුභාෂිණී ලැජ්ජාවෙන් ඉවත බලාගෙන කබින් ...
වූවාය. රනිඳු නැගිට ගොස් ඇය අසල වාඩි වූයේය. සමාධි උපහාස...
තොල පෙරලුවාය.

"අමාරුද සුභා..?" රනිඳු ඇසීය.

"නෑ. රනිඳු.. දූන් ඒක හරියයි.."

ඇය ලේන්සුවෙන් දෑසත්, කටත් පිස දමා ගනිමින් සිනාවක් පෑ...

"ඒක නෙමෙයි සුභා.. මම එදා කියන්න ගිය දේ කියල...
කරන ගන්න බැරි වුණානෙ.."

රනිඳු පහත් හඬින් කියද්දී සුභාෂිණී අපහසුවෙන් වට පිට බැලුව...
මේ කතාවට ඇය බිඳක්වත් කැමති වූයේ නැත.

"ළමයිනේ, මේ මල් පැළ විකුණන්නද..?"

අසමින් කාන්තාවක් එතැනට ආවේ හොඳ වෙලාවටය.

"ඔව් නෝනා.."

සිය බිම විදුරුව බිම තැබූ සුභාෂිණී අනෙක් අයට පෙර වහා ...
සිටියාය. රනිඳු මුහුණ ඇඹුල් කොට ගෙන වට පිට බැලීය. මිත්...
මිතුරියන් ඔහුට සරදම් කරමින් සිනාසෙන්නට වූහ.

රන්බණ්ඩා විමාලිටත් නොකියා පන්සලට යන්නට පිටත් වූ...
සිත නොසන්සුන්ව පැවති බැවිනි. ඉද හිට මිසක් ඔහු පන්සලට ...
අයෙකු නොවේ. කාරයෙන් නොගොස් පයින්ම ගමන් කරන ...
දෙස බොහෝ දෙනෙක් කුතුහලයෙන් බැලූහ. එහෙත් රන්බණ්...

ඔවුන් ගණනකට ගත්තේ නැත.

හීන් මැණිකේ සුගත්ට කීවේ මිදුල පමණක් අමදින ලෙසය. එහෙත් සුගත් කඩුල්ල අසලටම පාර ද අතු ගාගෙන ගියේය. රන්බණ්ඩා දෙනෙතට කෝප සහගත බැල්මක් නංවාගෙන කඩුල්ල අසල නැවතුණේ එමොහොතේමය. බියපත් වූ සුගත් අතින් ඉදල බිම අත හැරිණි. ඔහු දෑස් ලොකු කරගෙන පැරණි හාම්පුතා දෙස බලා සිටියේය.

"උඹට මේ ගෙවල්වල වාල් වැඩ කරන්ට පුළුවන්.. මම පඩියකුත් ගෙවද්දි තමයි වැඩ කරන්ට බැරි වුණේ නේද..?" රන්බණ්ඩා තරවටු ස්වරයෙන් විමසීය.

"මම වාල් වැඩ කරනවා නෙමෙයි මුදලාලි මහත්තයා.. ටිකක් උදව් කරන්ට ආවෙ.." බියපත්ව සිටියත් සුගත් සෘජුව පැවසුවේය.

"උදව් කරන්ට ආවා..? අනේ බං පලයන් මේ දෙපෝය දා කෙබර කෙළින්නෙ නැතුව.. ලොකු ඉස්කෝලෙයයි වෙද්දයි උඹව රවට්ටලා වැඩ ගන්නවා කියලා මම හොඳටම දන්නවා.. හිටපන්කො මම පොලිසියට කියල උන් දෙන්නටම හොඳ පාඩමක් උගන්නන්ට.. උන් හොයන්නෙ අපෙ වැරදි.. ඒ වුණාට කරන තරමක් වැරදි කරන්නෙ උන්මයි.."

රන්බණ්ඩා කියාගෙන කියාගෙන ගියේ නරහිනි. බෙහෙවින් බියපත් වූ සුගත් ඉදල ද අසුලාගෙන වහා දිව ගියේය. හති දාගෙන කුස්සියට ඇතුළු වූ ඔහු දෙස හීන්මැණිකේ බැලුවේ පුදුමයෙනි.

"ඇයි සුගතේ බය වෙලා වගේ.."

"මැණිකේ.. මුදලාලි මහත්තයා ඇවිත් මට බැනලා ගියානෙ.."

ඔහු කීවේ රන්බණ්ඩා පිටුපසින් ආවේදැයි ආපසු හැරී බලමිනි.

"මොනවා..? එයා මෙහෙ ආවා..?"

හීන් මැණිකේ විමසුවේ පුදුමයෙනි.

"මම කඩුල්ල හරියෙ අතු ගගා ඉන්න කොට පාරෙ යන ගමන්

නැවතිලා මට බැන්නෙ.. ඉස්කෝලෙ මහත්තයයි වෙද[illegible]
පොලිසියට අල්ලා [illegible] මැණිකෙ..''
පැවසුවේ හැඩුම් මුසුවය.

''ඒ අය වැරැද්දක් කරන්නෙ නැතුව පොලිසියට ගෙන්
මොනවටද..? සුගතේ බය නැතිව ඉන්ට..''

හීන් මැණිකේ කීවේ ගණනකට නැතිවය.

''පොලිසිවලට ගෙනියන්නෙ වැරදි කාරයො විතරක් නෙවෙ
කියනවනෙ මැණිකෙ..''

සුගත් කීවේ කඩේ වැඩ කරන කාලයේදී කාගෙන්දෝ අසන්ට
ලැබුණ කතාවකි.

''අනේ කොල්ලො උඹත් දන්න දේවල්.. එහෙම මිනිස්සු ගෙනියනවා
නම් පොලිසිවලට වෙන වැඩ තියෙන එකක් නෑනෙ.. ඔන්න
අමතක කරල තේ ටිකක් බොන්ට..''

හීන් මැණිකේ කියද්දී පන්සල් ගොස් සිටි සුමුදු ද ගෙදර ආවෙ[illegible]
සුගතේ දකිමෙන් ඔහු ගේ මුව පුරා පැතිර ගියේ සතුටු සිනාවකි.

''ආයිස් අම්මා.. සුගත් ඇවිත් ඉන්නෙ.. දැන් මට බෝල ගහ
පුළුවන්..'' ඔහු කීවේ සුගත් ගේ පිටට ද තට්ටු කරමිනි.

''අපි මැණිකෙට උයන්ට ටිකක් උදව් කරලා බෝල ගහමු.. තනියෙ
උයන්ට බැනෙ..'' සුගත් යෝජනා කළේය.

''අපෝ.. අපි ඕන නෑ ඒකට.. අන්න තිලකා නැන්දා මග එන
අපෙ අම්මයි තිලකා නැන්දයි එකතු වෙලා ගමකට උයයි..''

සුමුදු කීවේ සිනාසෙමිනි. හීන් මැණිකේ සිනාව සැඟවීමට ඉ
බලා ගත්තාය. ඔවුන්ගෙන් ඉවුම් පිහුම් කටයුතුවලට උදව් ලබා ගැනී
අදහසක් ඇය තුළ තිබුණේ නැත.

රත්බණ්ඩා පන්සලට යාමේ අදහස අත් හැර දමා ආපසු නිව
ගියේය. විමාලි සිටියේ උයන්නට සූදානම් වෙමිනි.

''ඇයි අද සුගුණවතී ආවෙ නැද්ද උදව්වට..?'' ඔහු ඇසීය.

''නෑ.. ඒකි සිල් ගන්ට ගිහින්ලු..'' විමාලි කීවේ උපහාසයෙනි.

''උන් ඔක්කොගෙම බොරු සිල්.. වෙදත් සිල් ගන්ට ගිහින් කියල පියදාස කිව්වෙ.. ඒ වුණාට අර පරයා, සුගතෙයා අන්න වෙදාලගෙ ගෙදර වැඩ කරනවා..''

රත්බණ්ඩා තරහින් කීවේය. විමාලි ඔහු දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. ඔහු හදිසියේම ගියේ වෙද ගෙදරටදැයි ඇය කල්පනා කළාය. කෙසේ වුව ද සුගත් කෙරෙහි ඇය තුළ ඇති වූයේ ද්වේෂයකි. වෙද මහත්තයා සහ දොලමුල්ල මහතා කෙරෙහි ද එම ද්වේෂය බෙදී ගියේය.

''පොලිසියට කියන්ටයි තියෙන්නෙ.. ඌ මෙහෙ ඉන්න කාලෙනෙ හැම එකාම මැරෙන්ට හැදුවෙ බාල වයස්කාරයෙකුගෙන් වැඩ ගන්නවා කියලා..'' ඇය මුහුණ අඳුරු කොට ගෙන කීවාය.

''අපි කවුද කියල කියන්නෙ නැතුව පොලිසියට කෝල් එකක් දෙමු..'' රත්බණ්ඩා වට පිට බලා යෝජනා කළේය. විමාලි බොහෝ කැමැත්තෙන් එම යෝජනාවට එකඟ වූවාය.

සුභාෂිණී ඇතුළු පිරිස බෙහෙවින් විඩාවට පත් වී සිටියහ. ඔවුන්ට සෑහෙන කුස ගින්නක්ද දැනෙමින් තිබිණි.

''මං කියන්න ද..? දැන් අපි සුභාලගෙ ගෙදර ගිහින් කෑම කාල ආපහු එමු..'' රනිඳු යෝජනා කළේය.

''අපෝ.. අදට මේ ඇති රනිඳු.. මට නම් හොඳටම මහන්සියි..'' සමාධි කීවාය. ඇගේ මුහුණින් ද ඒ බව පෙනිණි. සැබැවින්ම ඔවුන් මෙතරම් ඇවිද්ද දිනයක් මින් පෙර තිබුණේම නැත.

''කාටත් මහන්සියි තමයි.. ඒත් අපි හවස් වෙනකම් ඇවිදලා මේ පටන් ගත්ත වැඩේ ඉවරයක් කර ගනිමු..'' හංසනා කීවේය.

''ඔව්.. සමාධි.. අඩුම ගානෙ අපිට රුපියල් පන්දාහක්වත් ගන්න පුළුවන් වුණොත් ලොකු දෙයක්නෙ..'' සුභාෂිණී කීවාය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මේ වන විට ඔවුන් සෑහෙන මුදල් ප්‍රමාණයක් එකතු [illegible] බව සැබෑවකි. එහෙත් [illegible] ලැබෙ[illegible] ලාබය සුළුය.

''මහන්සි වුණ හැටියට මම නම් හිතුවෙ රුපියල් දහ දාහක් [illegible] එකතු වෙයි කියලා..''

ඉසුරි කීවේ බොහෝ උදාසීන ලෙස ඇනුම් ද යවමිනි.

''අපි දූත් ගිහින් කාල එහෙම ඉවර වෙලා ඉතුරු ටික හිතමු[illegible]'' සුභාෂිණී කීවාය.

''අන්න ඒ වගේ එව්වා විතරයි මට නම් දූත් ඇහෙන්නෙ..'' [illegible] කීවේ සිනාසෙමිනි.

''අම්මා උයල නොතිබ්බොත් එහෙම මොකද කරන්නෙ..?'' [illegible] ඇසුවාය.

''එහෙම නම් ඉතින් අපි උයාගෙන කමු..'' සුභාෂිණී කී[illegible] නැතිවය.

''අපෝ පණ යයි..'' සමාධි කෙඳිරි ගෑවාය.

''අම්මේ.. මම නම් ඔයාව බඳින්නෙ නෑ සමාධි.. මට බඩගින්[illegible] ඉන්න වෙයි..'' හංසනා කෑ ගැසීය.

''අපෝ ඔයාව බඳිනවනට වැඩිය හොඳයි ගලක් බෙල්ලේ බැඳගෙ[illegible] මුහුදෙ පනින එක..'' සමාධි කට ඇද කළාය. සියලු දෙනාම [illegible] නංවා සිනාසෙමින් ආපසු ලොරියට නැගුණහ.

6

මිදුලේ නවත්වා තිබූ පැළ ලොරිය දෙස බණ්ඩේ බැලුවේ කුතුහලයෙනි. ළමෝ කිහිප දෙනෙක් ලොරිය අසල බිම සිටියහ. උමංග එහි වූ පැළ පරීක්ෂා කොට බලමින් සිටියේය.

''මහත්තයො මොකටද මේ පැළ ලොරියක්..?'' එතැනට පැමිණි බණ්ඩේ විමසුවේය.

''මෙයාල මේ [illegible] වැඩකට [illegible] එකතු කරන්න පැළ විකුණනවා.. මම ඉතින් මෙහාට එක්කරගෙන ආවා මට ඕන පැළ මොනව හරි තියෙනව ද බලන්න..''

උමංග පැවසුවේ බණ්ඩේ දෙස නොව සුභාෂිණී දෙස බලාගෙනය. සත්තකින්ම ඔහු ලොරියට එන්නට ඉඩ හලේ සුභාෂිණී දුටු නිසාය. දුටුවේ එකම දවසක් යාන්තමට වූ නමුදු ඇය නිරුපද්‍රිතව ඔහු ගේ සිතේ ලැගුම් ගෙන සිටියාය.

''ආ.. මේ අපේ වෙද මහත්තය ගෙ දුවනෙ..'' උමංග අනුවම සුභාෂිණී දෙස බැලූ බණ්ඩේ සිනාමුසුව කීවේය. සුභාෂිණී ලැජ්ජාවෙන් මෙන් සිනාසුණාය.

''ආ.. මම මෙයාව දැක්කා දවසක් තාත්තත් එක්ක මල් කඩ කඩා ඉන්නවා..'' උමංග ඕනෑකමින් ඇය දෙස බලා කීවේය.

කොල්ලන්ට හිනා ගියේ ඔවුන් මල් කඩනවා යන්නෙන් අදහස් කරන්නේ කෙනෙකු සමග ඕනෑවට වඩා කතා කිරීම නිසාය.

''මචං.. ඕනෑම ආදර කතාවක දුෂ්ටයෙකුත් ඉන්නවලු නේද..?''

උමංග, සුභාෂිණී ...
වැළමිටෙන් ඇනිමින් කීවේය.

"පිස්සු කෙළින්නෙ නැතුව හිටපන්.." රතිඳු මිමිණුවේ ...

"සර්.. පැළ ටිකක් ගන්නව ද..?" සතුර උමංගගෙන් ඇසුවේ...

"අයියෝ මල්ලි.. ඔයාල සර් කියල කතා කරන කොට මට ලැ...
මට උමංග අයියා කියලා කතා කරන්න.." ඔහු සතුර ගේ උරහිස ...
අත තබා සිනාසෙමින් කීවේය.

"උමංග අයියා පැළ ටිකක් ගන්නව නම් ලොකු උදව්වක්..
මේකෙන් ගන්න සල්ලිවලින් දුප්පත් කෙනෙකු ගෙ ගෙදරට කර...
අරන් දෙන්න ලැස්ති වෙන්නෙ.."

සුභාෂිණී සුපුරුදු ලෙසම විස්තර කථනය ඉදිරිපත් කළාය. උමං...
මවිතයෙන් මෙන් මොහොතක් බලා සිට ඉනික්බිතිව හෙමිහිට ...
සැලුවේය.

"බොහොම හොඳ වැඩක්.. මම ඔයාලට උදව් කරන්නම්.. හැබැ...
ඔයත් මට උදව්වක් කරන්න ඕනෑ.."

ඔහු සුභාෂිණී දෙසම බලාගෙන කියද්දී ළමෝ මවිතයෙ...
එකිනෙකා දෙස බැලූහ.

"මොකක්ද අයියෙ..?" ඔහු ගේ බැල්මෙන් අපහසුවට පත් සුභාෂි...
ලැජ්ජාවෙන් මුහුණ රතු කොට ගෙන විමසුවාය.

"මම දත් ඔයාල ගෙ ලොරියෙ ඉතුරු වෙලා තියෙන පැළ ටි...
ඔක්කොම ගන්නවා.. හැබැයි ඔයා යාළුවොත් එක්ක ඇවිත් මට ඒ...
හිටවලා දෙන්න ඕනෑ.." උමංග කීවේය. ළමුන්ට දැනුණේ දරා ග...
නොහැකි තරමේ සතුටකි. ඔවුන්ට තව දුරටත් මල් පැළ අලෙ...
කරමින් ඇවිදීමට සිදු වන්නේ නැත.

"සිම්පල්නෙ අයියෙ.. අපි අනිවාර්යයෙන්ම එනවා.." හංසන ව...
කීවේය.

"මිත් මේක කලින් දනගෙන හිටියා නම් පැල ලොරියම අරගෙන
අපි ඉස්සර වෙලාම මෙහෙ එනවනෙ.." ඉසුරි සිනාසෙමින් කීවාය.

"එහෙම අගයක් නෑ.. අපි මහන්සි වෙලා හෙව්වම තමයි අපේ
වැඩි වෙන්නෙ.." රතිඳු කීවේය. ඔහුට උමංග කෙරෙහි තොමනාපයක්
දැනෙමින් තිබිණි.

"අන්න හරි මල්ලි.. ඒක නෙමෙයි දැන් ඔයාලට බඩගිනිත් ඇතිනෙ..
අපි තියෙන විදියකට මොනවා හරි කමු ද..?"

උමංග විමසුවේ ඔවුන් සියලු දෙනාටම ප්‍රමාණවත් තරම් ආහාර
තිබූ නිසා නොව තවත් මඳ වේලාවක් ඔවුන් රඳවා ගැනීමට තිබූ
වුවමනාව නිසාය.

"එපා උමංග අයියා.. බොහොම ස්තුතියි.. අපේ ගෙදර එයාලට
ලන්ච් හදනවා.. අයියත් කැමති නම් ලන්ච්වලට යමු.."

සුභාෂිණී යෝජනා කරද්දී සියලු දෙනාම මවිතයෙන් ඇය දෙස
බැලූහ. වඩාත්ම මවිත වූයේ උමංගය.

"විහිළුවක් නෙමෙයි නේද ඔයා කරන්නෙ..?" ඔහු ඇසීය.

"අපෝ නෑ.. විහිළුවට කෑමට ආරාධනා කරන්නෙ නෑනෙ.." ඇය
කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඒත් ඉතින්.. මටත් එක්ක කෑම තියෙයි ද..?" සිතට නැගුණ ප්‍රීතිය
සඟවාගෙන උමංග අදිමදි කළේය.

"අපේ ගෙවල්වල හරියට ගණනට මිම්මට කෑම හදන්නෙ නෑ.."
සුභාෂිණී අහිංසක ආඩම්බරයකින් කීවාය. මේ ආගන්තුකයා කෙරෙහි
ඇය තුළ පැහැදීමක් ඇති වී තිබිණි.

"එහෙම නම් මම කැමැත්තෙන්ම ආරාධනාව පිළි ගන්නවා.."
උමංග සිනාමුසුව කීවේය.

රතිඳු ගේ මුහුණ වෙනස් වූයේය. ඔහු ලොරියේ වූ පැළ බිමට
බාමින් සිටි රියැදුරාට සහ බණ්ඩේට සහාය වූයේ කිසිදු කතා බහකින්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com
The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තොරවය.

''බණ්ඩේ මාමට උමංග අයියා අතේ බත් මුලක් එවන්නම්..''

උමංග ඇතුළු සියලු දෙනාම ලොරියට නගිද්දී සුභාෂිණී සිනා...
පැවසුවාය. බණ්ඩේ ගේ මුහුණ සතුටින් ආලෝකමත් විණි.

''ඔන්න අම්මා.. අපි අද විශේෂ අමුත්තෙකුත් එක්කරගෙන ආ...

ලොරිය මිදුලේ නවත්වනු ඇසී පිටතට ආ හීන් මැණිකේ ඇ...
සතුර කීවේය. ඇය ලොරියෙන් පිටතට බසින පිරිස දෙස සිනාසෙ...
බලා සිටියාය.

''අප්පච්චියේ මේ උඩුරාවණ මහත්තයා නෙව.. විශේෂ අමුත්...
නේන්නම්..''

ඔවුන් සමඟ බසින උමංග දුටු ඇය විස්මයෙන් හඬ නැගුවාය. ...
වන් අයෙකු සිය නිවෙසට පැමිණීම ගෞරවයක් යැයි ඇයට සිති...

''මටත් දවල් කෑමට ආරාධනාවක් ලැබුණා අම්මා..''

උමංග සතුර අනුව යමින් හීන් මැණිකේ අම්මා වශයෙන් අම...
ඇසූ සුභාෂිණී ගේ සිතේ ඔහු කෙරෙහි වූ පැහැදීම වැඩි විය. එ...
රනිඳු නම් සිටියේ තරහින් පුපුරමිනි. උමංග ගේ නිහතමානී...
පිළිබඳව උපන් සතුට හීන් මැණිකේ ගේ මුහුණින් දෝරේ ගැලුවේ...

ක්‍රිකට් ගසමින් සිටි සුමුදු සහ සුගත් එතැනට ආවේ අමුත්තන් ...
බලා ගැනීමේ රිසියෙනි. සුභාෂිණී ඔවුන් එකිනෙකාට හඳුන්...
දුන්නාය. සුගත් ගැන ද ඔවුහු කලින් දැන සිටියහ.

''යමු මල්ලී.. මාත් එනවා ඔයාලත් එක්ක ක්‍රිකට් ගහන්න..''

අනෙක් අය ගේ අනුමැතියක් නොපැතූ රනිඳු සුමුදු අතේ වූ පිත්...
අතට ගත්තේය.

''යේ.. නියමයි..'' සුමුදු කෑ ගසමින් උඩ පැන්නේය.

''මාත් එනවා..'' උමංග ද ඉදිරිපත් වූයේය. ඔහු ගේ කෙළිලෙ...

ස්වරූපය හීන් මැණිකේ මවිතයට පත් කළේය. හංසනා ද ඔවුන් සමග ගියේය.

''මාත් එනවා කෑවට පස්සෙ.. දැන් නම් මගෙ බඩ පණුවො බොක්සිං ගහනවා.. ඒ අයට ඩිස්ටර්බ් කරන එක පව්නෙ..''

කෙදිරි ගාමින් සනුර පිල්කඩේ වාඩි වූයේය. ඔහු ගේ ක්‍රියාව සියලු දෙනාම සිනා ගන්වන්නට සමත් විය.

''මම ඉක්මනට කෑම ලෑස්ති කරන්නම්..'' හීන්මැණිකේ සනුර ගේ හිස පිරිමැදගෙන ගෙතුළට ගියාය. ගැහැනු ළමෝ ද ඇය අනුවම ගියහ.

''පුතේ, ඔය දරුවන්ට බොන්ට මොකවත් හදුවනම්..''

හීන්මැණිකේ සුභාෂිණිට පැවසුවාය.

''එපා.. එපා සුභා.. දැන් බත්ම කමු.. හොඳටම දවල් වෙලානෙ..'' සමාධි පැවසුවේ ගෙය පුරා විසිරී තිබූ ප්‍රණීත කෑම සුවඳ ඇගේ කුසගිනි වැඩි කොට තිබූ බැවිනි.

''උමංග මහත්තයත් කෑමට ඇවිත් තිලකා..'' හීන් මැණිකේ තිලකාට දැනුම් දුන්නේ සතුටිනි. උමංග ගේ ගති පැවතුම් දන්නා තිලකාට ඒ පිළිබඳව පුදුමයක් දැනුණේ නැත.

''ඒ මහත්තයා හරි හොඳ කෙනෙක් මැණිකෙ.. මම මෙහෙ උදව්වට එන්න ඕන කිව්වම එයාට කෑම ඉව්වෙ නැතත් කමක් නෑ එන්ට කිව්වා.. ඒ වුණාට මම උයල තියල ආවෙ..''

''දෙමව්පියො හොඳනම් දරුවොත් හොඳ වෙනවා තිලකා.. උඩුරාවණ මහත්තයත් බොහොම හොඳ කෙනෙක් නෙව..'' හීන්මැණිකේ පැසසුම් හඬින් කීවාය.

ක්‍රිකට් ගසමින් සිටි උමංග සහ ළමුන් කෑමට ආවේ කිහිප වරක් කතා කළාට පසුවය. ඔවුන් ක්‍රීඩාවෙන් බොහෝ විනෝද වෙන බව පෙනිණි. රනිඳු ගේ මුහුණේ වූ අඳුරු බව ද සෑහෙන දුරට තුනී වී

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තිබිණි.

බත්දේසියක තබන ලද වතුර වීදුරුවක් රැගෙන එළියට පැමි සුභාෂිණී පළමුව කෑමට ආරාධනා කළේ උමංගටය. වතුර වීදු ඇල්ලුවේ කුමකටදැයි ඔහු දැන සිටියේ නැත. සුභාෂිණී දෙස සිනා මුහුණින් බැලූ ඔහු ඇයට ස්තූති කොට වීදුරුව අතට ගත්තේ ළමෝ සිනාසෙන්නට වූහ. උමංග මවිතයෙන් ඔවුන් දෙස බැලී

"උමංග අයියෙ.. වීදුරුව ආපහු ට්‍රේ එකේ තියන්න.. කෑමට ආරා කරන්න වතුර එක අල්ලන්නෙ.. එතකොට මෙහෙමයි කරන්න ඕනැ

වීදුරුවට අත තබා ආරාධනාව පිළි ගන්නා අයුරු සතුර පෙන් දුන්නේය. උමංග ලැජ්ජාවෙන් සිනාසී වට පිට බැලුවේය. හී මැණිකේ ද දොරකඩට වී සිනාමුසුව බලා සිටියාය.

"හුඟක් කාලයක් මහත්තයා හිටියෙ පිට රටනෙ ඉතින්.. ලංකා චාරිත්‍ර අමතක වෙලා ඇති.."

හීන් මැණිකේ පැවසුවේ ළමයින් ගේ සිනාවෙන් උමංගට අපහසුව ඇති විණි නම් එය සමනය කරවන්නට මෙනි.

"ඒ වුණාට මම මතක් කර ගන්න පුළුවන් තරම් ට්‍රයි කරනවා.. රට සිරිත්වලට වැඩිය අපේ සිරිත් කොච්චර වටිනවා ද..?" ඔහු හැඟුම්බර කතාව හීන් මැණිකේ තුළ ඔහු කෙරෙහි වූ පැහැදීම වැ කරලන්නට සමත් විණි.

"හැමෝම මහත්තයා වාගෙ හිතන්නෙ නෑ නෙව.." ඇය කීවා

"අපේ රටේ අගේ තේරෙන්න පිටරටවලට යන්නම ඕනෙ.." උමං සිනාසෙන්නට තැත් දරමින් කීවේය. ඔහු ගේ සිතට ශෝකයක් ඇතු වෙමින් පැවතිණි. විදෙස්ගත නොවුණා නම් ඔහුට මෙසේ ස වෙන්නට සිදු වන්නේ නැත.

"අන්න මල්ලියි සුගතෙයි නම් කුස්සියෙ ඉඳන්ම කනවා.. ඔයා යමු දරුවනේ.. කෑම ටික නිවෙන්න ඉස්සර කාල ඉඳිමු.."

හීන්මැණිකේ ගේ ඉල්ලීමට ප්‍රතිචාර දක්වමින් සියල්ලෝම නැගිට ගත්හ. ඔවුන් ඇතුළට යද්දී රනිඳු හංසන ගේ බාහුවෙන් ඇද නතර කොට ගත්තේය. හංසන මිතුරා වෙතට හෙලුවේ ප්‍රශ්නාර්ථයක් සහිත බැල්මකි.

"පොර ලකුණු දා ගන්න වගේ ට්‍රයි කරන්නෙ.." රනිඳු කොඳුරා කීවේය.

"ඉතින් ඔහෙ දා ගත්තදෙන් බං.. උඹට ඉරිසියාවෙ පුපුරන්න හේතුවක් නැනෙ.." හංසන කීවේ යටි සිතින් සිනාසෙමිනි.

රනිඳු සුභාෂිණී ගැන අදහසකින් පසු වන බව ඔහු හොඳින්ම දැන සිටියේය. එහෙත් ඇගෙන් බැල්මකින්වත් අනුබලයක් නොලැබීම නිසා ඔහුට එම අදහස සිත තුළම සඟවා ගන්නට සිදු වී තිබිණි.

මිතුරා දෙස අමනාප බැල්මක් හෙලූ රනිඳු ගෙතුළට ගියේය. හංසන සිනාසෙමින් ඔහු අනුගමනය කළේය.

රතට රතේ බැබලෙන පොළොස් ඇඹුලක්, මුං ඇට මාළුවක්, ගොටුකොළ සම්බෝලයක්, බණ්ඩක්කා බැදුමක් සහ කජු මාළුවක් මේසය මත තිබිණි. කජුමද, එළඹු ආදිය දමා සකසන ලද මිශ්‍ර බැදුම හීන්මැණිකේ රැගෙන ආවේ ඔවුන් කෑම බෙදා ගනිද්දීය.

"අද පෝය දා හින්දා කරවල කෑල්ලක්වත් බැද්දෙ නෑ.."

යම් අඩුපාඩුවක් ඇත්නම් එයට සමාව ඉල්ලන්නාක් බඳු හඬකින් ඇය කීවාය.

"මෙච්චර මේ ෆයිව් ස්ටාර් මිල් එකක් තියෙද්දි මොන කරවල ද අම්මා.. මේ බැදුම එක්ක විතරක් කන්න බැරියැ.." රනිඳු වහා කීවේය.

"කෑමවල මිරිස් සැර වැඩි වුණොත් උමංග මහත්තයට තමයි ඉතින්.." හීන් මැණිකේ සිනාසුණාය.

"මටත් දැන් මිරිස් පුරුදුයි අම්මා.. තිලකා හොඳට මිරිස් දාලා උයන්නෙ.." උමංග කීවේත් සිනාසෙමිනි.

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''අද තිලකත් උදව් වුණා මට..'' ... පැවසුවාය.

''ආ.. තිලකා මෙහෙ එනවා කියලා ආවා නේන්නම්.. මට ... මතක් වුණේ..'' උමංග කීවේය.

සුභාෂිණී මේසයට වාඩි වූයේ නැත. ඇය මේසය වටා ... අනෙක් අයට අඩුපාඩු බෙදුවාය.

''ඔයත් වාඩි වෙලා කන්න සුභා.. අපි ඕන දේවල් බෙදා ගන්න...'' සමාධි කීවාය.

එහෙත් ඇය වාඩි වූයේ අනෙක් අයත් පෙරැත්ත කළාට ... හිස් පුටුවක් තිබුණේ උමංග අසල පමණකි. ඇය එතැන වාඩි ... රතිඳු ගේ දෑස ඊර්ෂ්‍යාවෙන් පුපුරු ගැසීය.

උමංග නම් සිටියේ සතුටින් ඉපිලෙමිනි. ලංකාවට ආවාට ... මෙවන් ප්‍රීතිජනක මොහොතක් මේ උදා වූවාමය. ඔහුට මෙ... මිතුරන් සිටියේ දෙතුන් දෙනෙකි. අම්මාගේත් අප්පච්චි... මරණයෙන් පසුව දේපොළ පවරා ගැනීමට උත්සාහ කළ ආත්මාර්ථ... නෑදැයන් පිළිබඳව කිසිදු පැහැදීමක් ඔහු තුළ නොතිබිණි. එම නි... ලංකාවට ආවාට පසුව ඔහු කිසිදු නෑදෑයෙකු ගේ ගෙදරට ... නැත. එහෙත් මේ ආගන්තුකයන් නම් නෑදෑයන්ටත් වඩා සමීප... ගේ සිතට දැනිණි.

''ඇත්තටම කෑම හරි රසයි..''

දහදිය දමාගෙන, මුහුණ රතු කරගෙන සූ සූ ගා දැවිල්ල පළ කර... කෑවේ වුවත් උමංග දෙතුන් වරක්ම කීවේය. සුභාෂිණී සතු... සිනාසුණාය. වෙද මහත්තයා, හීන්මැණිකේ මෙන් ඇය ද ආගන්... සත්කාරයෙන් ලද්දේ ඉමහත් ආස්වාදයකි.

''අනේ මන්දා තවත් කන්න බඩේ ඉඩ තියෙනව ද කියලා..''

කෑමෙන් අනතුරුව අතුරුපස සඳහා අඹ, අන්නාසි සහ පැ... සහිත බත්දේසියක් රැගෙන සුභාෂිණී පැමිණි කල උමංග කී...

අනෙක් අය සිනාසුණහ. රතිඳු පලතුරු දෙසවත් නොබලා නැගිට එළියට ගියේය. එය දුටු සතුර සහ හංසන එකිනෙකාට ඉඟි කර ගත්හ. එහෙත් ඔහු නැවැත්වීමට කිසිදු උත්සාහයක් ගත්තේ නැත.

''මම නම් ඉතින් සුභා අතින් දුන්නොත් වහ වුණත් කනවා..''

කියමින් සතුර අන්නාසි කැබැල්ලක් ගත්තේය. ඔහු ගේ සැහැල්ලු පැවතුම් උමංගට ප්‍රිය විණි.

''අනේ මන්දා සුභා අතින් වහ කන්න කී දෙනෙක් බලාගෙන ඉන්නව ද කියලා..'' ඉසුරි සිනාසී කීවාය. ලැජ්ජාවෙන් මුහුණ රතු කොට ගත් සුභාෂිණී යෙහෙළිය දෙස තරවටු බැල්මක් හෙළුවාය.

''සුභා එච්චරටම ජනප්‍රිය ද..?''

ඇගේ රතු වූ මුහුණ දෙස ආශාවෙන් බැලූ උමංග විමසුවේය.

''මේ මොනවා අහනව ද අයියෙ..? සුභා ඡන්දෙ ඉල්ලුවොත් එහෙම මුළු ඉස්කෝලෙම මනාප එයාට ලැබෙනවා..'' සතුර කීවේ තවත් අන්නාසි කැබැල්ලක් ගනිමිනි.

''ඒයි, උඹ ඔක්කොම කන්න එපා.. රතියටත් ඉතුරු කරපන්..''

හංසන ඔහු ගේ අතට පහරක් ගැසුවේය. රතිඳු මේසයේ නොමැති බව සුභාෂිණී දුටුවේ එමොහොතේය.

''ආ.. කෝ රතිඳු..?'' ඇය විමසුවේ පුදුමයෙන් මෙනි.

''පොරට කෑම වැඩි වෙලා දිරවන්න එළියෙ සක්මන් කරනවා..''

''එහෙනම් මම මේක එළියට ගෙනියන්නම්..''

සුභාෂිණී බත්දේසිය අතට ගත්තාය. සතුර සරදමක් කරන්නට මුව විවර කරනු දුටු හංසන ඔහු ගේ කකුල පාගා නිහඬ වෙන ලෙස සංඥා කළේය. සමාධි ද අවවාදාත්මක බැල්මක් හෙළුවාය. කිසිදු කෙනෙකු තුළ කහටක් ඇති වෙනවාට ඔවුන් කැමති වූයේ නැත.

රතිඳු සිටියේ පොල් ගසකට හේත්තු වී ඈත බලාගෙන කල්පනා

The Reader's Place
novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කරමිනි. සුභාෂිණී ... ඔහු ...
වේලාවක සිට යම් ගැටළුවකින් පීඩා විඳින බව සුභාෂිණීට ...
ගොස් තිබිණි.

"ඇයි රතිඳු ඔයා අප්සෙට් වෙලා ඉන්නෙ..? අපෙත් ...
වරදක්වත් වුණා ද..?" ඇය විමසුවේ සන්තාපය මුසු හඬකිනි.

"අනේ නෑ සුභා.. එහෙම දෙයක් නෑ.."

ඔහු මඳ සිනාවක් පා අන්නාසි කෑල්ලක් අතට ගත්තේය. ...
ඒ සිනාවේ වූයේ කෘත්‍රිම ගතියක් බව සුභාෂිණී වහා හැඳින ...

"එහෙම නම් ඇයි ඔයා මේ පැත්තකට වෙලා ඉන්නෙ..?" ...
ඇසුවේ විමසිල්ලෙන් ඔහු දෙස බලමිනි.

"එහෙම ඉන්න එක හොඳයි කියලා හිතුණා.." ඔහු සිනාසෙ...
තැත් දැරීය.

'මට ඔයා ගෙ ලොකු වෙනසක් පේනවා රතිඳු.."

"හොඳ වෙනසක් ද..? නරක වෙනසක් ද..?"

ඔහු සෘජුවම ඇය දෙස බලාගෙන ඇසුවේය.

"එහෙම නම් මට කියන්න බෑ.. ඒත් ඉතින් ඔයා ඔහොම ...
වෙලා කල්පනා කර කර ඉන්නවට මම කැමති නෑ.." සුභා...
කීවාය. රතිඳු ගේ මුහුණේ මෙතෙක් නොවූ ආලෝකයක් ...
ගියේය. ඔහු අන්නාසි කැබැල්ලක් ගත්තේ ඇය දෙස බලා ගත්...

"එහෙකොට සුභා කැමති මම මොන විදියට ඉන්නවට ද.."

ඔහු අසද්දී සිය සිත තුළ වූ අනතුරු ඇඟවීමේ සීනුව නාද ...
සුභාෂිණීට ඇසිණි. රතිඳු තමාට යමක් අඟවන්නට උත්සාහ ...
බව ඇයට නොවැටහුණා නොවේ. එහෙත් ඇය එයට කිසිදු අනුබ...
දුන්නේ නැත. පන්තියේ පිරිමි ළමුන් සියලු දෙනාම ඇයට සා...
මිතුරන් පමණක්ම විය.

"ඔයා විතරක් නෙමෙයි යාළුවො ඔක්කොම හිතු ...

සන්තෝසෙන් ඉන්නවටයි මම කැමති.." ඇය සිනාසී කීවාය.

රතිඳු ගැඹුරු බැල්මකින් මොහොතක් ඇය දෙස බලා සිටියේය. ඒ බැල්මෙන්වත් ඇය තුළ විශේෂත්වයක් ඇති වූයේ නැත.

"ඒත් සුභා මම.."

ඔහු වචන අසුලමින් මෙන් යමක් කියන්නට උත්සාහ කළේය.

"ඒයි සුභා.. එය ට්‍රේ එක මෙහාට ගේන්නකො.."

එවිටම ඉස්තෝප්පුවට ආ සමාධි කෑ ගැසුවාය. සුභාෂිණී සිනාසෙමින් වහා යෙහෙළිය වෙතට ගියාය. වදයකින් නිදහස් වුණාක් මෙන් හැඟීමක් ඇයට දනෙමින් තිබිණි.

"හින්.." නොසතුටින් රතිඳු අත මිට මොලවා පොල් කඳට පහරක් ගැසුවේය.

ඔවුන් ලොරියෙන්ම පිටත්ව ගියේ තවත් සෑහෙන වේලාවක් රැඳී සිටීමෙන් අනතුරුවය. උමංගත් ඔවුන්ගේම වයසේ අයෙකු මෙන් ඔවුන් සමග සෙල්ලම් කළේය. විහිළු තහළු කළේය. රතිඳු හැර අනෙක් අය ඔහු කෙරෙහි පැහැදී සිටියහ.

"ඔයාලා දන් මට පැල හිටවන්න උදව් කරන්න එනවා කිව්වනෙ.. එදාට මගෙ ගානෙ ලන්ච්.."

ඔහු සමු ගන්නා අවස්ථාවේ කීවේ සුභාෂිණී දෙස බලාගෙනය. ඒ බැල්ම සිය සිත බෙහෙවින් සසල කළේ මන්දැයි සුභාෂිණී දැන සිටියේ නැත. සැබෑවටම පිරිමි බැල්මක් හමුවේ එවන් අපහසුවක් ඇයට කිසිම දිනෙක දැනී නොතිබිණි.

"ඒ අයියලා හරි ෂෝක් නේද අක්කා..?" ලොරිය නොපෙනී යන තුරුම බලා සිටි සුමුදු ඇගේ අතේ එල්ලෙමින් විමසුවේය.

"ඔයත් එක්ක බෝල ගහන්ට එන ඕන කෙනෙක් ඔයාට ෂෝක් තමයි.." ඇය සිනාසී ඔහු ගේ හිස කෙස් අවුල් කළාය.

"... ආපහු යන්ට ඉස්සර වෙලා තව මැච් එකක් ගහන්ට

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔනෑ.."

හදිසියේම එය සිහිපත් වූවාක් මෙන් සුමුදු සොයුරිය ඈ... ගෙය පිටුපසට දිව ගියේය. පාළුවක් බඳු හැඟීමක් සිතට දැ... තිබුණු බැවින් සුභාෂිණී මිදුලේම රැඳුණාය. මල්ලක් ද එල්ල... තිලකා ගෙය වටෙන් පැමිණියේ තවත් මඳ වේලාවකට පසු...

"ආ.. තිලකා නැන්දත් යන්ට ද..?" සුභාෂිණී ඇසුවාය.

"ඔව්.. පුංචි මැණිකෙ.. මේ බත් ටිකක් තියෙනවා ඒක පුංචි... ගිහින් දීලා හවහට බංගලාවට යන්ට ඕනෑ උමංග මහත්තයා... කෑම හදන්ට.."

තිලකා සිනාසී කීවාය. උමංග ගේ නම ඇසෙද්දීත් සුභාෂිණී... සිතට පවන් සලන්නාක් බඳු හැඟීමක් දැනිණි.

"මම බණ්ඩෙ මාමට නම් බත් මුලක් යැව්වා.. ඒත් ඊට ... මුලක් බැඳල දෙන්ට ද කියලා උමංග අයියාගෙන් අහන එක ... හින්දා නිකම් හිටියා.." සුභාෂිණී කීවේ සිනාසෙමිනි.

"උමංග මහත්තයා අහංකාර කෙනෙක් නෙමෙයි පුංචි මැණි... හරි හොඳයි.. සමහර විට අද මට කියන්න බැරි නෑ දවල්... ඉතුරු වෙලා තියෙනවනෙ.. ඒවා රත් කරගෙන කන්නම් ... එපා කියලා.." තිලකා ඔහු වර්ණනා කළාය.

"එයා හුඟක් හොඳයි තමයි නැන්දා.. එයා අපිට හුඟක් ... කෙරුවා.. ලබන මාසෙ වෙනකොට නැන්දල ගෙ ගෙදරට ... අරගෙන දෙන්ට අපිට පුළුවන් වෙයි.."

සුභාෂිණී විශ්වාසයෙන් යුතුව කීවාය. තිලකා ගේ මු... ආලෝකමත් විය.

"පින් සිද්ද වෙයි කියනවා ඇරෙන්න මම වෙන මොනවා කිය... රත්තරනේ.." ඇය කීවේ හැඟුම්බරවය.

"නංගිලා මල්ලිලා බඩගින්නෙ ද දන්නෙත් නෑ නැන්දා.. ඉක්...

යන්ට.." සුභාෂිණී වහා පැවසුවේ තිලකා පින් දෙන්නට පටන් ගතහොත් එයට බොහෝ වේලාවක් ගත කරන බව දැන සිටි නිසාය.

උමංග ලොරියෙන් බැස සිය නිවසට ගියේ සොම්නසින් සිත පුරවා ගෙනය. වෙනදා නිරතුරුව දැනෙන පාළු, හුදෙකලා හැඟීම කොහේදැයි නොදැන අතුරුදන් වී තිබිණි.

"මෙන්න බණ්ඩේ.. සුභා මේක දෙන්න කිව්වා.."

ඔහු තමා අතේ වූ පාර්සලය බණ්ඩේට දිගු කරමින් කීවේය. ඔහු එය දෑතින්ම ගත්තේ ස්වාමියා දෙස වුවමනාවෙන් බලමිනි.

"අද නම් මහත්තයා ඉන්නෙ බොහොම සන්තෝසෙන්.. ඔහු ඉහළට පහළට හිස සලමින් සිනාසුණේය.

"ඇත්තටම ඔව් බණ්ඩේ.. කාලෙකට පස්සෙ මට අද හරි සන්තෝසයක් සැහැල්ලුවක් දැනෙනවා.." උමංග අවංකවම කීවේය.

"හොඳයි.. හොඳයි.. දෙයියන් ගෙ පිහිටයි.. මහත්තය ගෙ හිත ගිය තැන බොහොම හොඳ තැනක්.."

බණ්ඩේ සිනාසෙමින් කීවේය. උමංග ඔහු දෙස බැලුවේ මවිතයෙනි.

"බණ්ඩේ කොහොමද මගෙ හිත ගිය තැන දන්නෙ..?" ඔහු අසද්දී බණ්ඩේ ගේ මුහුණේ වූ සිනාව පුළුල් විණි.

"මගෙ ඉහ නිකට පැහුණෙ නියගෙට නෙමෙයි නෙව මහත්තයෝ.. දැන් ඉතින් ආයෙ අර හැමදාම කියන තනිකම දැනෙන එකක් නෑ.."

සරදම් හඬින් කියමින් බණ්ඩේ එතැනින් ඉවත්ව ගියේය. උමංග සිනාසෙමින් බලා සිටියේය. සුභාෂිණී ගේ පියකරු සිනාමුසු මුහුණ සතර අතින්ම සිතට එබෙනු ඔහුට දැනිණි.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

7

අසභ්‍ය චිත්‍රපටි පෙන්වන වීඩියෝ හලක් පිළිබඳව පොලීසියට පැමිණිලි කිහිපයක්ම ලැබී තිබිණි. ඔවුන් සෝදිසියෙන් සිටියේ එය වැටලීමට හොඳම අවස්ථාවක් එළඹෙන තුරුය.

''අදත් ඒකෙ ෆිල්ම් එකක් පෙන්නනවා සර්.. ඉස්කෝලෙ යන වයසෙ ළමයි කීප දෙනෙකුත් ඉන්නවා..''

ස්ථාන භාර නිලධාරියාට පෝය දිනයේ දුරකථන ඇමතුමක් ලැබිණි. වීඩියෝ හල වැටලීමට හොඳම දිනය එළඹී ඇති බව ඔහුට වැටහිණි.

''ජීප් දෙකකුත් එක්ක කට්ටිය ලෑස්ති කර ගන්න ඉක්මනට.. රේඩ් එකකට යන්න තියෙනවා..''

කණිෂ්ඨ නිලධාරියෙකු කැඳවූ ඔහු අණ කළේය. නිලධාරියා වහා අණ පිළිපැද්දේය.

විනාඩි කිහිපයකට පසුව පොලිස් නිලධාරීන් දෙදෙනෙකු සහ භටයන් පස් දෙනෙකු සහිත ජීප් රථ දෙක නගරය මැද්දෙන් වේගයෙන් ඇදී ගියේය. ඒවා වීඩියෝ හල පිහිටි පටු මාවතට හැරෙද්දී පා දෙපස නිවැසියෝ කුතුහලයෙන් බලා සිටියහ.

ඇතුළේ සිටින කිසිවෙකුට එළියට පැන ගැනීමට නොහැකි වන සේ ගෙය වටා රැකවල් දැමූ පොලිස් නිලධාරියා දොරට තට්ටු කළේය.

''කවුද..?'' ඇතුළතින් ගොරෝසු කටහඬකින් ඇසිණි.

''අරිනවා දොර.. අපි පොලිසියෙන්..''

නිලධාරියා හිඟිරුවේය. කුතුහලයෙන් මැඩුණු මිනිස්සු එකා දෙන්නා

එතැනට ළං වෙන්නට වූහ.

ගෙතුළ යම් කලබලයක් හට ගත් බව පොලිස් නිලධාරියාට දැනිණි. කලබලයෙන් කතා කරන හඬ ද, ලී බඩු පෙරළෙන හඬ ද ඇසෙන්නට වන් කල නිලධාරියා දොරට පයින් පහරක් දුන්නේය. සවි ශක්තියෙන් තොර වූ අගුල කැඩී ගොස් දොර විවර වූයේ දෙවන පා පහරටය. ඇතුළේ වූයේ මඳ අඳුරකි. එහෙත් වීඩියෝ හලේ හිමිකරුවන් හැඳින ගැනීමට ඒ අඳුර බාධාවක් වූයේ නැත.

''එකෙක්වත් හෙල්ලෙන්න එපා.. හෙල්ලුණොත් කිසිම සමාවක් නෑ වෙඩි තියනවා..'' සිය ගිනි අවිය එල්ල කළ නිලධාරියා ගුගුළේය. ඇතුළේ සිටි සියලු දෙනාම ඉහළට අත් ඔසවා ගත්හ.

''චෙක් කරනවා මුන්ව..''

නිලධාරියා පොලිස් භටයෙකුට අණ කොට ඇතුළට පිවිසියේය. ඒ වන විටත් රූපවාහිනී තිරය මත දිස් වෙමින් තිබුණේ තනිවම බලන්නටත් ලැජ්ජා හිතෙන ආකාරයේ ජුගුප්සාජනක දර්ශනයකි. නිලධාරියාට තරු පෙනුණේ එය දකීමෙන් නොව වැඩිහිටියන් ගේ පවා මනස විකෘති කරන ආකාරයේ මෙම දර්ශන පෙළ නරඹමින් සිටි ළමුන් පිරිස දකීමෙනි.

''පොඩි උන්ට ජරාවල් පෙන්නලා ලේසි කාසි හොයන්ට නේද..? ගනියව් මේ ටී.වී. එකයි ඩෙක් එකයි අතට.. නැගපියව් ගිහින් ජීප් එකට..''

වීඩියෝ හල් හිමියා වශයෙන් හැඳින ගත් තැනැත්තාට කම්මුල් පහරක් දුන් පොලිස් නිලධාරියා අණ කළේය.

''සර්.. මේ පිස්ටල් එකක්..''

එතැන ආරක්ෂකයා වශයෙන් සිටි හැඩි දැඩි පුද්ගලයා ගේ කලිසම් සාක්කුවේ වූ ගිනි අවියක් අතට ගත් පොලිස් භටයා පැවසුවේය.

''ජරා වැඩ කරන කොට ආරක්ෂාව ඕන කියලා එහෙනම් හිතෙනවා නේද..? යනවා ජීප් එකට..''

http://e-pusthakalaya.blogspot.com
The Reader's Place novel..

පිස්තෝලය තමා හාරා... ගේ පිටට පහරක් ගැසීය. ඉනික්බිතිව ඔහු හැරුණේ නරඹන්න... පිරිස දෙසටය. ඔවුන් අතරේ වැඩිහිටි කිහිප දෙනෙක් ද ළමු... පිරිසක් ද වූහ. ළමුන් සිටියේ වෙව්ලමිනි. සමහරුන් ගේ ඇස්වලි... කඳුළු වැටිණි.

"අද පෝය දා කොහෙ යනවා කියල ද ගෙදරින් ආවෙ..?"

පොලිස් නිලධාරියා එක ළමයෙකු ගේ කනෙන් අල්ලමින් ප්‍රශ්... කළේය.

"ප.. පන්ති යනවා කියලා.." දැඩි සේ බියට පත් ළමයා කෙ... ගැසීය.

"පන්ති යනවා කියලා.. පන්ති නේද..? යමුකො පොලිසියට මෙච්ච... කල් ඉගෙන ගත්තෙ නැති පාඩමක් මම උගන්නන්න.."

පොලිස් නිලධාරියා සාවඥ හඬින් කීවේය.

වීඩියෝ යන්ත්‍රය සහ රූපවාහිනී යන්ත්‍රය ද අසභ්‍ය වීඩියෝ ප... තොගයක් ද රැගත් වීඩියෝ හලේ අයිතිකරු සහ සේවකයන් පසුප... වීඩියෝ නැරඹූ පිරිස ගමන් කළේ පෙරහැරක් ලෙසිනි. ළමෝ බියෙ... ත්‍රස්ත වී සිටියහ.

"දෙයියනේ.. මේ කටේ කිරි සුවඳවත් නොගිය පොඩි උනුත් මේ... බැලුව ද..?"

සිද්ධිය නරඹමින් සිටි අවට ජනතාව කම්මුල්වල අත තබා ගත්... කම්පාවෙති.

රත්බණ්ඩා ගේ කඩය වසා දමා තිබිණි. ඔහු නිවසේ ඉස්තෝප්පු... වාඩි වී ගුවන් විදුලියේ ප්‍රවෘත්ති විකාශයට සවන් දෙමින් සිටියේ... විමාලි එතැනට ආවේ දොඩම් වීදුරුවක් ද රැගෙනය.

"ඔයා මෙහෙම ඉඳගෙන ඉන්නවා දකින කොටත් පුදුම හිතෙනවා..."

විමාලි පැවසුවේ ඔහු කඩය වසා මෙලෙස නිස්කලංකව වාඩි...

සිටින්නේ කලාතුරකින් බැවිනි.

"අද මගෙ හිතට හරි නෑ.."

රත් බණ්ඩා සුසුමක් හෙළමින් දොඩම් වීදුරුව අතට ගත්තේය.

"ඕක ඔච්චර හිතන්ට එපා.. අපි පුතා ආවම අහල බලමුකො රුපියල් පන් දාහ ගත්ත ද කියලා.."

කියමින් විමාලි පුටුවකට බර දුන්නාය. මුදල් පිළිබඳව කතා කරද්දීත් රත් බණ්ඩා ගේ හිතට බරක් එක් වූයේය. ඔහු නිහඬවම දොඩම් වීදුරුව බොන්නට විය.

"අසභ්‍ය චිත්‍රපටි ප්‍රදර්ශනය කරනු ලැබූ වීඩියෝ හලක් අද දහවල් පොලිසිය විසින් වටලනු ලැබිණි. මේ වැටලීම් කරන අවස්ථාවේදී එහි චිත්‍රපටියක් නරඹමින් සිටි ලාබාල සිසුහු කිහිප දෙනෙක් ද පොලිස් අත් අඩංගුවට පත් වූහ. මේ පසළොස්වක පොහෝ දා ඔවුන් ගෙවල්වලින් පැමිණ ඇත්තේ පන්ති යාමේ මුවාවෙනි. වීඩියෝ හලේ තිබූ රූපවාහිනී යන්ත්‍රයක්, වීඩියෝ යන්ත්‍රයක් සහ අසභ්‍ය වීඩියෝ පට තොගයක් ද පොලිස් භාරයට ගනු ලැබිණි.

ගුවන් විදුලියේ ප්‍රවෘත්ති විකාශයෙන් කියැවිණි. විමාලි කල්පනාකාරීව කම්මුලට අත තබා ගත්තාය.

"ඕං පන්ති යනවා කියලා ළමයි කරන දේවල්.. වෙදා ගෙ දුවත් ඔය කොල්ලො එක්ක හෝටල් ගානෙ යනවා ඇත්තෙ ඔහොම ගෙදෙට්ට බොරු කියලා තමයි.." ඇය කීවාය.

"අපි පුතා ගැනත් ඔයිට වැඩිය ටිකක් හෝදිසියෙන් ඉන්ට ඕනෑ.."

රත්බණ්ඩා හිස සලමින් කීවේය.

"අපේ පුතා වැරදි වැඩ කරන්නෙ නෑ.." විමාලි කීවේ ස්ථිර ලෙසය.

දුරකථනය නාද වෙනු ඇසිණි. විමාලි නැගිට ගොස් රිසීවරය ගත්තාය. එයට පිළිතුරු දුන් ඇය ගේ දෙනෙත් විශාල වී මුව ද මඳක් විවර වෙනු රත්බණ්ඩාට පෙනිණි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මෙං.. මොනවා.. [illegible]"

විලාපයක හඬින් කියූ ඇය අතින් පිසිවරය අත හැරිණි. පුතුට [illegible] කරදරයක් වී ඇතැයි හැඟීම විදුලියක් සේ රත් බණ්ඩා ගේ සි[illegible] පිවිසියේය. අත වූ දොඩම් විදුරුව එතැනම බිම හැලී බිඳු[illegible] සිරිද වෙනට ගියේය. ඇය නිතරවිටක් නොමැතිව මෙන් [illegible] ඉදිරියෙහිම බලා සිටියාය.

"මොකද වුණේ..? කවුද කතා කළේ..?" ඇගේ බාහුවෙන් අල්ලා[illegible] පුටුවක හිඳුවූ ඔහු පිසිවරය අතට ගත්තේය. එහෙත් එහා පස[illegible] ඇමතුම විසන්ධි වී තිබිණි.

"විමාලී.." රත්බණ්ඩා නොඉවසිල්ලෙන් ඇගේ කම්මුල් දෙක[illegible] තට්ටු කළේය.

"පුතා.. පුතා.." ඇය සිහිනයෙන් බිය වූවාක් මෙන් රත්බණ්ඩා දෙස බැලුවාය. ඔහු එවිට කලබල වූයේය.

"පුතාට මොකවත් කරදරයක් ද..?" ඔහු ඇසුවේ නෑහි ගැස්මෙනි[illegible]

"පුතා පොලිසියට අල්ලගෙන ගිහිල්ලලු.. අනේ දෙයියනේ මගේ දරුවා.."

විමාලි එවර දෝතින් මුහුණ වසාගෙන කෑ ගසා හඬන්නට වූවා[illegible] රත්බණ්ඩා ගේ දෙබැම ඉහළට නැගිණි. ඔහු පුටුවක් මතට ඇද[illegible] වැටුණේය.

"මොනවා.. පුතා පොලීසියට ගෙනිහිල්ලා..? ඒ මොන වරද[illegible] කෙරුවට ද..?" ඔහු අසද්දී විමාලි ගේ හැඬුම දෙගුණ වූයේය.

"කතා කරනවා මනුස්සයෝ.."

රත්බණ්ඩා කෑ ගැසුවේ දත්මිටි කමිනි.

"අර.. අර.. දැන් ප්‍රවෘත්තිවලට කිව්වෙ.. ඒ චිත්‍රපටි බලන්ට අප[illegible] පුතත් ගිහිල්ලලු.."

විමාලි වචන පිට කර ගත්තේ අසීරුවෙනි. රත්බණ්ඩා ගිඩිස් [illegible]

අහුතෙත් නැගිට්ටේය. ඔහු ගේ මුහුණේ මතු වූයේ යකුන් දහසක් නැගුණු කලෙක මෙන් විරූප ස්වරූපයකි.

"මේ පෝය දවසෙ පන්සල් යනවා කියලා බොරු කියාගෙන ගිහින් ඕං කරගෙන තියෙන විනාසෙ.. මදයි හුරතල් කර කර පුතෙක් හැදුවා.. දැන් ඉතින් රෙද්දක් ඇඳගෙන පාරෙ බැහැල යන්ට පුළුවන්ද..? කවෙ සල්ලි හොරකම් කරගෙන ගිහින් ඔච්චර තමයි කරන්ට ඇත්තෙ.. උඹත් මෙච්චරට වග කියන්න ඕනෑ.."

රත්බණ්ඩා විමාලිටත් බැණ වැදුණේ දත්මිටි කමිනි.

"මං මොනවා කරන්ට ද..?" විමාලි අසරණ ලෙස ඇසුවාය.

"මොනවා කරන්ට ද..? මොනවා කරන්ට ද..? උඹට තමයි කොල්ලා ටවුමෙ ඉස්කෝලෙට දාගන්ට පිස්සුවක් තිබ්බෙ.. ලක්ෂ ගානක් වියදම් කරල දාගෙන දැන් ඔය කෙළිල තියෙන්නෙ.. අනික් උන් ගෙ දරුවන්ට කතන්දර හැදුවට දැන් එයා යකා වෙලා ඉන්නෙ අපෙ කාලකණ්ණියා.."

ඔහු වෙව්ලමින් කෑ ගැසීය. ඔහු තමාට පහර දෙනු ඇතැයි විමාලිට බිය සිතිණි.

"අනේ දෙයියනේ.. ඔය කියවිල්ල නවත්තලා ඉක්මනට පොලිසියට යං.." ඇය ආයාචනා කළාය.

"මගෙ බල්ලවත් යන්නෙ නෑ පොලිසි ගානෙ රස්තියාදු වෙන්ට.. මං තියා අපෙ පරම්පරාවෙ එකෙක්වත් වැරදි කරල පොලිසිවලට ගිහින් නෑ.. තමුසෙට ඕන නම් යනවා.."

කියාගෙන පුටුවක දිග ඇදුණ රත්බණ්ඩා නළල පිරිමැද ගත්තේය. කෝපය, ශෝකය, ලැජ්ජාව ඔහු උමතුවට පත් කරන්නාක් බඳු විණි.

"අනේ ඉතින් ඕක ලොකු වැරැද්දක් කියල හිතන්ට එපා.. ඔයිට වැඩිය ලොකු වැරදි කරපු දරුවන්ටත් දෙමව්පියො සමාව දෙනවනෙ.. අනිත් එක මේ පුංචි එකාට ඔය වාගෙ දේවල් තනියම කරන්ට පුළුවන් ද..?"

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

විමාලි හඬ හඬාම කියාගෙන ගියාය.

''තවත් සුද්ද කරන්ට හදනවා..''

රත්බණ්ඩා ඇය දෙස රවා බැලුවේය.

''අපිත් අතැරල දූම්මාම කොල්ලා ලැජ්ජාවට මොකවත් කැ
ගත්තොත් අපිට ජීවත් වෙලා වැඩක් තියෙනව ද..?''

විමාලි එසේ කියද්දී නම් රත්බණ්ඩා ගේ සිතේ වූ නොසත්සුන්
බව මදක් අඩු වූයේය. විමාලි කියන්නේ සැබෑවක්ම බව ඔහුට වැටහිණි

''ඒ ඉස්කෝලෙ හුඟක් නරක ළමයිනුත් ඉන්නවා කියලා විනිතා
නංගි කිව්වා.. ඒ වගේ එකෙකුට පැහුණා ද කවුද දන්නෙ..?''

සැමියා ගේ කෝපය මදක් සමහන් වූ බව වටහා ගත් විමාලි පුතු
නිවැරදියැයි ඒත්තු ගන්වන්නට බලවත් වෙහෙසක් දැරුවාය.

''හ්ම්.. යමුකො එහෙනම්..'' ඔහු සුසුමක් හෙළමින් නැගිට්ට
විමාලිගේ මුවින් සැනසුම් සුසුමක් පිට විණි.

රත්බණ්ඩාට කාරය පැදවීමට පුළුවන් කම තිබුණත් රියැදුරු
බලපත්‍රයක් තිබුණේ නැත. ඔහු යන එන හැම තැනකම රියැදුරා
සමග ගියේ එහෙයිනි. එහෙත් රියැදුරාත් සමග මේ ගමන් යන්නට
ඔහු පැකිලුණේය.

''මේ පෝය දවසෙ පාරෙ වාහනත් අඩුයිනෙ.. හෙමින් හෙමින්
යමු..'' විමාලි ඔහුට අනුබල දුන්නාය.

''ලයිසන් නැතුව ගිහින් පොලිසියට අහු වුණොත් කොරේ පිට
මරේ කියල තවත් එකක්.. ඒත් ඉතින් ඩ්‍රයිවර් එක්ක යන්ට පුළුවන්
ගමනක්යැ මේක..''

රත්බණ්ඩා කාරය පදවාගෙන යමින් මැසිවිලි නැගුවේය. ගමේ
මිනිසුන් විමසිල්ලෙන් බලන්නේ ඔහු කාරය පැදවීම නුපුරුදු දසුනක්
වීම නිසායැයි ඔහු කල්පනා කළේය.

''ඩ්‍රයිවර් එක්ක ගියොත් ඒ මිනිහා ඔක ගම පුරාම කියන්ට බැ

නෑ..'' විමාලි සුසුමක් හෙළමින් කීවාය. හැඬීම නිසා ඇගේ මුහුණ
තඩිස්සි වී තිබිණි.

''ප්‍රවෘත්තිවලටත් කිව්වට පස්සෙ ඔව්වා ගම පුරාම ආරංචි නොවී
තියෙයි කියල ද හිතන්නෙ..?'' රත්බණ්ඩා කඩා පැන්නේය.

''ප්‍රවෘත්තිවලට කිව්වට කවුද කින්ද මන්ද කිව්වෙ නැතෙ..'' විමාලි
තර්ක කළාය.

''මිනිස්සු යස අගේට ඒවා හොයා ගනියි.. ම්හ්.. මට නම් ජීවිතෙත්
එක්ක එපා වුණා..'' ඔහු කීවේ හුල්ලමිනි.

''ඔච්චර පුංචි දේවල්වලටත් ජීවිතේ එපා වුණොත් හොඳට හිටියි..''

''මේක පුංචි දෙයක් ද ගෑනියෙ..?''

රත්බණ්ඩා දත්මිටි කෑවේය. ඔහුට ඇය දෙස රවා බැලීමට වුවමනා
වුවත් කාරය පාලනය කර ගන්නට අපහසු වෙනු ඇතැයි බියෙන්
ඔහු සිතැඟි සඟවා ගත්තේය.

''ළමයි පුංචි කාලෙ ගින්දරත් අල්ලල බලනවනෙ.. පිච්චෙනවා
කියල දැන ගන්නෙ එතකොටනෙ..'' විමාලි තවදුරටත් උත්සාහ කළේ
සැමියා ගේ සිත වෙනස් කොට ගයාන්ට දඬුවම් දීමෙන් වළක්වා
ගන්නටය.

''හෝ.. හෝ.. එහෙනම් මේක අත්හදා බැලීමක්.. හැබැයි හොඳට
මතක තියා ගන්නවා.. පිච්චෙන බව දැන දැන ආයෙ ගින්දරට අත
දැම්මොත් එහෙම මං නෑ ඔන්න..''

රත්බණ්ඩා තීරණාත්මක හඬින් කීවේය. විමාලි කතා කළේ නැත.

ගයාන් සහ මිතුරෝ පිරිස පොලිසියේ බංකුවක වාඩි වී සිටියහ.
ඔවුන් බියෙන් ත්‍රස්ත වී සිටින බව පෙනිණි. පොලිසියේ එමොහොතේ
සේවය කරමින් සිටි සියලු දෙනාම වරින් වර පැමිණ එබිකම් කොට
සරදම් හඬින් යමක් කියා යද්දී ළමයින්ට දැනුණ ලැජ්ජාව අප්‍රමාණය.
ගයාන් බිම බලාගෙන සිටියත් මිතුරන් සිටියේ හඬමිනි.

උසස් පොලිස් නිලධාරියෙකු ඇතුළට පැමිණියේය. අනෙක් අය ඔහුට ආචාර කළහ. ඔහු කෙළින්ම පැමිණ ළමුන් ඉදිරියේ නතර වූයේ [illegible] ළමෝ වෙතින් සියපත් වූහ.

"ආ.. එතකොට මෙයාලයි මේ බ්ලූ ෆිල්ම් බලපු ඉලන්දාරි [illegible] කීය ද වයස..? ඉස්කෝලෙ කීයෙ ද ඉන්නෙ..?" ඔහු ගයාන් [illegible] නිකටින් අල්ලා මුහුණ ඔසවමින් ඇසීය.

"තවමෙ.." සුදුමැලි වතින් යුතුව වුවත් ගයාන් සැලුව පිළිතුරු දුන්නේය.

"තවමෙ.. ඒ කියන්නෙ අවුරුදු දා හතරයි.. තැටවර වයස [illegible] නේන විතරයි.." උසස් නිලධාරියා සාවඥ හඬින් කීවේ අසල සිටි නිලධාරීන් දෙස බලමිනි.

"මොකද ඔය [illegible] අපට කරන්නෙ..? කුඩුවෙ දාමු [illegible]"

එක් නිලධාරියෙක් [illegible] සිනාසෙමින් [illegible]

සීයක් වූ ගයාන් ගේ මිතුරෝ හඬන්නට පටන් ගත්හ. ගයාන් [illegible] නියපොතු සපමින් බිම බලා ගත්තේය.

"අනේ අන්කල්.. අපිව නම් කුඩුවෙ දාන්න එපා.. [illegible] සිදේ ගයාන්.. අපි අතේ සල්ලි තිබුණේ නෑ.. [illegible] දුන්නෙත්.. අපිට අදට සමාව දෙන්න.."

සියලු දෙනාම ගයාන් ගේ වැරදි කියන්නට වූහ. එහෙත් ගයාන් [illegible] බලාගෙනම සිටියේ මුරණ්ඩු ආකාරයෙනි.

"මිනිහා මෙහෙ ඇම්ඩෙක් කියලා පේනව සර්.." පොලිස් භටයෙකු පැවසුවේ සිනාසෙමිනි.

"ඔව්.. ඒක නම් මටත් තේරෙනවා.. අනික් අය ඔහෙ හිටපුවේ [illegible] මිනිහව එක්ක එන්න මගෙ රූම් එකට.."

කියාගෙන පොලිස් නිලධාරියා ඇතුළට ගියේය. මිතුරෝ [illegible] දෙස තරහින් බැලූහ. එහෙත් හිස ඔසවාවත් බැලුවේ ගයාන් [illegible]

"හ්ම්.. එනවා ඉලන්දාරියා.."

සාවඥ හඬින් කියමින් පොලිස් භටයෙක් ඔහු ගේ බාහුවෙන් අල්ලා නැගිට්ටෙව්වේය. ගයාන් කිසිදු පැකිළීමකින් තොරව ඔහු සමග ගියේය.

"ඉඳ ගනු මෙහෙම බලන්න.."

උසස් නිලධාරියා ගයාන්ට අණ කළේය. ගයාන්ට එවර නම් බියක් දැනිණි. පොලිසියේදී පහර ලැබූ පුද්ගලයන් පිළිබඳ කතාන්දර ඔහු මිතුරු තරම් අසා තිබිණි.

"මේ වයසෙදි අත්තදා බැලීම කරන්ට හිතෙනවා තමයි.. ඒත් ඒවයින් සිද්ද වෙන හානිය මොකක්ද කියල හිතන්න තමයි ඔය [illegible] ඇතුලෙ මොළයක් තියල එකක් තියෙන්නෙ.. තේරුණා නේද..?"

නිලධාරියා [illegible]

"තේරුණා.." ගයාන් කීවේ ඇසෙන නොඇසෙන හඬිනි.

"දෙමව්පියෝ දුක් මහන්සි වෙලා හදල වඩලා ඊට පස්සෙ ලොකු ඉස්කෝලවලට එවන්නෙ නාඩගම් නටන්න නෙමෙයි ඉගෙන ගන්න.. තමුන් දෙමව්පියන්ගෙයි ඉස්කෝලෙයි නම්බුව කනවා විතරක් නෙමෙයි තමුන්ගේ අනාගතේත් විනාශ කර ගන්නවා.."

නිලධාරියා කියාගෙන යද්දී පොලිස් භටයෙක් කාමරය තුළට පැමිණ ආචාර කළේය. නිලධාරියා ඔහු දෙස ප්‍රශ්නාර්ථයෙන් බැලීය.

"සර්.. මේ ළමය ගෙ අම්මයි තාත්තයි ඇවිත්.." පොලිස් භටයා කීවේය. ගයාන්ට බිය, චකිතය හා ලැජ්ජාව දනෙන්නට වූයේ මොහොතේය. ඔහු දෑතේ ඇඟිලි එකිනෙක මිරිකා ගන්නට වූයේය.

"අනේ මගෙ පුතා.. මොකද මේ කර ගත්තෙ..?"

සුදුමාලි කාමරයට ඇතුළු වූයේ හඬාගෙනමය. රත්බණ්ඩා ගේ මුහුණ සුදුබර අහසක් මෙන් අඳුරුව තිබිණි.

"ඔහොම වාඩි වෙමුකො පුතා කර ගත්ත දේ කියන්න.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නිලධාරියා කීවේය. වාඩි වූ විමාලි වරින් වර ඔසරි පොටින් ... පිසදා ගනිමින් ගයාන් දෙස බැලුවාය. ඔහු තදින් තොල සපා... බිම බලා සිටියේය. අනෙක් ළමයිනුත් පොලඹවාගෙන ගයාන් ... චිත්‍රපට නරඹන්නට ගොස් තිබූ ආකාරය නිලධාරියා විස්තර ක... රත්බණ්ඩා බලා සිටියේ දෑස් අයාගෙනය. විමාලි වරින් වර හිල්ලූ...

"දැන් අඬල වැඩක් නෑ.. ළමයි ගැන හෝදිසියෙන් නොහිටි... තමුන්ට ඔයිට වැඩිය හුඟක් අඬන්න වෙයි තේරුණා ද..?" නිලධා... ඇසුවේ අවවාදාත්මක හඬිනි.

"අපි මෙහෙම දෙයක් ගැන හීනෙකින්වත් හිතුවෙ නෑ ..." රත්බණ්ඩා මිමිණුවේය.

"අන්න ඒක තමයි වැරැද්ද.. අම්මලා තාත්තලා ඕනැවටත් වැ... ළමයි විශ්වාස කරනවා.. එයාලට ඕන කියන හැමදේම දෙනවා.. ළමයි ගැන හොයන්න ඕන කියන එක අමතක කරනවා.. ... දවසක් මය විදිස්ට ගියා නම් මේ ළමයි හොරකමට, කුඩුවලට ... නෙමෙයි තවත් දුශ්චරිතවලට ඇබ්බැහි වෙනවා.."

නිලධාරියා කියාගෙන යද්දී විමාලි ගේ ඇඟ සීතල වී ...

"හොරකමට නම් දැනටත් ඇබ්බැහි වෙලා.." රත්බණ්ඩා ... මින් විණි. විමාලි ඔහු දෙස අවවාදාත්මක බැල්මක් හෙළුවේ ... විදුණ නිසාය.

"මේ පළ වෙනි වතාව නිසා මම අදට මේ ළමයින්ට ... හොඳ සමාව දෙනවා.. හැබැයි ආයෙ දවසක් මේ වගේ වැ... අහු වුණොත් ළමයව විතරක් නෙමෙයි අම්මලා තාත්තලත් ... දානවා.. තේරුණා නේද..?"

නිලධාරියා ගයාන්ගෙන් විමසුවේ තරවටු හඬිනි.

"තේරුණා සත්කල්.." යන්තමින් හිස ඔසවා බැලූ ... මිමිණුවේය.

පොලිස් නිලධාරියාට බොහෝ සෙයින් ස්තුති කළ රත්බණ්...

සහ විමාලි ගයාන් කැටුව ඔහු ගේ කාමරයෙන් එළියට පැමිණියහ. එහෙත් ඔවුන්ට පහසුවෙන් එතැනින් ගැලවී යාමට හැකියාවක් නොවිණි. ඒ වන විට අනෙක් ළමුන් කැටුව යාමට පැමිණ සිටි ඔවුන් ගේ දෙමව්පියෝ ගයාන්ට පමණක් නොව විමාලිට හා රත්බණ්ඩාට ද හොඳ හැටි බැණ වැදුණහ. රත්බණ්ඩාට පොළොව පලාගෙන යන්නට සිතිණි.

"වරත්තු විදියට ළමයි හැදුවම උන් අපේ උනුත් අමාරුවේ දානවා.. මම පොලිසිය හිත්දයි මේ ඉවසන්නෙ.. නැත්නම් අප්පගෙයි පුතාගෙයි දෙන්නගෙම හොම්බ කට සමතලා කරනවා.."

එක් පියෙක් අත මිට මොළවා රත්බණ්ඩාට එල්ල කොට තර්ජනය කළේය. රත්බණ්ඩා ගේ ඇස්වලට කඳුළු පිරිණි. ගමේ රජෙකු මෙන් ජීවත් වෙන ඔහුට කිසිවෙකු මෙලෙස කතා කොට නොතිබිණි. පුතු කෙරෙහි ඇති වූ මහා කළකිරීමක් ඔහුගේ සිත වෙලා ගත්තේය.

"මම ගිහින් ඉස්කෝලෙට කියනවා මේ වලත්ත කොල්ලා ඉස්කෝලෙන් අස් කරන්ට කියලා.."

අම්මා කෙනෙක් විමාලි දෙස රවා බැලුවාය.. විමාලි අසරණ ලෙස ඉවත බලා ගත්තාය.

"සිරිමත බෝඩියට යං කියද්දි ඒ ගමනත් අතෑරලා දාලා පන්ති යනවා කියලා ඇවිත් ඇති නේද කරගත්තු හරිය..? ගොන් හරකා.. මල මෝට්ටලයා.. පාඩම් වැඩ කෙරුවනම් තොට විතරක් නෙමෙයි දෙමව්පියන්ටත් බැනුම් අහ ගන්ට වෙනවා කියලා මතක තියා ගං මීට පස්සෙවත්.."

කාරයට නැගුණ මොහොතේ පටන්ම රත්බණ්ඩා එක දිගටම ගයාන්ට බැන වදිමින් සිය සිත් පීඩාව පිට කොට ගත්තේය. වරින් වර ඔහු ගේ බැනුමෙන් කොටසක් විමාලිට ද බෙදී ගියේය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාගෙන් එකෙක්වත් වචනයක් හෝ කතා නොකොට නිහඬ වූහ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වෙද මහත්තයාට මේ සිද්ධිය දැන ගන්නට ලැබුණේ දොලමු... මහතාගෙනි. ඔහු බලවත් සේ පුදුමයට පත් වූයේය.

''මට නම් මේක අදහ ගන්නත් බෑ මහත්තයො..'' ඔහුට කියැවි...

''මටත් එහෙම තමයි.. පොලිසියෙ ඉන්න මගෙ ගෝලයෙක්... විස්තරේ කිව්වෙ..''

''අපෙ දුව කිය කියා හිටියෙ ඔහොම ගියොත් ගයාන් මල්ලි ලෙ... අමාරුවක වැටෙනවා කියලා..''

වෙද මහත්තයා කීවේ කම්පාවෙනි. ඔහුට වෙනස්කම් කළ... නමුදු ඒ ඔහු ගේ අයියා ගේ පුතාය. සිය පුතුට සිදු වූ අකරතැබ්බ... ලෙසින්ම මේ සිද්ධියත් ඔහු ගේ සිතට දැනිණි.

''ඒ පොඩි එකීට තේරෙන තරම්වත් මුදලාලිලාට තේරෙන්... නැතෙ..'' දොලමුල්ල මහතා කීවේ කනස්සල්ලෙනි.

''තේරෙන්නෙ නෑ නෙමෙයි.. තියෙන උද්දච්චකම හින්දා තේ... ගන්න උත්සාහ කරන්නෙ නෑ..'' වෙද මහත්තයා සිය සොයු... නෑනාත් කෙරෙහි ඇති වූ තරහින් කීවේය.

''ඒ ළමයා ඔතනින්වත් හැදුණොත් ලොකු දෙයක්.. ඒත් ... මහත්තයෝ කඩදාසියක් නැමුණ තැනකින් ආයෙමත් බොහෙ... පහසුවෙන් නැමෙනවනෙ..''

දොලමුල්ල මහතා කීවේ කල්පනාකාරීවය. වෙද මහත්තයා ... අනුමත කරමින් හිස සැලීය.

8

''ඇත්තටම උමංග අයියා එළ පොරක් නේද මචං..? අපි ආයෙ දවසක එහෙ යමු..'' සනුර ඩෙස්කුවක් මත වාඩි වෙමින් කීවේය. ඔහු උමංග කෙරෙහි බොහෝ පැහැදී සිටියේය.

''උඹලට ඕන නම් පලයල්ලා.. මම නම් එන්නෙ නෑ..'' රනිඳු ඉවත බලාගෙන කීවේ නොසතුටිනි. සනුර ඔහු ගේ හිසෙන් අල්ලා තමා දෙසට හරවා ගත්තේය.

''මේ බලපං.. මේ බලපං.. උඹ මීට ඉස්සර උමංග අයියව දැකල තිබුණෙත් නැතෙ.. ඒත් උඹෙ හිතේ එයා ගැන මොකක්දෝ කහටක් තියෙනවා නේද..?''

''උඹට ඔච්චර හරියක් තේරෙන්නෙ නැද්ද බං..? රනියගෙ දුෂ්ටයා වෙන්න යන්නෙ උමංගනෙ..'' හංසන නෙත් කොනින් බලමින් සිනාසුණේය. රනිඳු එයට විරුද්ධව හෝ එකඟව කිසිවක්ම පැවසුවේ නැත.

''මට හිතෙන විදියට ඔකෙ අනිත් පැත්තත් වෙන්ට පුළුවන් බං.. රනියා උමංග ගෙ දුෂ්ටයා වෙන්න බැරි ද..?''

සනුර විමසුවේ හුදෙක් සරදමටය. එහෙත් රනිඳු තිගැස්සුණ බව ඔවුහු පැහැදිලිව දුටහ.

''මූට හාර්ට් ඇටැක් හැදෙන කතා කියන්ට එපා බං..'' හංසන කීවේය.

''හාර්ට් ඇටැක් හදවන්ට නෙවෙයි මූට යථාර්ථය කියල දෙන්න

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

[illegible] සුහා උඹේ කවුද..?''

මම මේ ට්‍රයි කරන්නෙ.. [illegible]

සනුර විමසුවේ රනිඳු වෙතට නැඹුරු [illegible] දිය යුතු පැහැදිලි පිළිතුරක් රනිඳුට තිබුණේ නැත. ඔහු අන්ද මන්ද වී වට පිට බැලීය.

''ඒකත් හොඳ ප්‍රශ්නයක් තමයි..'' හංසන සිනාසෙමින් කීවේය.

''මගෙ කවුරු හරි වෙන්න කියල සුහාට කියන්න මම කීප සැරයක්ම ට්‍රයි කළා.. ඒත් මොකක් හරි දේකින් ඒක මඟ ඇරිලා ගියා..''

රනිඳු ඈත බලාගෙන කීවේ සුසුමක් හෙළමිනි.

''එහෙම මඟැරුණා නම් ආපහු ට්‍රයි කරන්න යන්න එපා.. හැම දේම කාලයාට බාර දීලා සද්ද නොකර හිටපන්..'' සනුර උපදෙස් දුන්නේය.

මිතුරන් යමක් දැනගෙන කතා කරන්නේදැයි සැකයක් රනිඳු ගේ සිතේ ඇති විණි. එහෙත් ඔහු ඒ පිළිබඳව හාරා ඇවිස්සීමෙන් වැළකී සිටියේය. ඔහු ගේ සිතේ සුභාෂිණී කෙරෙහි ඇති වූ ලෙන්ගතු හැඟීම් මින් පෙර කිසිදු යුවතියක කෙරෙහි ඇති වී නොතිබිණි. ඒ හැඟීම අතුරුදන් වන ආකාරයේ කිසිවක්ම දැන ගැනීමට ඔහුට වුවමනා වූයේ නැත.

උමංග නිසා රනිඳු සිත සසල කර ගත් බව සමාධිට හා ඉසුරිට [illegible] වැටහී තිබිණි. එහෙත් සුභාෂිණී එය නොදන්නවා මෙන් හැසිරීම ඔවුන් තුළ පුදුමයක් ඇති කළේය.

''ඔයාට තේරුණෙ නැද්ද ඊයෙ රනිඳු අප්සෙට් ගියේ උමංග අයියා හින්දා කියලා..?''

පාසල් මිදුලට වී කතා බහ කරමින් සිටියදී සමාධි විමසුවාය. සුභාෂිණී ඇය දෙස බැලුවේ පුදුමයෙන් දෙනෙත් විකසිත කරගෙනය.

''මොනවා..? උමංග අයියා හින්දා..? ඒ මොනවටද..? අපි උමංග අයියව් අඳුන ගත්තෙත් ඊයෙමනෙ..'' ඇය කියද්දී ඉසුරි සහ සමාධි එකිනෙකා දෙස බලමින් සිනා පහළ කළහ.

''ඇත්තටම රනිඳු ගෙ හිතේ ඔයා ගැන අදහසක් තියෙනවා කියලා ඔයාට තේරුණේම නැද්ද සුහා..?''

සමාධි අසද්දී සුභාෂිණී ගේ මුහුණ අඳුරු බවකින් වැසිණි. ඇය හෙමිහිට ඉහළට පහළට හිස සැලුවාය.

''මට තේරුණා සමාධි.. එයා කීප සැරයක් ඒක මට කියන්නත් ට්‍රයි කළා.. ඒත් හොඳ වෙලාවට මොකක් හරි දේකින් ඒක මඟැරිලා ගියා..'' සුභාෂිණී සිනාසෙන්නට තැත් දරමින් කීවාය.

''ඒ කියන්නෙ ඔයා රනිඳුට කැමති නැද්ද..?'' ඉසුරි විමසුවාය.

''කැමතියි.. එයා හුඟක් හොඳ ළමයෙක්.. ඒත් රනිඳු විතරක් නෙමෙයි අපේ පන්තියෙ හැම පිරිමි ළමයෙක්ම මට පේන්නෙ මගෙ මල්ලි ගෙ වයසෙ අය වගේ..''

සුභාෂිණී අවංකවම කීවාය. යෙහෙළියෝ පුදුමයෙන් එකිනෙකා දෙස බලා ගත්හ. මෙවන් අදහසක් ඔවුන්ට නම් කුවදාවත් කොහේදීවත් දැනී නොතිබිණි.

''එතකොට අපි ගැනත් ඔයා හිතන්නෙ එහෙමද..?'' සමාධි විමසුවාය.

''පිස්සු ද..? ඔයාලා ගැන එහෙම හිතෙන්නෙ නෑ.. පිරිමි ළමයි ගැන විතරයි..'' සුභාෂිණී සිනාසුණාය.

''එතකොට උමංග අයියා ගැන මොකද හිතන්නෙ..?'' ඉසුරි විමසුවේ සමාධිට ඉඟි කරමිනි.

උමංග සිහිපත් වන විට සිය සිත කුමක්දෝ රසවත් බවකින් හිරි වැටී යන ආකාරය සුභාෂිණීට දැනිණි. ඒ හැඟීමෙන් ඇගේ මුහුණ ද රත් පැහැ ගැන්වුණේය.

''පුහුල් හොරා කරින් දැනෙයි කිව්වලු නේද..?'' යෙහෙළියෝ උඩ පනිමින් සිනාසෙන්නට වූහ. සුහා තුළ වූ විළිබර බව දෙගුණ වූයේය.

''යන්න අනේ.. ඔයාලා හරි නරකයි..'' නොමඳොල් ලෙස කීවේ වි

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තමුදු උමංග ගේ නම ගාවා කරන සරදම්වලට ඇය තුළ අකැමැත්ත…
නොවිණි.

සිය සිත තුළින් සුභාෂිණී ගේ රූප කාය මකා දමන්නට නොහැ… බව උමංගට ද දැනෙමින් තිබිණි. මෙතුවක් කල් ඔහු ගේ සිත තුළ … තිබූ සිහින කුමරිය ගේ රුවත් සුභාෂිණී ගේ රුවත් සියයට සියය… සමාන වූයේය. අම්මාත් අප්පච්චිත් අක්කාත් සිටියේ නම් ඔවුන් … සිහින්ම සුභාෂිණීට කැමැත්ත පළ කරනු නියතය.

"පුතේ, ඔයා සෑහෙන කාලයක් මේ රටේ හිටිය හින්දා මෙ… ඉන්න කෙල්ලො ගැන දන්නවනෙ.. මේ රටවල ඉන්න සිං… කෙල්ලොත් සංකර වෙලා ඉන්න.. හොඳ පවුල් ජීවිතයක් ගෙවන්… ඕන නම් ලංකාවට ගිහින් හොඳ ගතිගුණ තියෙන කෙල්ලෙක් හොය… කසාද බඳින්න.."

ඔහු යුවතියක පිළිබඳව … වීටම එසේ කියන්නට අම්මා පුරුදුව සිටියාය. එවදන් … වැට කඩොල්ලක් මෙන් ඔහු ගේ සිත අවුරා ගෙන සිටියේය. … පියවං කොට ඔහු ගේ සිතට පිවිසිය හැකි වූ … යුවතියක… මෙතෙක් කල් හමු වී තිබුණේ නැත. එහෙත් හමු වූ … සුභාෂිණී එම තහංචිය බිඳ දැමුවාය.

"මම මොනවද මේ හිතන්නෙ..? එයා තවම ඉස්කෝලෙ ය… ළමයෙක්.. එයා මං වාගෙ කෙනෙකුට කැමති වෙයි ද..?" ඔ… කල්පනා කළේය. ඒ සිතුවිල්ල ඔහු තුළ කාන්සියක් ජනිත කළේ…

"මහත්තයා දන්නෙම කෑම කනව ද..?" අසාගෙන නිලකා ඔහු … ආවාය.

"නිලක ගෙ කෑම වගේම සුභාලගෙ ගෙදර කෑමත් රසයි.. නිලකා… එහෙත් ඉව්වෙ..?" උමංග මඳ සිනාවක් පාමින් විමසුවේය. … ගෙදරදොරවල පිළිබඳව කතා කිරීමේ ආශාවක් ඔහුට දැනෙමින් තිබි…

"මං උදව් කෙරුවා විතරයි මහත්තයා.. වෙද ගෙදර මැණිකෙට…

රහට උයන්ට පුළුවනි.." නිලකා කිවාය.

"එතකොට සුභාට..?" ඔහු හිතා මතා ඇසුවා නොව ඉබේටම මෙන් එවදන් මුවින් පිට විණි.

"ඒ දරුවටත් බැරි වැඩක් නෑ.. අනින් අයට උදව් කරන්නත් බොහොම කැමතියි.."

නිලකා නිර්ලෝභීව සුභාෂිණීට ප්‍රශංසා කළාය. උමංග ගේ දෑස සතුටින් දැල්විණි. සුභාෂිණීගේ හොඳ අසන්නට ඔහු ප්‍රිය කළේය.

"ඒක නම් මටත් තේරුණා.. ඊයෙ ඒ අය ඔච්චර මහන්සි වෙලා සල්ලි හොයලා තියෙන්නෙ කවුද දුප්පත් කෙනෙකු ගෙ ගෙදරට කරන්ට අරගෙන දෙන්නලු.. මමත් උදව් කළේ ඒකයි.." ඔහු කීවේය.

"ඒ අපේ ගෙදරට මහත්තයො.."

නිලකා යන්තම් පැහැදිලිව කීවාය. උමංගගේ මුහුණේ මවිතයක් දැකිණි.

"එහෙමද..? මම ඒක දැනගෙන හිටියෙ නැහැනෙ.. තවත් ඕන උදව්වක් මං කරනවා කියලා නිලකා සුභාට කියන්න.." ඔහු පොරොන්දු වූයේය.

"හොඳයි මහත්තයො.. පින් සිද්ධ වෙච්චාවේ.." නිලකා ඔහුට මුව නොහැකෙන තරමට පින් දුන්නාය.

"මට නොවෙයි පින් දෙන්න ඕන සුභාලට.." උමංග සිනාමුසු විය.

සුභාෂිණී ගේ අවධානය මේ දිනවල වැඩිපුරම යොමු වී තිබුණේ නැටුම් පුහුණුව කෙරෙහිය. නැටුම් තරගයෙන් කෙසේ හෝ ජයග්‍රහණය කිරීමේ අධිෂ්ඨානය ඇය තුළ තිබිණි. මේ පාසලට ඇය නිර්දේශ කළ අධ්‍යාපන ඇමැතිතුමාටත්, තමා කෙරෙහි බලවත් විශ්වාසයක් තබා ඇති නැටුම් ගුරුතුමියටත් සාධාරණය ඉටු කළා වන්නේ එවිටය. සුනිමල සමාජය නිසා තමා කෙරෙහි විදුහල්පතිතුමා විසින් ඇති කර ගන්නා ලද නොසතුටු හැඟීම තුනී කරලන්නට සහ තමාගේ හැකියාව හෙළා දකින අයට පාඩමක් ඉගැන්වීමටත් ඇයට අවශ්‍ය වී තිබිණි.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔන්න ළමයි.. මම ආයෙ මතක් කරන්නෙ නෑ.. නැටුම් තරඟ පටන් ගන්නෙ ලබන ඉරිදා කියලා හැමෝම දන්නවනෙ.."

නැටුම් ගුරුතුමිය තමා වටා බිම වාඩි වී සිටින ළමුන් අමතා කීවාය.

"දන්නවා ටීචර්.." ඔවුහු එක්වන්ව පැවසූහ.

"එහෙනම් ඇඳුම්වලට තවම සල්ලි ගෙව්වෙ නැති අය ඉන්නවා නම් හෙටම ගෙනත් දෙන්න ඕනැ.. කාටවත් ආර්ථික අපහසුකම් එහෙම නැනෙ නේද..?" ඇය පිළිවෙළින් සියලු දෙනාගේම මුහුණු බලමින් විමසුවාය.

"නෑ.. මිස්.." ළමෝ පැවසූහ.

"බොහොම හොඳයි.. සුභා.. ඔයාට නම් ආයෙ ප්‍රැක්ටිස් නොකළත් කමක් නෑ පුතේ.. පියුමාලි නම් තවමත් මදි.. කණ්ඩායම් තරඟෙට [illegible] තෝරගෙන තියෙන්නෙ බොහොම අමාරු මුද්‍රා නාට්‍යයක්. [illegible] එකක් නැති වුණොත් වැඩක් නෑ.. ඒ හින්දා මේ සතියේ ප්‍රැක්ටිස් කරන්න වෙනවා.." ඇය කියාගෙන ගියාය. පියුමාලි හෙමිහිට බිම බලා ගත්තාය. නැටුම් ගුරුතුමිය සුභාෂිණී [illegible] කෙළා දුටුවේයැයි හැඟීම ඇය තුළ නොරිස්සුමක් ජනිත කළේය.

ගයාන් පාසල් යන්නට අදි මදි කළේ විදුහල්පති තුමාට සිද්ධිය දැනුම් දෙන විට මූලස්ථාන පොලිස් පරීක්ෂක තුමා විසින් කියන ලැබීනි. [illegible] බොහෝ සෙයින් තළතිරි සිටි [illegible] දේ පැත්තට වචනයක් හෝ නොපලුවේ නැත.

"ඔය වයසෙ ළමයි අතින් වැරදි වෙනවා පුතේ.. ඒවා එච්චර හිතන්ට හොඳ නෑ.. ඔයා ආයෙ වැරදි කරන්නෙ නෑ කියලා මම දන්නවනෙ.. ඒ හින්දා ඉස්කෝලෙ යමු.." විමාලි යාච්ඤාවෙන් කීවාය.

"බෑ අම්මා.. ප්‍රින්සිපල් මට නොදටම ගහයි.." ගයාන් අදිමදි කළේය.

"එහෙම ගහන්නෙ කොහෙද..? ඔයා යන්නෙ මාත් එක්කනෙ.."

අදී වචනයෙන් බොහෝ කරුණු කියූ විමාලි වදෙන් පොරෙන් ඔහු

කැටුව පාසලට ගියාය. ඒ වන විට ගයාන් සමඟ ගිය අනෙක් ළමයින් ගේ දෙමව්පියන්ගෙන් මෙන්ම පොලිසියෙන් ද විදුහල්පතිතුමාට සිද්ධිය ආරංචි වී තිබිණි. ඔහු ගයාන්ට පමණක් නොව විමාලිට ද තදින් දොස් පැවරීය. ගයාන් සිටියේ පොලිසියට හසු වුණු විටවත් නොදැනුණ තරමේ බියකිනි.

"මේ වතාවට විතරක් සමාව දෙන්න සර්.. ආයෙ ඒ වගේ දේවල් කරන්නෙ නෑ කියලා මෙයා පොරොන්දු වෙලා තියෙන්නෙ.." විමාලි බොහෝ සෙයින් බැගෑපත් වූවාය.

"සමාව දෙන්න කොහෙත්ම බෑ.. අනිත් ළමයින්වත් ඔය ගමනට පොළඹවා ගත්තෙ මෙයා කියලා ඒ ළමයින් ගෙ අම්මලා තාත්තලා චෝදනා කරනවා.. මට මෙයාව ඉස්කෝලෙන් අස් කරලා දාන්න වෙනවා.." විදුහල්පති බැරෑරුම් ලෙස හිස සලමින් පැවසුවේය.

"ළමයි නොදන්න කමට කරන දේවල්නෙ සර්.. තේරුම් ගන්නට පස්සෙ ආයෙ කරන එකක් නෑ.." බෙහෙවින් කැලඹුණ විමාලි යටහත් පහත් ආකාරයට පැවසුවාය. තවත් මුදලක් වියදම් කිරීමෙන් හෝ ගයාන් මේ පාසලේම රඳවා තැබීමට ඇය අදිටන් කොටගෙන සිටියාය. ඔහු පාසලෙන් අස් කොට දැමුවහොත් නැවත වෙනත් පාසලකට ඇතුළත් කිරීම පහසු වන්නේ නැත.

ළමයින් ගැටවර වියේදී නොයෙකුත් අත්හදා බැලීම්වලට පෙළඹෙන බව අධ්‍යාපන මනෝ විද්‍යාව හදාරා ඇති විදුහල්පතිතුමා දැන සිටියේය. ගයාන් පාසලෙන් අස් කොට දැමීමේ අදහසක් ඔහු තුළ නොතිබිණි. ඔහු එසේ කීවේ ගයාන් බිය කිරීමටය. විමාලි ගයාන්ට වැළමිටින් ඇන්නාය. කොල සපාගෙන මද වේලාවක් සිටි ගයාන් ඊළඟ මොහොතේ නැගිට ගොස් දණ ගසා විදුහල්පතිට වැන්දේය.

"මට සමා වෙන්න සර්.. මම මීට පස්සෙ කවදාවත් ඒ වාගෙ වැරදි කරන්නෙ නෑ.." ඔහු කීවේ වෙව්ලුම් හඬිනි.

"ඔය පොරොන්දු ගැන නම් මගෙ එච්චර විශ්වාසයක් නෑ.. ඒත්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

මම මේ වතාවට සමාව දෙනවා.. ඒ ඔය ළමය ගෙ අම්මගෙ කිම්ටි ඔය ළමයා සමාව ඉල්ලුවටවත්, ඉස්කෝලෙට දාන්න සල්ලි වියද කෙරුවටවත් නෙමෙයි.. තේරුණාද..?''

විදුහල්පති දැඩි ස්වරයෙන් ඇසීය. ගයාන් දණ ගසා ගත් වනම ඔසවා බැලීය. විමාලි ගේ තද බද වී තිබූ හුස්ම පහසුවෙන් වැටෙන්නට පටන් ගත්තේය.

''මම ඔය ළමයව අස් කෙරුවොත් ඒක ඔය ළමය ගෙ අනාගතේට බොහොම නරක විදිහට බලපාන බව දන්න හින්දා මම මේ පළවෙනි වගේම අන්තිම වතාවටත් සමාව දෙන්නෙ.. හොඳට මතක තියා ගන්නවා ඊළඟ වතාවෙ සක්‍ර දේවේන්ද්‍රයා ඇවිත් කිව්වත් තමුන්ව ඉස්කෝලෙ තියා ගන්නෙ නෑ.. ඒ විතරක් නෙමෙයි වෙන ඉස්කෝලෙකට යන්න පුළුවන් වෙන විදියෙ චරිත සහතිකයක් දෙන්නෙත් නෑ.. තේරුණා ද ..?''

''තේරුණා සර්..'' ගයාන් ඇසෙන නෑසෙන හඬින් මිමිණීය.

''දැන් නැගිටිනවා.. ළමයින් ගෙ වැරදි හැසිරීම්වලට අම්මලත් වග කියන්න ඕන හින්දා මම අම්මා ඉස්සරහදීම තමුන්ට මතක හිටින දඬුවමක් දෙන්නයි යන්නෙ..''

විදුහල්පතිතුමා නැගිට අල්මාරිය උඩ තිබූ වේවැල අතට ගත්තේය. ගයාන් නැගිට අත පෑවේය. බියෙන් වෙව්ලන්නට වූයේ ඔහු නොව විමාලිය. ඔවුන් නිය පිටින් පහරක්වත් නොතලා හදා වැඩූ දරුවා ගේ දෑත්ලට විදුහල්පති වේවැලෙන් පහර පහ බැගින් දෙද්දී විමාලි ගේ දෑසින් කඳුළු කඩා හැලිණි.

රන්බණ්ඩා කඩේ සිටියේ තනිවමය. ජයම්පති පැමිණ ආපසු ගියේ දරුවා ගේ සුව දුක් බලා ඉක්මනට එන බව කියමිනි. එහෙත් පැය දෙක තුනකටවත් ඔහු නොඑන බව රන්බණ්ඩා දැන සිටියේය. ඔහුට ජයම්පති කෙරෙහි නොව විමාලි සහ පුතු කෙරෙහි නොරිස්සුමක් දැනිණි. ඔහුට කඩේ තනිව සිටින්නට සිදු වූයේ විමාලි පුතු කැටුව

පාසල් ගිය නිසාය. ඔහුට පළමු වතාවට පුතු ගේ අනාගතය ගැන බියක් දැනෙමින් තිබිණි.

''මුදලාලි..'' කඩයට ගොඩ නැගුණු මාටින් අයකැමි මේසය ළඟට පැමිණ අමතන තුරුත් රන්බණ්ඩා ඔහු දුටුවේ නැත.

''ආ.. මාටින්..'' රන්බණ්ඩා සිනාසෙන්නට තැත් දැරීය.

''ඕව්වා ඔහොම තමයි මුදලාලි.. කරදර කම්කටොලු කාටද ඉතින් නැත්තෙ..? ඕව්වා ගැන එච්චර හිතන්ට එපා..''

මාටින් කීවේ අනුකම්පාවෙන් මෙනි. රන්බණ්ඩා දෙබැම රැලි කොට ගෙන ඔහු දෙස බැලීය.

''මොකක් ගැන ද මාටින් උඹ ඔය කියන්නෙ..?''

''ජීවිතේ හැටි ඔහොම තමයි.. අපි හිතන දේවල් නෙමෙයි වෙන්නෙ.. පොලිසියට ගෙනිච්චට ඉතින් දරුවට කරදරයක් වුණේ නැනෙ නේද..?''

රන්බණ්ඩා තිගැස්සී ගියේය. ඔහු මුල්දීම අනුමාන කළ ආකාරයටම ගයාන් ගේ සිද්ධිය ගම පුරා පැතිර ඇති බවට තවත් සාක්ෂි වුවමනා නොවිණි. ඔහු ගේ සිතට පිවිසි බිය හා ලැජ්ජාව පිට වූයේ කෝපයක මුහුණුවරකිනි.

''දරුවා..? කාගෙ දරුව ද පොලිසියට ගෙනිච්චෙ..?'' අයකැමි මේසයෙන් මෑත් වී පැමිණි රන්බණ්ඩා මාටින් ඉදිරිපිට සිට ගත්තේ තරවටු හඬින් එසේ අසමිනි. එහෙත් මාටින් සසල වූ බවක් නොපෙනිණි.

''ආ.. ගයාන් බබා පොලිසියට ගෙනිච්චා කියලා මුදලාලි දන්නෙ නැද්ද එතකොට..?'' ඔහු ඇසුවේ උපහාසයෙනි.

''බොරු කතා හදන්ට එපා මිනිහෝ.. මගෙ පුතා මොකටද පොලිසියට ගෙනියන්නෙ..?'' රන්බණ්ඩා කෝපයෙන් දත්මිටි කමින් කීවේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒක ඉතින් මුදලාලි දන්නව නැතෑ.."

"මම දන්න කෙනෙම්මලත් නෑ.. උඹ කඩෙන් ගෙන්ට දෙයක් [illegible] නම් අරගෙන පලයන් යන්ට මෙතන අනුන් ගෙ හතර [illegible] නොයන්නෙ නැතුව.."

"මං හිතු හේට ආවා නෙවෙයි.. මුදලාලි අහස පොළොව [illegible] ගෙන්ට වගෙ කල්පනා කරනවා දකපු හින්දා අහල බලල [illegible] ආවෙ.."

මාටින් සරදම් හඬින් එසේ කියමින් නික්ම ගියේය. ඔහුට [illegible] දෙන්නට තරම් කෝපයකින් රත්බණ්ඩා දවෙන්නට විය. සියලු දෙනා [illegible] තමා මෙලෙස හෙළා දකිනු ඇතැයි හැඟීම ඔහුට දරා ගත නොහැ[illegible] විය. හදිසියේ අවස්ථාවක [illegible] පෝගාවක් කඩේ [illegible] ඔහු එමනොනෙත් කඩේ [illegible] හැඟීමෙන් ඔහු පෙළමින් සිටිණි.

විමාලි විනීතා හමු වෙන්නට ගියේ ගයාත් පන්තියට ගියාට පසුවය. විශාල්පති යන්නට දුන් අඩුවම ඇගේ සිතට තදින් [illegible]

"අපේ පුතා කවදාවත් ඒ විදියෙ නරක වැඩ [illegible] නෑ [illegible]"

සිදු වූ සියල්ල විනීතාට විස්තර කළ විමාලි කණගාටුවෙන් කිවිය. විනීතා අසා සිටියේ දෑස් විසල් කොට ගෙනය.

"ඒක තේරෙන්නම්.. ඔය පොඩි එකාට කවුද ඕවා ඉගැන්නුවේ..!" ඇය විමසුවේ කම්පාවෙනි.

"මෙහේ මන්දන්නෑ නංගී.. තමන්ගෙම එවුනුත් ඉතින් ඒ කොල්ලෝ ඉරිසියයිනෙ.. කාගෙ හරි ඉගැන්නුම් බහක් හින්දා සිද්ද වෙච්චි දෙයක් දන්නෙත් නෑ.." විමාලි සැක පහළ කළාය.

"ඒ කිව්වෙ..?". විනීතා විමසුවාය.

"අර සුභාෂිණී කෙල්ල එදත් සර් කෙනෙක් ලවා අපේ පුතාට බන්නවලා තිබ්බා.. ඒකිම කාට හරි කිව්වද දන්නෙ නෑ අපේ පුතා ඔය වාගෙ තැනකට එක්කන් යන්න කියලා.."

විමාලි කීවේ කල්පනාකාරීවය. එක්වරම විනීතා ගේ මුහුණ ආලෝකවත් විය.

"හරි.. හරි.. දැන් මට තේරුණා.. කාට හරි එහෙම කියලා පස්සෙ පොලිසියට පණිවිඩයක් දෙන්න ඇති.. ඔය කෙල්ල ආස්සරේ කරන්නෙත් ඉස්කෝලෙ ඉන්න එපාම කරපු කොල්ලොනෙ.."

විනීතා ගේ එවදන් විමාලි ගේ සිතට තදින්ම වැදිණි. සිය පුතු ගේ නිවැරදි බව ඔප්පු වන්නේ නම් ඇයට ඒ සඳහා බිලි දිය නොහැකි කෙනෙකු සිටියේ නැත.

"මම හොඳ හෝදිසියෙන් ඉන්නෙ.. අතටම අල්ලා ගන්න දවසට මං දකියි කරන දේ.." විමාලි කීවේ හිස හටවමිනි.

"[illegible] දූවෙක් [illegible] දගලන්නෙ.. මම [illegible] හෝදිසියෙන් තමයි." විනීතා ද [illegible] අගුළපත් තැබුවාය. සිය දියණිය සුභාෂිණී තරම් දක්ෂ නැති බව ඇය ඇදහුවේම නැත. [illegible] විශ්වාස කළේ සුභාෂිණී සිය දියණිය ගේ ස්ථානය උදුරා ගැනීමට [illegible] කරන බවය.

[illegible] මහත්තයාගෙන් එළවළු ටිකක් මිලදී ගන්නට ගිය මාටින් රත්බණ්ඩා සමග ඇති වූ බහින්බස් වීම විස්තර කළේ සිනාසෙමිනි. එය අසා වෙද මහත්තයා ද සිනාසෙනු ඇතැයි ඔහු බලාපොරොත්තු වූයේය. එහෙත් වෙද මහත්තයා ගේ මුහුණේ නැගුණේ එම ක්‍රියාව අනුමත නොකරන පෙනුමකි.

"මුදලාලිට එහෙම කියපු එක වැරදියි නෙව මාටින්.. දැන් සිද්ද වෙච්ච දේවල් ගැන බොහොම හිතේ අමාරුවෙන් ඇත්තෙ.. කවුරු හරි ආයෙමත් එව්වා හාරා අවුස්සනකොට කේන්ති එනවනෙ.."

වෙද මහත්තයා සුපුරුදු සන්සුන් බවින් යුතුව කීවේය. මාටින් මඳක් කල්පනා කළේය. තමා කළේ නොතරම් කමක්යැයි හැඟීම ඔහුගේ සිතට පිවිසිණි.

"මුදලාලිටයි නෝනාටයි එයාලගෙ ළමයා ඇරෙන්ට තුන් ලෝකෙ

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඉන්න හැම ළමයෙක්ම වැරදියි... [illegible] කියන්
හිතුණෙ..'' මාටින් කල්පනාකාරී හඬින් කීවේය.

''ඒ වුණාට මාටින් කොච්චර නරක මනුස්සයෙක් වුණත් වැටුණ පස්සෙ පාගලා දාන එක බොහොම නරකයි.. ඒ මනුස්සයට නැගිටින්න අත දෙන එක තමයි මනුස්සකම..''

වෙද මහත්තයා බැරෑරුම් ස්වරයෙන් කියද්දී මාටින්ට පසුතැවිල්ලක් දැනිණි.

''මට තේරෙනවා වෙද මහත්තයා..'' ඔහු හෙමිහිට හිස සලමින් කීවේය.

''එහෙම තේරෙනව නම් ලොකු දෙයක්..''

වෙද මහත්තයා සිනාවක් පෑවේය. එය උපහාසයට පෑ සිනාවක් යයි මාටින්ට සිතිණි. වෙනදා මෙන් වැඩි වේලාවක් නොරැඳී ඔහු යන්නට ගියේ එහෙයිනි.

''ඇයි කල්පනා කර කර ඉන්නෙ..? මාටින් මොනවද කිව්වෙ..!''

මාටින් නික්ම ගිය පසු වෙද මහත්තයාට බෙලි මල් කෝප්පයක් රැගෙන පැමිණි හීන් මැණිකේ විමසුවාය. වෙද මහත්තයා විස්තරය කීවේ සුසුමක් ද හෙළමිනි.

''මහ පොළොවේ පය ගහලා මිනිස්සු එක්ක ජීවත් වෙන්නෙ නැතුවහම ඔහොම තමයි ඉතින්.. මොනවා හරි දෙයක් වුණාම මිනිස්සු හිනා වෙනවා..''

ඔහු අනුකම්පාවෙන් මෙන් කීවත් හීන් මැණිකේ ගේ මුහුණේ නම් සතුටක් මතු වූයේය.

''විමාලි ගෙදෙට්ටම ඇවිත් අපෙ දරුවට බැනලා ගියා.. සුගතේ මෙහෙ ඉන්නවා දැකලා අයියා ඒ ළමයට බැන්නා.. ඒ විතරක් ද ඒ කොල්ලට මොන තරම් වද දුන්න ද..? එව්වා තමයි ඔය පටිසන් දෙන්නෙ..'' ඇය පැවසුවේ කිසිදු කණගාටුවකින් තොරවය. වෙද මහත්තයා ඇය සමඟ තර්ක කරන්නට ගියේ නැත.

''කොහොම වුණත් මට හිතෙනවා ගිහින් අයියත් එක්ක ටිකක් කතා කරන එක හොඳයි කියලා.. මේ වෙලාවෙ මිනිහා අසරණ වෙලා නෙ ඇත්තෙ..'' මඳ වේලාවක් කල්පනා කළ වෙද මහත්තයා පැවසුවේය. හීන්මැණිකේ ගේ දෙතොලේ උපහාසාත්මක සිනාවක් ඇඳිණි.

''යන්ට.. යන්ට.. ගිහින් හොඳවයින් ටිකක් අහ ගන්ට පුළුවනි..''

''මේ වෙලාවෙ එහෙම මොකවත් කියයි කියල මං හිතන්නෙ නෑ..''

''කැලේ මාරු වුණාට කොටිය ගෙ පුල්ලි මාරු වෙන්නෙ නැනෙ..''

හීන් මැණිකේ කොතරම් කීවත් වෙද මහත්තයා සිය තීරණය වෙනස් කළේ නැත. ඔහු කඩයට යන්නට සූදානම් වෙන අන්දම ඇය නොසතුටු දෑසින් බලා සිටියාය.

විමාලි නිවසට පැමිණෙද්දී රන්බණ්ඩා සිටියේ නොසන්සුන් පියවරින් ඒ මේ අත සක්මන් කරමිනි.

''මොකද කඩේ වහලා..?'' ඇය මවිතයෙන් ප්‍රශ්න කළාය. රන්බණ්ඩා සක්මන නවතා ඇය දෙස බැලුවේ තරහිනි.

''කඩේ වහන්නෙ නැතුව ඇරගෙන ඉන්ට ද කියන්නෙ එක එකා ගෙ ඔච්චම් කතා අහ අහා..?'' ඔහු ඇයට කඩා පැන්නේය.

''මොකාද ඔච්චම් කතා කියන්ට ආවෙ..?'' විමාලි උදහසින් ප්‍රශ්න කළාය.

''වෙන මොක්කු ද කඩේට එන උන් මිසක්කා..? උන් එක්ක රණ්ඩු කරන්ට ගියා නම් බිස්නස් එකටත් කෙළවෙන හින්දා තමයි කඩේ වහලා එන්ට ආවෙ..'' වෙහෙසකාරී හඬින් කියූ රන්බණ්ඩා ඉස්තෝප්පුවේ හාන්සි පුටුවට බර දුන්නේය. කිසිම දාක නොදැනුණ ආකාරයේ කළකිරීමක් ඔහු ගේ සිත පෙළමින් තිබිණි.

''ඔයාට නම් පිස්සු.. කඩේ වහලා එන්ට නෙමෙයි ඔය කියන එවුන්ගෙ කටේ නරි වාදන් රෙද්ද පල්ලෙන් බේරෙන්ට කියන්ටයි

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

තිබ්බෙ.. අපේ පුතා වැරැද්දක් කෙරුවෙ නෑ කියලා ප්‍රින්සිප
පිළිගත්තා..''

විමාලි ඔසරියට ගැසූ කටුව ගලවමින් ඔහු ඉදිරියේ පුටුවක
වූයේ මවා ගත් සිනාවකින් යුතුවය. විදුහල්පති පුතුට දඬුවම
ආකාරය රන්බණ්ඩාට නොකියා ඉන්නට ඇය තීරණය
පාසලේදීමය.

''පුතා අතේ වැරැද්දක් නෑ..?''

රන්බණ්ඩා මවිතයෙන් බිරිඳ දෙස බැලුවේය. පුතු වරදක් නො
නම් එය සිතේ සහනයට කාරණයකි.

''නෑ.. තේත්තම්.. තිබ්බ නම් ආයෙ ඉස්කෝලෙට ගනියැ..''

''ඒකත් ඇත්ත තමයි.. ඒත් ඉතින් මොකටද පොලිසියට
ගියේ..?''

''ඉක්මනට කරල තියෙන්නෙ සුඛ කෙල්ල..''

ඒසේ ආරම්භ කළ විමාලි හිතලුවක් වශයෙන් සිතට පිවිසි සුභ
සම්බන්ට සැකය ඇසින් දුටු දෙයක් ලෙස හුවා දක්වමින් රන්
හමුවේ තැබුවාය. ඔහු දෑස ද, මුව ද අයාගෙන බිරිඳ දෙ
සිටියේ ගැහැනු ළමයෙකුට මෙවන් දේවල් කරන්නට තරම් ශක්
තිබෙන්නේදැයි කල්පනා කරමිනි.

ඔවුන් ගේ කතාව අවසානයකින් තොරව නතර වූයේ මිදු
පිවිසි අමුත්තෙකු දකිමෙනි. ඔවුහු දෙදෙනාම මොහොතකට
මත් වූහ. වෙද මහත්තයා සිනාවක් පෑවේය. එහෙත් අඹු
දෙදෙනා ගල් ගැසුණාක් මෙන් බලා සිටියා පමණකි.

''මම මේ ආවෙ..'' වෙද මහත්තයා කතාව පුරද්දීම විමාලි මැ
පැන්නේ නිමේෂයකිනි.

''ආවෙ ඉතින් අපිට කතන්දර කියන්ට මිසක් වෙන මොකටද

''මං ආවෙ උඹලට කතන්දර කියන්ටවත් උඹලගෙන් කත

අහන්ටවත් නෙවෙයි.. මනුස්සකමට..''

වෙද මහත්තයා කළකිරුණු ස්වරයෙන් වුවත් තදින් කීවේය.

''අපොයි ඔව්.. මනුස්සකමේ තරම අපි දන්නෙ නැතුවයැ..''

රන්ණ්ඩා කීවේ උපහාසයෙන් කට ඇද කරමිනි.

''අනේ මන්දා.. උඹලා ඉතින් හොඳක් කිව්වත් පිළිගන්න එකක්යැ..''

වෙද මහත්තයා සුසුමක් හෙළීය.

''හොඳක් කියන්ට ආවා නෙමෙයි ඔය.. අපේ කොල්ලා ඉස්කෝලෙන් අස් කරල ද, කඩේ වහල ද කියලා බලන්ට ආවා මිසක්..'' විමාලි කීවේ කෝපයෙනි.

වෙද මහත්තයාට දැනුණේ අමනාපයක් නොව ඔවුන්ගේ පටු දැක්ම පිළිබඳ සංවේගයකි. මේ ගමන ඊමෙන් තමා වළක්වන්නට හිත්මැණිකේ උත්සාහ කළේ ඇය සවැනි ඥානයකින් මෙන් සියල්ල දැන සිටි නිසා විය යුතුය.

''උඹලා හිතනව ද උඹලා අමාරුවක වැටුණ වෙලාවට මම හිනා වෙලා සන්තෝස වෙනවා කියලා..?''

එහාම එතැනින් පිටව යන්නට සිතුණත් වෙද මහත්තයා තව දුරටත් කීවේය.

''අපි කිසි අමාරුවක වැටිලා නෑ.. උඹල තමයි හෙට අනිද්දා අමාරුවෙ වැටෙන්නෙ..''

රන්බණ්ඩා කතා කළේම හරහටය. ගෙදරට ආ කෙනෙකුට හිඳ ගැනීමටත් නොකියන්නට තරම් ඔවුන් ගේ මිනිස්කම් පිරිහී තිබීම පිළිබඳව වෙද මහත්තයාගේ සිතේ සංවේගයක් උපන්නේය.

''හෙට සිද්ද වෙන දේවල් අද හරියටම කියන්ට පුළුවන් නම් මොන තරම් දේවල් වෙනස් වෙයි ද..?''

වෙද මහත්තයා කීවේ ඔවුන්ට ඇනුම් පදයක් ද වශයෙනි.

''ඉරිසියාකාරයන්ට තමයි එහෙම කියන්ට බැරි.. අපිට හොඳට

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පුළුවන්.." විමාලි ඉවත බලාගෙන පැවසුවාය.

"එතකොට මම ද ඉරිසියාකාරයා..?"

වෙද මහත්තයා ඇසුවේ රිදුණු හඬිනි.

"උඹ විතරක් නෙමෙයි.. උඹ ගෙ මහ ලොකු දෝණියැන්දෑත් එහෙ... තමයි.. මගෙ කොල්ලා අමාරුවෙ දාන්ට ඔක්කොම උල්පන්දම් දු... තියෙන්නෙ ඒකි.."

රන්බණ්ඩා දත්මිටි කමින් කියද්දී වෙද මහත්තයා අන්දුන් කුන්දු... වූයේය. ඔවුන් නගන්නේ අහස පොළොව නුහුලන චෝදනාව... බැව් ඔහුට පසක් විණි. ඒ සමඟම මෙතෙක් ඔහු තුළ වූ සන්සුන් බ... මදින් මඳ තුනී වී යන්නට පටන් ගැනිණි.

"මේ.. උඹලා මට ඕන දෙයක් කියාපල්ලා.. ඒත් මගෙ කෙල්... කයි කතන්දර හදන්ට එපා.."

ඔහු ඔවුන් දෙසට ඇඟිල්ල දිගු කොට ලෙලවා තරහින් කීවේ...

"අනේ බොහොම සුද්දවන්ත කෙල්ල.. හෙට අනිද්දම කාට කාට... ආරංචි වෙයි ඒකි ගෙ තරම.." විමාලි හොස්ස ගස්සා ගෙන ගෙතු... ගියාය.

"ඒකි අපේ කොල්ලට කරපු දේවල්වලට අපිත් නිකම් ඉන්නෙ... නෑ.." රන්බණ්ඩා තරවටු කළේය.

"උඹලට ඕන දෙයක් කර ගනිල්ලා මගෙ කෙල්ල වැරැද්ද... කරන්නෙ නෑ කියලා මං දන්නවා.."

බිඳුණු හඬින් කී වෙද මහත්තයා ආපසු හැරී යන්නට ගියේ පරාජ... පියවරිනි. රන්බණ්ඩා කෝපයෙන් පිපිරෙමින් පිටු පා යන තම එක... මලණුවන් දෙස බලා සිටියේය.

9

විවේක වේලාවේදී ඉන්දික හමු වෙන්නට ගිය සුභාෂිණී ගයාන් මුහුණ දුන් බව කියන සිද්ධිය ඇයට දැන ගන්නට ලැබුණු ආකාරයෙන්ම පැවසුවාය. ඉන්දික දෑස් විසල් කොටගෙන අසා සිටියේය. සැබැවින්ම ඔහු මෙතෙක් සේවය කළ කිසිම පාසලකින් මෙවන් සිද්ධියක් නම් වාර්තා වී නොතිබිණි.

"එතකොට ගයාන් ඒ තරමටම නරක් වෙලා නේද..?" ඔහු ඉහළට පහළට හිස සලමින් සංවේගයෙන් විමසුවේය.

"ඒක තමයි සර්.. මටත් හරි දුකයි මේ ළමයා නැති නාස්ති වෙලා යයි කියලා.. සර්ට පුළුවන් නම් එයා ගෙ හිතට වදින විදියට අවවාදයක් දෙන්න.." සුභාෂිණී ඕනෑකමින් ඉල්ලා සිටියාය.

"හැදෙන එකෙක් නම් හැදෙන්න එදා මං දුන්නු දඬුවමත් ඇති.. ඒත් ඒකා ඔම් සම්මජ්ජාති හැදෙන එකෙක් ද කියලත් හිතෙනවා.. කමක් නෑ පුතේ.. ඔයා කියන හින්දා මං ආයෙත් අවවාදයක් දීලා බලන්නම්කො.." ඉන්දික කීවේ කල්පනාකාරීවය.

විනීතා ඔවුන් කතා කරමින් සිටි තැනින් දෙවරක්ම එහා මෙහා ගියේ හොරැහින් ඔවුන් දෙස බලා ගෙනය. සුභාෂිණී ඇය දුටුවේ නැත. විනීතා ගේ සක්මන එතරම් සුබදායක නොවන බව ඉන්දිකට නම් වැටහිණි.

"ඔයා දැන් පන්තියට යන්න පුතේ.. මම කල්පනා කරල බලන්නම් මොකද කරන්නෙ කියලා.."

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු කීවේ එහෙයිනි. සුභාෂිණී ඔහුට ස්තුති කොට එතැනින් [illegible]
ගියාය.

"ඉන්දිකට මොකක්ද සුභාෂිණී එක්ක ඔය තරමටම [illegible]
කතාව..?"

ගුරු විවේකාගාරය දෙසට යමින් සිටියදී ඉදිරියට පැමිණී විනී[illegible]
විමසුවේ දෙබැම හකුළුවාගෙනය. හැම විටම අනුන් ගේ [illegible]
සොයන මේ ගුරුවරිය කෙරෙහි ඔහු තුළ ඇති වූයේ දැඩි නොරිස්සුම[illegible]
මොවුන් දරුවන්ට උගන්වන්නේ මොනවාදැයි ඔහු කල්පනා කළේ[illegible]

"සුභාෂිණී මගෙ ගෝලයෙක්.. ගුරුවරයෙකුයි ගෝලයෙකුයි ක[illegible]
බහ කරන එක වැරැද්දක් ද ටීචර්..?"

ඔහු ඒ නොරිස්සුම හැකි තාක් සඟවාගෙන විමසුවේය.

"කවුද දන්නෙ ගුරු ගෝල බේදෙ නැති කරන්න කතා කළා [illegible]
කියලා.. දූත් එහෙම දේවල්නෙ ඉස්කෝලවල අහන්න දකින්[illegible]
තියෙන්නෙ.."

විනීතා සිනාවක් පාමින් කීවත් ඒ සිනාවට යටින් වූ ද්වේෂ[illegible]
හැඳින ගැනීමට ඔහුට අසීරුවක් නොවිණි.

"කැත හිතින් බලන අයට ඔක්කොම පේන්නෙ කැත විදියට[illegible]
අනික් එක මාව බැනා කර ගන්න ටීචර් ගෙ අදහසක් නැතෙ.." ඔහු
උපහාසාත්මක ලෙස ඇසීය. ඉන්දික තමාට අපහාස කළේ යැ[illegible]
හැඟීමෙන් විනීතා උදහස් වූවාය.

"මගෙ දුවට වැඩිය දෙගුණයක් වයස මිනිහෙක්ව බැනා කර ගන්[illegible]
මට පිස්සු කියල හිතුවද..?" ඇය කඩා පැන්නාය.

"එහෙම නම් ඉතින් මම කවුරු එක්ක මොනවා කතා කළත් ම[illegible]
ඒක ප්‍රශ්නයක් කර ගන්න එපා.."

"ඒක මගෙ පෞද්ගලික ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි.. ඉස්කෝලෙ විනය
සම්බන්ධ ප්‍රශ්නයක්.."

ඔහුට කිසිසේත්ම දෙවැනි වෙන්නට අකැමැති වූ විනීතා කීවේ තරහිනි.

"ඒකත් ටීචර්ට අදාළ නෑ.. ඒවා බලා ගන්න විනය පාලක ඉන්නවා.. ප්‍රින්සිපල් ඉන්නවා.." ඔහු දිගින් දිගටම ඇය හෑල්ලු කරමින් කතා කළේය.

"ඔය සුභාෂිණී කියන්නෙ මැරවරයො එක්කත් සම්බන්ධකම් තියෙන කෙල්ලෙක්.. බලාගෙන ඉන්නකො ඉන්දිකටත් මොකද වෙන්නෙ කියලා.." විනීතා වියරු සිනාවක් පාමින් එතැනින් ඉවත් වුණාය.

"තමුන්ටත් දුවෙක් ඉඳිද්දි අනික් ගෑනු ළමයින්ට බොරු කතා හදන්න එපා.." පිටු පා යන ඇයට ඇසෙන සේ ඔහු කීවේ කෝපයෙනි. ආපහු හැරී බැලූ ඇය සරදම් සහගත මඳහසක් පෑවාය.

"මොකක්ද ඒ මැරවර කතාව..?" ඉන්දික කල්පනා කරන්නට වූයේය. සුභාෂිණී පිළිබඳ අයහපත් ප්‍රතිරූපයක් සිතේ ඇඳ ගැනීමට ඔහුට වුවමනා නොවිණි. එහෙත් ඇය පිළිබඳව සෝදිසියෙන් පසු වෙන්නට ඔහු ඉටා ගත්තේය.

පාසල ඇරී ගුරු පාර දිග තනිවම එමින් සිටි සුභාෂිණී තිගැස්සී නැවතුණේ තමා අසලම කාරයක් නතර කළ බැවිනි. පාසලට යන එන ගමනේදී හැකි තරම් ප්‍රවේසම් වන ලෙස අම්මාත්, අප්පච්චිත් දුන් උපදෙස් ඇයට සිහි වූයේ නිමේෂයකිනි. කාරය පසුකොට දිව යන්නට සිතද්දීම සිනාමුසු මුහුණින් යුතු උමංග කාරයෙන් බැස්සේය. සුභාෂිණී ගේ සිත සැහැල්ලු වූයේ එමොහොතේය.

"උමංග අයියනෙ මේ.. මම හොඳට බය වුණා.." ඇය ලැජ්ජාශීලී මඳහසක් මුවට නංවා ගනිමින් කීවාය. එතෙර වෙසෙන එඩිතර යුවතියන් තුළ කිසි දාක දකිය නොහැකි සුන්දරත්වයක් මේ කුලෑටි බව තුළ වෙතැයි ඔහු කල්පනා කළේය. ඔහු ගේ සිත මිහිරෙන් කුල්මත් විණි.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මෙහෙම මය කිවුණම හොඳටම ඇති.. සුභා හැමදාම ... වෙලාවටද ඉස්කෝලෙ ඇරිලා එන්නෙ..?"

උමංග දිගු කතාවකට සූදානමින් මෙන් කාරයට හේත්තු වී ... දෙක පපුවේ බැඳ ගනිමින් විමසුවේය.

"නෑ අද ටිකක් පරක්කු වුණා.. ඩාන්සින් ප්‍රැක්ටිස් තිබ්බා.." ... මද සිනාවක් පාමින් කීවාය.

"ඩාන්සින් ප්‍රැක්ටිස්..?"

උමංග විමසුවේ නළල රැලි කරමිනි. ඇයට මෙතරම් හැඩ සිරුරක් උරුම වී ඇත්තේ ඇය නැටුම් හදාරන නිසා විය යුතු යැයි ඔහු සිතිණි.

"ඔව්.. ලබන ඉරිදා අපේ නැටුම් තරඟයක් තියෙනවා.. ඒකට ... දවස්වල ප්‍රැක්ටිස් වෙනවා.."

සුභාෂිණී කිසිදු චකිතයකින් තොරව ඔහු සමඟ දොඩමළු වූවා... එතරම් දත හැඳුනුම්කමක් නැති ගැහැනුන් සමඟවත් ඇයට එ... කතා කොට පුරුද්දක් නොතිබිණි.

"ෂහ්.. මටත් ආසයි ඔයා ගෙ ඩාන්සින් බලන්න.." උමංග කී... නිකම් කටට ආවාට නොව අවංකවමය. ඇය නැටුමට උචිත ඇඳුම... ඇඳගෙන ඉඟ සුඟ ලෙලවා වේදිකාවක් මත රඟන අන්දම සි... ඇඳ ගැනීමට ඔහු අසාර්ථක උත්සාහයක් ගත්තේය.

"ඉතින් ඉරිදට අපේ ඉස්කෝලෙට එන්න.." ඇය ආරාධනා කළා... උමංග ගේ දෑස ප්‍රීතියෙන් බැබලිණි.

"ඔයා විහිළුවට නෙමෙයි නේද කියන්නෙ..?" ඔහු ඇසීය.

"අනේ නෑ.. ඇත්තටමයි.." ඇය අහිංසක ලෙස කීවාය.

"ඔන්න එහෙනම් අනිවාර්යයෙන්ම මං එනවා කියලා මතක ති... ගන්න.. මං ආවට කවුරුවත් මොකුත් කියන එකක් නැතෙ.."

"මොනවා කියන්නද ඉතින්..? අපි වරදක් කරන්නෙ නැතෙ...

සුභාෂිණී එවිතර ලෙස කීවාය. උමංග බලා සිටියේ ඇය අසය කරන ඇස්වලිනි. තට තොනතට සිනාවක් නංවා ගත් පියදාස කාරය පසු කොට යන ආකාරය මවුන් දෙදෙනාම දුටුවේ නැත.

බෙහෙවින් රිදුණු සිතැති වෙද මහත්තයා හාන්සි පුටුවේ දිගැදී කල්පනා කරමින් සිටියේය.

"දන් ඉතින් කල්පනා කරල වැඩක් නැතෙ.. මිනිස්සුන් ගෙ හැටි දන්න හින්දා තමයි මං මය ගමන යන්ට එපා කිව්වෙ.." ඔහු අසලට ආ හීන් මැණිකේ පැවසුවාය.

"නෑ මැණිකෙ.. මං ගිය එක හොඳයි.. ඒකෙන් තෙ දන ගත්තෙ මේ මිනිස්සු අපේ දරුවන් එක්ක මෙච්චර තරහයි කියලා.." වෙද මහත්තයා පැවසුවේ දුක්මුසුවය.

"අපි හොඳින් ඉන්ට හැදුවත් ඉන්ට නැති හැටියක් හැබෑවම.. මේ මිනිස්සු දුවට මොකවත් කරදරයක්වත් කරයි ද කියලා හිතෙනවා.." හීන් මැණිකේ කල්පනාකාරීව කීවාය.

"තමන් ගෙ උන් වුණාට පිට එකෙක් තරමටවත් මායිම් කරන්ට බෑ.. කෙල්ල ටිකක් පරිස්සමට ඉන්ට කිව්වම හරි.."

අවශ්‍යම අවස්ථාවක මිස නැතහොත් කෙනෙකු ගේ වරදක් නොකියන වෙද මහත්තයා කී විට හීන්මැණිකේ වඩාත් තැති ගත්තාය. එහෙත් ඇය එය හෙළිදරව් කළේ නැත.

සුභාෂිණී නිවසට ආවේ සතුටින් මුහුණ පුරවාගෙනය. උමංග සමඟ කතා බහ කළ හැම වදනක්ම ඇය නැවත නැවතත් සිහිපත් කළාය. සම වියේ පිරිමි ළමුන් බාල සොයුරන් ලෙස දකින්නට පුරුදුව සිටි ඇගේ සිතේ උමංග කෙරෙහි අපූරු ලෙන්ගතු කමක් ඇති වූයේය. එය සහෝදරත්වය නොව සිත කිති කැවෙන සුවදායී හැඟීමක් බව ඇයට පසක් වෙමින් තිබිණි.

"අම්මා දන්නව ද අද මට මගදී උමංග අයියා හම්බ වුණානෙ.."

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සුභාෂිණී නිවසට ගිය හැටියේම අම්මාට පැවසුවේ සිනාමුසු මුහුණින් යුතුවය. හීන්මැණිකේ ගේ සිතට අමුත්තක් දැනිණි. සුභාෂිණී කිසිම විටෙක පිරිමියෙකු පිළිබඳව මෙතරම් උද්යෝගයෙන් කතා කොට නොතිබිණි. ඇයට නිදහසේ පිරිමි ළමුන් ඇසුරු කිරීමට අවසර තිබුණේත් ඇය ඔවුන් සොහොයුරන් ලෙස සලකන බැව් දැන සිටි නිසාය.

"ඒ කොහෙදිද..?" හීන්මැණිකේ දෙබැම හකුළුවාගෙන සැකමුසු හඬින් විමසුවාය.

"මම දැන් එනකොට පාරෙදි හම්බ වුණේ.. එයා කාරෙක නවත්තලා මාත් එක්ක කතා කර කර හිටියා.." සුභාෂිණී ඇත්ත ඇති සැටියෙන් කිවත් හීන්මැණිකේ ගේ සිතේ සැකය පහ වී ගියේ නැත. මේ වයසේ ගැහැනු ළමයින් කොතරම් යහපත් අය වුවත් සිතට සමීප තරුණයන් සම්බන්ධයෙන් සැබෑවම නොපවසන බැව් ඇය දැන සිටියාය.

"මොනවටද එහෙම පාරවල් අයිනට වෙලා කතා කර හිටියෙ..?"

ඇය නොමනාපයෙන් ඇසුවේ එහෙයිනි. සුභාෂිණී ගේ දෙතොලේ වූ සිනාව වහා අතුරුදන් වූයේය.

"ඉතින් අපෙ අම්මා උමංග අයියා කතා කළාම මම නොදැක්කා වාගෙ අහක බලාගෙන එන්ටයැ.." ඇය කීවේ තැති ගත් හඬිනි.

"අහක බලාගෙන එන්ට නම් බෑ තමයි.. ඒ වුණාට ඔයාට එක එක කතන්දර හැදෙනවට අපි කැමති නෑ.." දියණිය නැගූ තර්කයේ නිරවද්‍ය බව වටහා ගත් හීන් මැණිකේ එවර සන්සුන් හඬින් කීවාය.

"උමංග අයියා එක්ක කතා කළා කියලා මට කතන්දර කියන කෙනෙක් නෑ අම්මා.."

"ඕයා හිතාගෙන නම් ඉන්නෙ එහෙම තමයි.. උමංග මහත්තයා ගැන කතන්දරයක් හැදුණෙ නැතත් දැනට හැදිල තියෙන ඒවා හොඳටම ඇති.. මීට පස්සෙ ඔය සමිති සමාගම්වල වැඩවත් නොගියට කමක්

නෑ.." හීන් මැණිකේ තදින් කීවාය. සුභාෂිණී තුළ වූ තැති ගැන්ම වැඩි විණි. ඇගේ මුහුණ ද මලානික වූයේය. තමා නොදන්නා කුමක්දෝ දෙයක් සිදු වී තිබෙන බව ඇයට වැටහිණි. එසේ නොවන්නට අම්මා මෙම ස්වරයෙන් කතා කරන්නේ නැත.

"අනේ අම්මා.. කවුරු මොන දේ කිව්වත් සමිතිය නවත්තන්න කියල නම් කියන්ට එපා.." සුභාෂිනී බැගෑපත් වූවාය.

"පුතේ, මං කියන්නෙ ඔයාගෙ හොඳට.. ඔයාට කරදරයක් වුණොත් අපිට ඉඳල වැඩක් නෑ.."

"කවුද අම්මා මට කරදර කරන්ට ඉන්නෙ..?"

"දැන් ඔය කතාව නවත්තලා ගිහින් ඇඳුම් මාරු කරගෙන මූණ කට සෝදා ගන්ට.."

හීන්මැණිකේ නොඉවසිල්ලෙන් කීවේ එම කතාව එතැනින්ම නවත්වන්නට සංඥා කරන්නාක් මෙනි. සුභාෂිණී කල්පනාකාරීව කාමරයට වැදුණාය. ඇඳුම් මාරු කිරීමටවත් නොහැකි තරමේ උදාසීන බවක් ඇයට දැනෙන්නට විය. ඇය හෙමිහිට ඇඳ මත වාඩි ගත්තාය. උමංග සමග කතා කිරීමෙන් ලද සතුට මෙතරම් ඉක්මනින් අතුරුදහන් වෙනු ඇතැයි ඇය බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

"අක්කා.. අක්කා.. අප්පච්චි ඔයාට බැන්න ද..?" කොහේදෝ සිට දාඩිය පෙරාගෙන කාමරයට දිව ආ සුමුදු විමසුවේය.

"නෑ මල්ලි, අප්පච්චි ඉතින් මට බනින්නෙ නැතෙ.. ඇයි ඔයා එහෙම ඇහැව්වෙ..?" සුභාෂිණී ඇසුවේ මවිතයෙනි.

"ඔයා දන්නවද ලොකු අප්පච්චි අපේ අප්පච්චිට හොඳටම බැනලනෙ.." සුමුදු වටපිට බලා රහස් ස්වරයෙන් පැවසුවේය.

"මොනවා..?" සුභාෂිණී මවිතයෙන් ප්‍රශ්න කළාය. "ඒ මොකවද..?"

"එයාල හිතන්නෙ ගයාන්ව පොලිසියට අල්ලල දුන්නෙ ඔයා කියලලු.."

The Reader's Place novel

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සුමුදු අම්මාගේත් අප්පච්චිගේත් කතා බහින් තමාට වැටහුණු දේ අක්කාට පැවසුවේය.

"ඒ මොන පිස්සු කතාවක් ද..? මම කොහොමද ගයාන් යන තැන් දන්නෙ..?"

"ඒක තමයි.."

මේ අනපේක්ෂිත චෝදනාවෙන් සුභාෂිණී බොහෝ සෙ කැළඹුණාය. අම්මා කවදාවත් නැති ආකාරයට තමාට අවවාද ක මන්දැයි ඇයට වැටහුණේ එමොහොතේය. අප්පච්චිගේ මුහුණේ වෙනදා මෙන් ප්‍රබෝධමත් පෙනුම නොතිබූ බවත් ඇයට සිහිප විණි. කිසිදු වරදක් නොකර චෝදනාවට ලක් වූ අප්පච්චි පිළිබඳ ඇයට දැනුණේ දැඩි වේදනාවකි.

"අපි කාටවත් වැරැද්දක් කරන්නෙ නැතෙ මල්ලි.. ඒ හින්දා අ වරදින්න විදියකුත් නෑ.." පැවසුවේ වී නමුත් ඇගේ සිතේ කැ අඩු වූයේ නැත. උමංග සම්බන්ධ කොට කතාවක් පැතිරෙනු ඇ බියක් නම් ඇය තුළ නොවිණි. ඇය වඩාත්ම බිය වූයේ අම්මාට අප්පච්චිටත් අවමන් විඳින්නට සිදු වෙනු ඇතැයි හැඟීමෙනි.

රත්බණ්ඩා ගේ කඩයට ගිය පියදාස සුභාෂිණී සහ උමංග අසලට වී කතා බහ කරමින් සිටි ආකාරය විස්තර කළේ ලුණු ඇඹුල් සහිතවය. විමාලිත්, රත්බණ්ඩාත් මවිතයෙන් මෙන්ම ඊර්ෂ්‍යාවකි යුතුව සවන් දී සිටියහ.

"උඹ ඔය ඇත්තම ද කියන්නෙ පියදාස..?" විමාලි ඇසුවාය.

"ආයෙ මං බොරුවක් කියන්නෙ අහවල් එකකටද නෝනා..! දෙන්නා කාරෙකට හේත්තු වෙලා කතා කර කර හිටියෙ අලුත බැඳ ජෝඩුවක් වාගෙ ඕං.." පියදාස පැවසුවේ සාවඥ සිනාවකින් සරසාගෙනය.

"ඒ මනුස්සයා වත්තම ආවා විතරයි සුබා කෙල්ල එක්ක පැහුණේ

කොහොමද බං..?" රත්බණ්ඩා විමසුවේ කුතුහලයෙන් නළල රැලි කොට ගනිමිනි.

"ඔච්චර තමයි ළමිස්සියන්ට මායම් හැට හතරක් දීලා තියෙන්නෙ නෝනා.. පෝය දවසෙ උමංග මහත්තයා කෑම කෑවෙත් වෙද ගෙදරින්ලු.." පියදාස හඬ නගා සිනාසෙමින් කීවේය.

"ඒකත් එහෙමද..? වෙදා එහෙනම් දුව පෙන්නලා උඩුරාවණ වත්ත ඩැහැ ගන්ට වාගෙ යන්නෙ.." විමාලි ඉහළට පහළට හිස සලමින් කීවාය.

"නරක් වෙලා තියෙයි.. ඒ පවුලෙ ඉන්නෙ උමංග මහත්තයා විතරනෙ.. වෙද මහත්තය ගෙ පරම්පරා ගණනක්ම ගොඩ තමයි ඉතින්.."

පියදාස පැවසුවේ විමාලිගේ සිත තුළ ඊර්ෂ්‍යාව වඩාත් දැඩි කරමිනි.

"ලිප ගිනි මොලවන කම් කකුළුවා වතුර හැලියෙ දිය කෙළිනවලු.. බලපල්ලකො වෙදාටයි, දුවටයි සිද්ද වෙන දේ.. හැමදාමත් හැංගි හැංගි වෙස් බැන්දට නටන්ට වෙන්නෙ එළියෙනෙ.."

ඇය කුරිරු මදහසකින් යුතුව කීවාය. ඇය කියූ දෙය වටහා ගැනීමට නොහැකි වූ පියදාස මුව අයාගෙන බලා සිටියේය.

ඔහු කඩෙන් නික්මුණේ තවත් ටික වේලාවක් ඕපාදූප කතා කිරීමෙන් අනතුරුවය. අතරමගදී ඔහුට උමංග ගේ බංගලාවට යමින් සිටි තිලකා හමු වූයේය. යම් පුවතක් එහා මෙහා බෙදා හැරීමෙන් සතුටු වෙන ආකාරයේ පුද්ගලයෙකු වූ ඔහු උමංග සහ සුභාෂිණී කතා බහ කරමින් සිටි ආකාරයත් එය කියූ විට විමාලි දැක්වූ ප්‍රතිචාරයත් තිලකා සමග කීවේය.

"එක එකා ගෙ ඕපාදූප හොය හොයා ඉන්න වෙලාව පලක් පොරෝජනයක් ඇති දෙයක් කරපන් පියදාස අයියා.."

නොපහන් හඬින් කියූ තිලකා ඔහු පියමං කොට යන්නට ගියාය.

The Reader's Place novel..

"සුද් හොඳකින් ඊනිගෙන් දත් තියෙන ලොකුකම.. මිනිසා [illegible] අතක් නැතුවට ඊනි දත් සල්ලි අවුපාඩුවකුත් නැතෙ.. එ[illegible] සිංගලයෙන් පඩි නම්බ වෙනවා.. මෙහෙන් බිස්නස් කරනවා.."

හොසකුරින් මුමුණමින් ඔහු ඇය යන දෙස බලා සිටියේය.

තිලකා සිංගලෙවට යන විට උමංග සිටියේ මිදුලේ සක්මන් කර[illegible] ඔහු ගේ මුහුණේ යම් නොසන්සුන් බවක් ඇතැයි තිලකාට සිති[illegible]

"ආ.. තිලකා.. මොකවද බෑග් එකේ..? හොඳ සුවඳකුත් ආවා මිදු[illegible]

ඔහු ඇය ඉදිරියේ නැවතී පැ සිනාවේ වූයේ ද සාත්‍රිම බවකි.

"මේ උඳුවැල් බැද්දා මහත්තයො.. මහත්තයටත් ටිකක් ගෙනාවා.."

තිලකා පැවසුවේ උමංග උඳුවැල් කෑමට කැමති බව දන [illegible] නිසාය.

"හා තියමිටිනෙ.. [illegible] තියෙනවා ද.." [illegible] විමසුවේ සරදමිටය.

"මොකා පාට් ද මහත්තයො.. පුංචි මැණිකෙලා ගෙ පොළට යන[illegible] බැද්දෙ.."

"පුංචි මැණිකෙලාගෙ පොළ..? ඒ මොකක්ද..?" උමංග විමසු[illegible] කුතුහලයෙනි.

තිලකා සුභාෂිණිලා ගේ පොළ පිළිබඳව මෙන්ම අනෙක් අය[illegible] උදව් කිරීමට යාම නිසා ඇයට ඇති වූ ගැටළු පිළිබඳව ද කීවා[illegible] උමංග බැරෑරුම් ලෙස හිස සලමින් අසා සිටියේය.

"පුංචි මැණිකෙ හුගක් හොඳ දරුවෙක්.. එයාට කරදරයක් වෙයි කියලා මට බයයි මහත්තයා.. මම ඔච්චා වෙද මහත්තයලවන් නොකිව්වෙ කේළම් කිව්වා වෙයි ද කියලා බයට.." තිලකා පැවසුවේ හුල්ලමිනි.

"ඒ වුණාට මට නම් හිතෙන්නෙ ඒ අය දැනුවත් කරලා තියෙ[illegible] එක හොඳයි.. එතකොට කරදරයක් වුණත් බේරෙන්න පුළුවන්

වෙයිනෙ.." උමංග උපදෙස් දුන්නේය.

එහෙත් ඇයට කරදරයක් වෙන්නට ඉඩ නොදී ආරක්ෂා කිරීමට ඔහු සනිටුහන් කර ගත්තේත් එමොහොතේමය. ඒ බව තිලකාට කීමට අවශ්‍ය වුව ද ඇය වරදවා සිතනු ඇතැයි ඔහු කල්පනා කළේය.

ඉනෝදිකත් විනීතාත් අතර වූ [illegible] වීම පිළිබඳ පුවත සතුරලාට දැන ගන්නට ලැබුණේ ඒ අවස්ථාවේ ඒ අහළ පහළ සිටි සුනිමල සමාජ සාමාජිකයෙකුගෙනි. විනීතා ගේ කතාවේ සුභාෂිණිට එල්ල කළ කරවටුවක් වූ බව දැන ගන්නට ලැබුණු විට ඔවුනු කලබලයට පත් වූහ. විනීතා සහ ගයාත් ගේ අම්මා නෑදෑයන් බව ද ඔවුන්ට සොයා ගත හැකි වූයේය. එහෙත් ඉනෝදිකා ගුරුතුමියට යම් ප්‍රශ්නයක් ඇති වෙයැයි සිතූ නිසා ඔවුනු මනුෂ්‍යයෙකුවත් ඒ බවක් අසන්නට උත්සාහ නොකළෝ.

"සුභාට කරදරයක් [illegible] බං.."

උද්‍යෑසනාම පැමිණ පන්තිය ඉදිරිපිටට වී ඒ ගැන කතා බහ කරමින් සිටියදී රනිඳු කීවේ අධිෂ්ඨානශීලීවය.

"ඒක නම් එහෙම තමයි.. ඒත් වීරයො වෙන්න හැදුවට අපිට මොනවද කරන්න පුළුවන්..? කළු ගල්වල ගහ ගන්න ගියාම පැලෙන්නෙ අපේ ඔළුවෙ.." හංසන කීවේ උදාසීනවය.

"බය ගුල්ලෙක් වාගෙ කතා කරන්න එපා බං.. කළු ගල්වල ඔළුව ගහ ගත්තම පැලෙනවා තමයි.. ඒත් කළු ගල්වලට මොළෙන් ගැහැව්වම පැලෙන්නෙ කළු ගලමයි.."

රනිඳු මිතුරා ගේ කතාවට විරුද්ධත්වය පළ කළේය.

"ඒකට ඉතින් මොළේ තිබිල එපායැ.." හංසන සරදම් කළේ රනිඳු අවුස්සන්නටය.

"උඹට මොළේ නැති වුණාට මට තියෙනවා හොඳ මොළයක්.."

රනිඳු උදහසින් කීවේය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com
The Reader's Place
Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"එහෙම නම් ඉතින් අර [illegible] වැටුණහම ඉස්සරහට ගිහින් බේරා ගනින් වීරයා වගේ.. එතකොට ගැලවුම්කාරයෙක කියලා කෙල්ල ලව් කරයි.." හංසත හඬ තලා සිනාසුණේය.

"එයි වහ ගනින් උඹේ බොක්කුව.."

රනිඳු හංසතට සැර කළේ සුභාෂිණී එනු දුටු බැවිනි. වෙනදා මෙන් නොව ඇගේ මුහුණ කනස්සල්ලකින් වැසී තිබෙන බව ඔවුන්ට පෙනිණි. කොතැනක හෝ යමක් වැරදී ඇතැයි මිතුරෝ දෙදෙනාම සිතූහ.

"ඔයා ගෙ මූණ අද එච්චර හොඳ නෑ.. ඇයි සුභා මොකක් හරි අවුලක් ද..?" ඇය ඔවුන්ට සුබ උදෑසනක් පතා එතැනින් ඉවත් වෙන්නට යද්දී රනිඳු දයාබර ස්වරයෙන් ඇසීය.

"පොඩි අවුලක් රනිඳු.."

එලෙස කතාව ඇරඹූ සුභාෂිණී ගයාන් ගැන මෙන්ම ලොකු අප්පච්චිලා ඇයට නගා ඇති චෝදනාව ගැන ද පැවසුවාය. මිතුරන් බලා සිටියේ මවිතයෙනි. ඉන්දික ගුරුතුමා සම්බන්ධ කොට පැතිර ඇති කට කතාව ගැන ඇයට පවසන්නට ඉක්මන් නොවිය යුතු යැයි ඔවුහු කල්පනා කළහ.

"කොහොම වුණත් ඔයා ටිකක් පරිස්සම් වෙන එක හොඳයි.." ඔවුහු අවවාද කළහ. සුභාෂිණී හෙමිහිට හිස සැලුවාය.

විනීතාට ඉන්දික කෙරෙහි දනෙමින් තිබුණේ බලවත් කෝපයකි. ඒ හා සමානම ද්වේෂයක් සුභාෂිණී කෙරෙහි ද දනෙමින් තිබිණි. කල් යල් බලා විදුහල්පති වෙත ගිය ඇය ඉන්දිකත් සුභාෂිණීත් අතර යම් සම්බන්ධයක් ඇතැයි පැමිණිලි කළාය.

"මොනවා..? විනීතා ටීචර්ට ඒක හොඳටම විශ්වාස ද..?"

ඇය අනුන්ගේ ඔක්කාම, ඕපාදූප කියන්නට දක්ෂ තැනැත්තියක

බව දත සිටිය ද විදුහල්පති බැරෑරුම් මුහුණකින් යුතුව විමසීය.

"මේ මොනවා අහනව ද සර්..? විශ්වාස හින්දා තමයි කියන්නෙ.. හැම වෙලාවෙම දෙන්නා තනි පංගලමේ කතා කරනවාමයි වැඩේ.." විනීතා ස්ථිර ලෙසම කීවාය.

"මේක බොහොම ලොකු විනය ප්‍රශ්නයක්.." විදුහල්පති පෑනෙන් නිකටට තට්ටු කර ගනිමින් හිස සැලීය.

"ඒක තමයි සර්.. මමත් ඕක ඉන්දිකට කිව්වා.. ඒත් එයා කතා කළේ කිසිම දේකට බය නෑ වගේ.." විනීතා ඉන්දිකට චෝදනා කළේය. ඇගේ කට හඬ ජයග්‍රාහී බවින් පිරී තිබිණි.

"ඒත් හරියටම සාක්ෂි නැතුව අපිට කාටවත් චෝදනා කරන්න බෑ.. මම මේක ගැන සෝදිසියෙන් ඉන්නම්කො.."

විදුහල්පති පොරොන්දු වූයේය. විනීතා කාර්යාල කාමරයෙන් පිට වූයේ ඇතුළු වූ තරම් සතුටකින් නොවේ.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

[illegible] තොසන්සුන් සිතිනි.

[illegible] ඇඳේ දිගා වී සිටි මනු එය [illegible] කාමරයේ [illegible] විවර වෙනු දුටු [illegible] කෝප්පයක් [illegible] දුටුවේ [illegible]

"අක්කා එහෙම හොඳට පාඩම් කරන්ට පුතා.. එතකොට [illegible] එකාගෙන් කතන්දර අහන්ට සිද්ද වෙන්නේ නැතෙ.." [illegible]

යොන් නැගිට තේ කෝප්පය [illegible] කොටගෙනය.

"මට ඉස්කෝලෙ යන්න බෑ අම්මා.." මනු කියද්දී [illegible] තිගැස්සුණාය.

"ඉස්කෝලෙ යන්න බෑ.. ඒ මොකද..?"

"හැම වෙලාවෙම එක එකා හිනාවෙ ගහනවා.. අනේ අම්මා [illegible] ගෙදර ඉන්නම්.." මනු බැගෑපත් විය.

"මොනව පිස්සු ද පුතා..? ලක්ෂ ගණනක් වියදම් කර ඉස්කෝලෙකට දා ගන්නෙ ගෙදර තබාගන්නවයැ.. කවුරු [illegible] සිටවත් ගණන් ගන්නෙ නැතුව යන්ට.. ටික දවසකින් ඔක්කොම [illegible]

[illegible]

ඇය [illegible] කෝප්පය [illegible]

"[illegible] මම [illegible] හොඳ පාඩමක් උගන්නලයි පස්ස බලන්නෙ.."

මුමුණමින් ඇය කාමරයෙන් පිට වූවාය. යොන් ගේ මුහුණේ [illegible] මදහසක් ඇඳිණි.

[illegible] මිදුලේ ගසක් යට වාඩි වී පාඩම් පොතක් හඬ නගා කියවමින් සිටියේය. ඔයිසිකලයක නැඟුණ පොලිස් භටයෙකු මිදුලට එනු පෙනිණි. [illegible] නැගිට ඔහු වෙත ගියේ පාරෙන් අසා ගැනීමට [illegible] අයෙකු විය යුතු යැයි සිතමිනි.

"ඔයා මේ ගෙදර ළමයෙක් ද..?"

පොලිස් භටයා කාරුණික මදහසකින් යුතුව විමසීය.

"ඔව් මාතෙ.." [illegible] හිස නැමීය.

"කෝ ප්‍රින්සිපල් ඉස්කෝලෙ ගියා ද..?" පොලිස් භටයා විමසුමේ [illegible] වට පිට බලමිනි.

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔව්.."

"එතකොට කෝ මේ [illegible]"

"වැඩට ඉන්න ළමයා..? මෙහෙ වැඩට කවුරුවත් නැහැනෙ.."

සුගත් පැවසුවේ පුදුමයෙනි.

"වැඩට ළමයෙක් නෑ..? ඇත්තම ද ඔය ළමයා කියන්නෙ..?"

පොලිස් භටයා කුතුහලයෙන් විමසීය. මෙහි බාල වයස්කාර ළමයෙකු මෙමෙහකාර සේවයේ යොදවා ගෙන සිටින බව ද [illegible] ළමයාගෙන් අමානුෂික ලෙස වැඩ ගන්නා බව ද පොලිසියට [illegible] නිර්නාමික දුරකථන ඇමතුමකින් කියැවිණි. මොහු පැමිණියේ [illegible] පිළිබඳව විභාග කිරීමටය.

"ඇත්තම තමයි මාමෙ.. මේ ගෙදර ඉන්නෙ ප්‍රින්සිපල් සර් [illegible] මමයි. සර්ගෙ අම්මයි විතරයි.."

"එතකොට ඔය [illegible] කවුද..?"

පොලිස් භටයා සුගත් දෙස [illegible] බැලීය. වෙද [illegible] දොළමුල්ල මහතාත් පොලිසියට අල්ලා දෙන බවට රත්බණ්ඩා [illegible] කරන ලද තර්ජනය සුගත්ට සැණින් සිහිපත් විණි. ඔහු ගේ [illegible] දුනුණේ බියකි. එහෙත් ඔහු එම බිය ආයාසයෙන් යටපත් [illegible] එඩිතරව පිළිතුරු දුන්නේය.

"මම මෙහෙ නැවතිලා ඉස්කෝලෙ යනවා.."

"එතකොට අද නොගියෙ..?"

"අද මට ටිකක් සනීප මදි.."

පොලිස් භටයා හිස සලමින් මොහොතක් කල්පනා කළේය. [illegible] ගෙදර සිටින්නේ තිදෙනෙකු පමණක් බව අහළ පහළින් උපක්‍රමශීලී [illegible] විපරම් කළ විට ද ඔහුට දැන ගන්නට ලැබිණි. මේ කතා කරන ළම[illegible] ගේ නම් මෙමෙහකාර පෙනුමක් කොහෙත්ම තිබුණේ නැත. කිසිවෙ[illegible] බොරු දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නේදැයි ඔහු කල්පනා කළේය.

"හොඳයි බලමුකො අපි අනිත් ගෙදරවත් ගිහිල්ලා.."

සිතමින් ඔහු සුගත්ට ස්තුති කොට එතැනින් නික්මුණේය. සුගත් බලා සිටියේ බියෙනි.

වෙද මහත්තයා රෝගියෙකුට කසායක් ලියමින් සිටියේය. හීන්මැණිකේ එතැනට ආවේ කලබලයෙනි.

"මොකද මැණිකෙ බය වෙලා වාගෙ..?" වෙද මහත්තයා මඳ සිනාවකින් යුතුව ඇය දෙස බැලීය. රෝගියා ද ඇය දෙස බැලුවේ විමසිල්ලෙනි.

"පොලිසියෙන් ඇවිත්.." ඇය බිය මුසු හඬින් කිවාය.

"වරදක් කරන්නෙ නැති අපි පොලිසිය නොවෙයි මහ රජ්ජුරුවො ආවත් බය වෙන්න ඕන නෑ.. මැණිකේ මෙන්න මේ බෙහෙත් ටික කිරල [illegible] බලල එනකම්.."

[illegible] වෙද මහත්තයා [illegible] පිට [illegible] සිටියේ විමසිල්ලෙන් අවට බලමිනි.

"මේ වෙද මහත්තය ද..?" ඔහු සිනාමුසු මුහුණින් යුතුව ඇසීය.

"ඔව්.. ඒ මං තමයි.. රාළහාමි මේ පැත්තෙ..? බෙහෙත් ගන්ට වෙන්න බැහැනෙ.." වෙද මහත්තයා විමසුවේත් සිනාසෙමිනි.

"නෑ.. නෑ.. මං ආවෙ මෙහෙ වැඩට ඉන්න ළමයා එක්ක ටිකක් කතා කරන්න.."

"වැඩට ඉන්න ළමයා..? අපේ ගෙවල්වල කොහෙද රාළහාමි වැඩට ළමයි..?" වෙද මහත්තයා විමසුවේ උපහාසාත්මක ස්වරයකිනි.

"එතකොට බෙහෙත් අඹරන්ට, කොටන්ට එහෙම කවුරුවත් නැද්ද..?" පොලිස් භටයා වට පිට බලමින් විමසීය.

ඔවුනට ලැබුණු දුරකථන ඇමතුමෙන් කියැවුණේ බෙහෙත් ඇඹරීම කෙටීම, ආදිය සඳහා බාල වයස්කාර ළමයෙකු යොදා ගන්නා බවය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මගෙ මැණිකෙයි, ළමයි [illegible] කරන්නෙ කෙල් ගිදින වෙලාවට එහෙම ගමෙ මිනිස්සු එනවා උදව්වට.. ඇයි රාළහාමි කවුරු හරි කිව්වද අපේ ගෙදර වැඩට ළමයි ඉන්නවා කියලා..?"

වෙද මහත්තයා කාසුවම ඇසීය. පොලිස් හටයා බැරෑරුම් ලෙස හිස සැලීය. සිදු වී ඇත්තේ කුමක්දැයි සිතා ගැනීමට වෙද මහත්තයාට අසීරුවක් නොවිණි. සිය අයියණ්ඩිය කෙරෙහි ඇති වූ දැඩි කළකිරීමෙන් ඔහු ගේ සිත වෙලා ගත්තේය.

"රාළහාමිට මං කියන දේවල් විශ්වාස කරන්න අමාරුනම් අහල පහළින් ටිකක් හොඳිසි කරල බලන්ටකො.." වෙද මහත්තයා යෝජනා කළේය. ඔහු අවංකවම කතා කරන බවට පොලිස් හටයාට සැකයක් නොවිණි.

"නෑ.. මට අවිශ්වාසයක් නෑ.. ඒත් මම කල්පනා කළේ [illegible] වගේ කෝල් එකක් දුන්නෙ ඇයි එහෙම වුන්නෙ කියලයි.."

පොලිස් හටයා හිස සලමින් කල්පනාකාරීව කීවේය.

"අනිත් අය අමාරුවෙ දාලා සන්තෝස වෙන අයත් ඉන්නවනෙ රාළහාමි.." වෙද මහත්තයා සිද්ධිය සුළු කොට සැලකුවාක් ලෙස සිනාසුණේය.

"ඒක හැබැව.. ඒත් ඉතින් මේ විදියට පොලිසිය නොමඟ යවන අය අහු වුණොත් නම් දැඩි දඬුවම් තමයි ලැබෙන්නෙ.."

පොලිස් හටයා නික්ම ගියේ එසේ කියා ගෙනය. රෝගියාට බෙහෙත් කිරා දී ඔහු පිටත් කර යැවූ හීන් මැණිකේ මිදුලේ සක්මන් කරමින් සිටි වෙද මහත්තයා වෙත ආවේ නොසන්සුන් ලෙසය.

"මොකටද ඒ මනුස්සයා ආවෙ..?" ඇය විමසුවාය.

වෙද මහත්තයා විස්තරය කීවේය. හීන් මැණිකේ ගේ මුහුණ අඳුරු විණි.

"ඕක නම් අයියගෙම වැඩක්.. එදා සුගතේ මෙහෙ ඉඳිද්දි බැනල ගිහින් තිබුණොත් පොලිසියට කියනවා කියලනෙ.." ඇය සිහිපත් කළාය.

"මටත් හිතෙන්නෙ එහෙම තමයි.. ඒ වුණාට කමක් නෑ.. අපි කිසි දෙයක් නොදන්නවා වාගෙ ඉඳිමු.. ළමයින්ටවත් කියන්ට ඕන නෑ.."

වෙද මහත්තයා අවවාදාත්මක ස්වරයෙන් කීවේය. හීන් මැණිකේ හෙමිහිට හිස සැලුවාය.

දොලමුල්ල මහතා පාසල ඇරුණු විගසම වෙද මහත්තයා සොයා ආවේ එම සිද්ධියෙන් කැළඹීමට පත්ව සිටි බැවිනි.

"අනිත් අයට ඇඟිල්ල දික් කරන අය එහෙම කරන්නෙ තමුන් ගෙ පැත්තට වැඩිපුර ඇඟිලි ප්‍රමාණයක් දික් වෙලා තියෙන බව නොදැන.. අපි ඔන්න ඕක අමතක කරලා දාල අපෙ වැඩක් බලා ගනිමු මහත්තයො.. කවුරු මොනවා කිව්වත් අපේ හිත් දන්නවනෙ අපි වැරදි කළේ නෑ කියලා..

වෙද මහත්තයා දොලමුල්ල මහතා අස්වැසුවේය. එහෙත් දියණිය ගේ ආරක්ෂාව පිළිබඳව වැඩිපුර සැලකිලිමත් විය යුතු යැයි වෙද මහත්තයාට සිතෙමින් තිබිණි. රන්බණ්ඩාත් විමලිත් ඇයට යම් කිසි කරදරයක් කිරීමට ඉඩ තිබේ. එහෙත් ඔහු ඒ පිළිබඳව වචනයක්වත් හීන්මැණිකේ හා දෙඩුවේ නැත.

වෙද මහත්තයා සවස් වරුවේ උඩුරාවණ වත්ත පැත්තට ගියේ ගොනිකා වැලක් සොයා ගැනීම පිණිසය. කණ්ඩියකින් පහළට ඇද වැටී තුවාල ලද අයෙකුට ප්‍රතිකාර කිරීම පිණිස ගොනිකා කොළ වුවමනා වී තිබිණි. උඩුරාවණ වත්තේ ගොනිකා වැල් තිබෙන බව කීවේ එහි කිතුල් ගස් මදින්නට යන සුබසිංහය.

"අනේ වෙද මහත්තයො.. මට නම් ඔය බේත් අවුසද ගැන මෙලෝ හසරක් දන්නෙ නෑ.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

වෙද මහත්තයා [illegible]

''මේ වටේට තියෙන හැම ගහ කොළකම මොකක් හරි කොටසක් බෙහෙතට ගන්නවා බණ්ඩේ..''

වෙද මහත්තයා සිනාසී කී විට බණ්ඩේ මවිතයෙන් අවට බැලුවේ...

''අපිට අපේ දේවල් අගයක් නෑ වෙද මහත්තයෝ..'' ඔහු කීවේ පසුතැවිල්ල මුසු හඬිනි.

බණ්ඩේත් සමග කතා කරමින් සිටින වෙද මහත්තයා දුටු උමංග සිනාමුසු මුහුණින් යුතුව එතැනට ආවේය. සුභාෂිණී දැකීමෙන් ලබන සතුට හා සමානම සතුටක් ඔහුට ඇගේ අප්පච්චි දැකීමෙන් ද දැනිණි.

''වෙද මහත්තයා මේ පැත්තෙ..?'' ඔහු ආචාරශීලිව විමසීය.

''මම මේ ගොනිකා වැල් මෙහෙ තියෙනවා කියල ආරංචි වුණා... ආවා මහත්තයො..''

''ගොනිකා වැල්..? මම අහල නම් තියෙනවා.. හැබැයි ... දැකල නම් නැහැ..'' උමංග නළල රැලි කරමින් කීවේය.

''මහත්තයා දැකල නැති එක පුදුමයක්යැ.. මේ බණ්ඩේත් ... නැති කොට..''

වෙද මහත්තයා සිනාසී කීවේය. බණ්ඩේ ලැජ්ජාවෙන් ... ගත්තේය.

''අපේ රටේ තියෙන වටිනා බෙහෙත් පැළ වර්ග ගැන අපි... වැඩිය පිටරට මිනිස්සු දන්නවා.. අපේ ඒවා අපිට අගේ නෑ..''

උමංග කීවේ වෙද මහත්තයා පුදුමයට පත් කරවමිනි. උමංග යහපත් කෙනෙකු බව අසා තිබුණත් බොහෝ කලක් විදේශ ගතව සිටි අයෙකු තුළ දේශීයත්වය පිළිබඳ හැඟීමක් ඇතැයි ඔහු විශ්වාස කළේ නැත. ඔහු ගේ පුදුමය වඩාත් වැඩි වූයේ උමංග ඊළඟට කී දේවල් ඇසීමෙනි.

''ඒ මිනිස්සු මෙහෙන් බෙහෙත් පැළ වර්ග අරගෙන ගිහින් ඒවයින්

පෙති හදල මෙහාට එවනවා.. අපිත් දිව්‍ය ඖෂධ කියලා ගිහන්නෙ ඒවා.. අපේ සමහර බෙහෙත් වර්ග වලට පේටන්ට් බලපත්‍ර අරගෙන තියෙන්නෙ පිට රටවල මිනිස්සු.. ඔය දියවැඩියාවට ගන්න කොතල හිඹුටුත් ඒ වගේ කියනවනෙ..'' උමංග කියාගෙන ගියේය.

වෙද මහත්තයා බොහෝ පැහැදීමෙන් ද බණ්ඩේ මවිතයෙන් ද උමංග දෙස බලා සිටියහ.

''මහත්තයට ආයුර්වේද වෙදකම ගැන සෑහෙන දැනුමක් තියෙනවා වගේ..'' වෙද මහත්තයා කීවේ නළල රැලි කරමිනි.

''මං ඇමෙරිකාවෙ ඉන්න කොට මට හිටිය හොඳම යාළුවා ඉන්දියන් එක්කෙනෙක්.. එයා ගෙ තාත්තා පාරම්පරික ආයුර්වේද වෙද මහත්තයෙක්.. එයා තමයි මට ඉගැන්නුවේ..'' උමංග සිනාසුණේය.

''ආයුර්වේද වෙදකම බොහොම වටිනා සාස්තරයක් මහත්තයො..''

වෙද මහත්තයා උමංගට ප්‍රශංසා කරමින් කීවේය.

''මාත් කැමතියි ඒ ගැන වැඩිපුර ටිකක් ඉගෙන ගන්න.. මෙච්චර ටිකක් පිළිවෙලක් වුණාම ඉන්දියාවට ගිහින් ඉගෙන ගන්න මං හිතාගෙන ඉන්නෙ..''

''බොහොම හොඳයි මහත්තයො.. බොහොම හොඳයි.. මමත් දන්න දෙයක් කියල දෙන්නම්..''

වෙද මහත්තයා පැවසුවේ අධික පැහැදීමෙන් යුතුවය.

''අපි ඇතුළට ගිහින් මොකුත් බොන ගමන් කතා කරමු..''

උමංග ඇරයුම් කළේය. වෙද මහත්තයා එම ඇරයුම පිළිගත්තේ නැත.

''මට මේ ලෙඩාට ඉක්මනටම බෙහෙත් ටික හදල දෙන්ට ඕනෑ මහත්තයො.. ඒ හින්දා මම සෙත හොයාගෙන ඉක්මනට යන්නම්.. වෙන දවසක එන්නම්කො ටිකක් කතා කර කර ඉන්ට..''

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහු කීවේ කාරුණික හඬිනි.

"යමුකො එහෙනම්.. මටත් ආසයි ඔය වැල කොයි වගේ ද කියලා බලන්න.."

උමංග කීවේය. වෙද මහතා සඳහන් කළ ප්‍රදේශය පෙන්වීම සඳහා බණ්ඩේ ඉදිරිපත් විය.

"සුභා නංගී ගෙ නැටුම් තරඟෙ මේ ඉරිදා නේද වෙද මහත්තයා..?"

උමංග විමසුවේ ඔවුන් දෙදෙනා මද දුරක් ඇවිදගෙන ගියාට පසුවය. වෙද මහත්තයා ගේ සිතට ක්ෂණික කැළඹිල්ලක් ඇති විය.

"මහත්තයා කොහොමද දන්නෙ..?"

ඔහු ඒ කැළඹිල්ල ආයාසයෙන් යටපත් කොට ගනිමින් විමසීය.

"සුභා නංගි මට කිව්වා.. මාත් ඒක බලන්ට යන්ට හිතාගෙන ඉන්නෙ.." උමංග කීවේය.

එයට පිළිතුරු වශයෙන් කිව යුතු කිසිම දෙයක් වෙද මහත්තයාගේ සිතට නැඟුණේ නැත. ගොනිකා වැලක් ඔහුගේ දෙනෙතට ලක් වූයේ හොඳ වෙලාවටය.

"ආ.. මේ තියෙන්නෙ මං හොයපු අවුසදේ.." ඔහු මහා උද්යෝගයකින් හඬ නැඟුවේය.

ඔහුට කොළ කඩා ගැනීමට උමංග සහ බණ්ඩේ උදව් කළහ. උමංග කොළයේ හැඩය සහ ප්‍රමාණය හොඳින් මතක තබා ගත්තේය. එය යොදා ගන්නේ කුමන රෝගාබාධ සඳහා දැයි යන්නත් වෙද මහත්තයාගෙන් අසා දැන ගත්තේය.

උමංග බොහෝ නිහතමානී යහපත් අයෙකු බව පසක් කොට ගත්තත් වෙද මහත්තයාගේ සිතේ කහටක් බඳු හැඟීමක් ඇති වූයේය. එය උමංග කෙරෙහි පමණක් නොව සිය දියණිය කෙරෙහිත් බේදී ගියේය. ඇයත් උමංගත් අතර අනෙක් අය නොදන්නා බැඳීමක් ඇතැයි අදහන්නට ඔහු කැමති වූයේ නැත. එහෙත් එවන් බැඳීමක්

නොතිබුණේ නම් නැටුම් තරඟය නරඹන්නට එන ලෙස ඇය ඔහුට ඇරයුම් කරන්නේ නැතැයි වෙද මහත්තයා අනෙක් අතට කල්පනා කළේය.

ඔහු නිවසට පැමිණ ඒ පිළිබඳව හීන් මැණිකේ සමග කතා කළේත් සිත් තැවුලෙන් යුතුවය.

"ඕක ඔච්චර හිතන්න දෙයක් නෙමෙයි.. එදා දූව ඉස්කෝලෙ ඇරිලා එනකොට උමංග මහත්තයා හම්බ වුණා කිව්වනෙ.. එතකොට නැටුම් තරඟෙ ගැනත් කියන්න ඇති.." හීන් මැණිකේ පැවසුවාය. එහෙත් ඇගේ සිත ද යම් තරමකට සසල වී තිබිණි.

"මං කල්පනා කෙරුවෙ ඒකම නෙමෙයි.. උමංග මහත්තය ගෙ කතාවෙන් මට තේරුණා අපේ දූව ගැන අදහසක් තියෙනවා කියලා.."

වෙද මහත්තයා බැරෑරුම් ලෙස හිස සලමින් කියන විට ඒ සසල තව වැඩි වූයේය.

"දූව ගැන අදහසක්..? ඒ දරුවා උසට මහතට හැදුණාට තවම පොඩි එකියක්නෙ.." ඇය කීවේ නළ රැලි කර ගනිමිනි.

"ඒක තමයි.. ගොනිකා කොළ කඩාගෙන එනකොට උමංග මහත්තයගෙ නෑදෑයෙක් ගැන කතාවක් ඇදුණා. ඒ වෙලාවෙ එයා විහිළුවෙන් විහිළුවෙන් වාගෙ කිව්වා වෙද මහත්තයා වගේ කෙනෙක් ළඟ නෑදෑයෙක් කර ගන්න මම කැමතියි කියලා.."

"උමංග මහත්තයා හොඳ කෙනෙක් බව නම් ජේනවා.. ඒත් ඉතින් එයා අපට පැහෙන්නෙ නැති තරම් ඉහළ පැලැන්තියක කෙනෙක්.. අන්තිමට මිනිස්සු කතන්දර කියන්ට බැරි නෑ අපි දූව පෙන්නලා එයා ගෙ දේපොළ අල්ල ගන්ට යනවා කියලා.."

හීන් මැණිකේ කල්පනාකාරීව කීවාය. ඇය එදා සුභාෂිණීට අවවාද කළේත් කතන්දරයක් සාදා නොගන්නා ලෙසය. ඇයට කතාන්දර කියන්නේ පවුලේ සමීප ඥාතීන්ය.

The Reader's Place novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''මමත් හිතුවෙ ඔකම තමයි.. මැ[illegible] [illegible] [illegible] දීලා තේරුම් කරලා දෙන්ට..''

වෙද මහත්තයා උපදෙස් දුන්නේය. හීන්මැණිකේ හෙමිහිට හිස සැලුවාය.

තමාට නරක දසාවක් උදා වී ඇතැයි රත්බණ්ඩා කල්පනා කරමින් සිටියේය. කඩේ වෙළදාම ද ටිකින් ටික අඩු වෙමින් පවතියි. එහෙත් වියදම්වල නම් අඩුවක් නැත. රට රැකියාවකට ගොස් පැමිණි කුලරත්න විසින් ආරම්භ කරන ලද කඩය මීට වඩා පිළිවෙළය. එහි වැඩිපුර ඇත්තේත් නගරයෙන් පමණක් ගන්නට පුළුවන් බඩුය. අඩු මුදලට දෙන බවත් ප්‍රචලිතය.

විමාලිට වුවමනා ගමේ සියල්ලන්ටම ඉහළින් වැජඹෙන්නටය. ඒ සඳහා කොපමණ වියදම් වුවත් ඇය ඒ පිළිබඳව තැකීමක් කරන්නේ නැත. කොතරම් අවවාද කළත් [illegible] ද තවමත් මුරණ්ඩුය.

''හඳහනවත් බලව ගන්ට ඕනැ [illegible] කාලයක්වද්ද කියලා..''

රත්බණ්ඩා කඩේ වහලයේ එල්ලුණ ඉදී වැඩි වී කුණු වූ ගෙඩි සහිත කෙසෙල් කැන දෙස බලාගෙන කල්පනා කරමින් සිටියදී විමාලි කඩයට පිවිසියාය. ඇයට කියන්නට යමක් ඇති බව ඇය ගමනින්ම ඔහුට වැටහිණි. ඔහු උදාසීන ලෙස ඇය දෙස බැලීය.

''මේ දන්නවද වැඩක්..? වෙදත් උඩුරාවණ බංගලාවට ගියා කියන්නෙ.. මඟුල තීන්දු කර ගන්ට ද දන්නෙ නෑ..''

ඇය වට පිට බලා විශේෂ ප්‍රවෘත්තියක් කියන්නාක් මෙන් කීවාය. එහෙත් රත්බණඩාට එහි වැදගත්කමක් නොවිණි.

''මොනවා කරන්ට ද ඉතින්..? අපිටත් දුවෙක් ඉන්න එකක්යැ..'' ඔහු කීවේය.

''අපිටම කියල දුවෙක් ඉන්ට ඕනයැ ඉතින්.. අර විනීතා නංගි ගෙ දුවත් හැඩ වැඩ ඇති කෙල්ලක්නෙ.. උමංග මහත්තයට ඒ කෙල්ල

ජෝඩු කෙරුවහම අපිටත් හොඳනෙ..''

ඇය යෝජනා කළාය. එහෙත් රත්බණ්ඩා තුළ ඒ පිළිබඳ උනන්දුවක් නොතිබිණි.

''අපිට ගිහින් කියන්ට පුළුවන් ද මෙහෙම කෙනෙක් ඉන්නවා එයාව බඳින්ට කියලා..'' ඔහු විමාලි දෙස නොරිස්සුමෙන් බලා ඇසීය.

''ඔකනෙ කියන්නෙ.. එක පාරටම එහෙම කියන්ට බෑ.. හෙමිහිට ඒ මනුස්සයත් එක්ක යාළු වෙලා ඊට පස්සෙ කියන්ට ඕනැ..''

''එහෙම නම් යාළු වෙන විදියත් කියමුකො බලන්ට..'' රත්බණ්ඩා කීයේ උපහාසයෙනි.

''කැමකට එන්ට කියමු..'' විමාලි යෝජනා කළාය.

''රටේ මිනිස්සුන්ට කෑම [illegible] [illegible] [illegible] වෙනකොට අපිටත් කන්ට නැති වෙයි කියලා [illegible] [illegible] ඉන්නෙ.. කඩේට දත් සෙනඟ එනවත් අඩුයි..'' රත්බණ්ඩා පැවසුවේ සුසුමක් හෙළමිනි.

''මිනිස්සුන් ගෙ ඇඟට කඩා පනින කොට එයියැ ඉතින්..'' විමාලි ඒ වරදත් රත්බණ්ඩා පිටම පැටවූවාය.

''ඇඟට කඩා පනින්ට සිද්ද වුණේ මගෙ වරදින් ද..?'' ඔහු තරහින් විමසිය.

''එහෙනම් මගෙද වැරැද්ද..?'' විමාලි පෙරළා ප්‍රශ්න කළාය.

''පින් සිද්ද වෙයි.. කට වහගෙන ඉන්ට.. ඔය කතාව පටන් ගත්තහම කොහෙන් කෙළවර වෙයි ද දන්නෙ නෑ..''

රත්බණ්ඩා සැරෙන් කියද්දී විමාලි ගස්සාගෙන යන්නට ගියාය. ඔහු සුසුමක් හෙළමින් තදින් තළල පිරිමැද ගත්තේය.

තිලකා මෙන්ම නන්දාත් දැන් රත්බණ්ඩාගේ කඩෙන් බඩු ගන්නේ නැත. රත්බණ්ඩා තිලකාට මෙන්ම නන්දාට ද බැණ වැදී තිබේ.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අර ඇටිරිය කොල්ලා පොලිසියට අල්ලගෙන ගියා කියලා දැනගත්තම මිනිස්සු කරදරයක් වුණා ද කියලා ඇහැව්වෙ මනුස්සකමට මිසක් හිතා වෙන්ට නෙමෙයි.. ඒත් මුදලාලියි ගෑනියි ඔක්කොම බැන්නෙ හරියට කුණු බල්ලන්ට වාගෙ.. දැන් මිනිස්සු කුලරත්න මුදලාලි ගෙ කඩේට පුරුදු වෙලා තියෙන්නෙ ඒකනෙ.."

බඩු ගෙන එන්නට කඩේට යන එන අතරමගදී හමු වූ තිලකා සමඟ නන්දා පැවසුවාය.

"උන්දලට වැඩි කාලයක් කඩ කෙරුවාව කරන්ට පුළුවන් වෙන එකක් නෑ.. දැනටත් කඩේට යන්නෙ ඔය පියදාස වාගෙ පන්දම් අල්ලන දෙතුන් දෙනෙක් විතරයි.." තිලකා කීවේ ජයග්‍රාහී හඬිනි.

"ඔය වාගෙ කුහක මිනිස්සුන්ට නම් පාඩමක් උගන්නන්ටම ඕනා.. දොලමුල්ල මහත්තයා ගෙ ගෙදරටයි වෙද ගෙදරටයි පොලිසියෙන් එවල තියෙන්නෙත් ඔය මුදලාලි නෙව.."

නන්දා කීවේ බලා සිටියාක් මෙනි.

"ඒ දෙන්නා හොඳ හින්දා හොඳයි.. වෙන කෙනෙක් වුණානම් ආපහු හරවලා කඩේටම යවනවා.."

තිලකා ද නන්දා ගේ කතාවට පෝර දැමුවාය.

The Reader's Place Novel..

11

පාසලක විනය පවත්වාගෙන යාම සඳහා ගුරුවරුන් සහ සිසුවන් අතර සම්බන්ධය පන්ති කාමරයට හා පාඩම් කටයුතුවලට පමණක් සීමා විය යුතු බව කියමින් විදුහල්පති විසින් ඉන්දිකට බැරෑරුම් දේශනයක් පවත්වන [illegible] ඉන්දික දැඩි [illegible] ලා වීම [illegible] ඔහු තමා [illegible] සැක පහළ කොටගෙන සිටින බව ඉන්දිකට වැටහිණි. අනිවාර්යයෙන්ම විනීතා යම් දෙයක් කියන්නට ඇත. සුභාෂිණීත් ඔහුත් ගුරු ගෝල සම්බන්ධය නැති කරන්නට කතා [illegible] කරන බවට චෝදනා කළේ විනීතා පමණකි.

[illegible] විදුහල්පති කාර්යාලයෙන් පිට වී ගුරු විවේකාගාරයට යන විට එහි විනීතාත් තවත් ගුරුවරු කිහිප දෙනෙකුත් සිටියහ. විනීතා සිටියේ ළමුන් ගේ අභ්‍යාස පොත් ගොන්නක් බලමිනි.

"ප්‍රින්සිපල් ළඟට ගිහින් ජේළම් කියන එක මහ ලොකු සපත්තමක් කියලා හිතනවා ඇති.."

ඉන්දික ගුරු විවේකාගාරයට පිවිසුණේ කෝපයෙන් එසේ කියමිනි. ඔහු ගේ බැල්ම සෘජුවම එල්ල වී තිබුණේ විනීතා වෙතය. අනෙක් ගුරුවරු අන්ද මන්ද වී බලා සිටියහ.

"මගෙ දිහාවෙ බලාගෙන කියන්නෙ මම ජේළම් කියනවා කියලද..?" විනීතා මුහුණ පුළුටු කරගෙන විමසුවාය.

"ඒක ඉතින් මම කියනවට වැඩි හොඳට තමුන් දන්නවා ඇතිනෙ.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඉන්දික කීවේ වේගයෙන් පුටුවක් ඇද වාඩි වෙමිනි.

"අපිට ඔය කේළම් කිය කියා ඇවිදලා පුරුද්දක් නෑ.. කිව්ව කෙනෙක් එක්ක බලා ගන්න එකයි තියෙන්නෙ.." විනීතා හිස ගස්සමින් කීවාය.

"ඔව්.. හරියට දන ගත්ත දවසට මම බලා ගන්නම්.. විනය පරීක්ෂණයක් තියලා ඕනනම් මාව ඉස්කෝලෙන් අස් කරයි.. එච්චරනෙ කරන්න පුළුවන් ලොකුම දේ.. නැද්ද..?"

ඉන්දික විමසුවේ අනෙක් ගුරුවරුන් දෙස බලමිනි. මේ කතාවේ අගක් මුලක් නොදන සිටි බැවින් කිසිවෙකු එයට සහයෝගයක් දක්වන්නට ඉදිරිපත් වූයේ නැත.

"ඔහොමට වැඩිය උඩ පනින උන් අස් කරල දාන්නමයි තියෙන්නෙ.."

විනීතා කුරිරු මඳහසක් පාමින් කීවාය.

"අපේ හිත් හොඳයි.. අපි කාටවත් යටින් උගුල් අදින්නෙ නෑ.. කැත ඇස්වලින් බලන්නෙත් නෑ.. ඒ හින්දා අපිට වරදින්නෙ නෑ.."

ඉන්දික කීවේ විනීතා දෙස උපහාසාත්මක බැල්මක් හෙළමිනි.

"හිතාගෙන නම් ඉන්නෙ එහෙම තමයි.. ඒ වුණාට වැරදිච්ච දාට කවේ නරිවාදන් රෙද්ද පල්ලෙන් බේරෙයි.."

එසේ කියූ විනීතා අභ්‍යාස පොත් ගොන්න මේසය මත තිබියදීම කාමරයෙන් පිට වී ගියාය.

"මොකක්ද ඉන්දික ඔය කතාව..?"

ඉන්දිකගේම සම වයසේ ගුරුවරයෙකු වූ දුමින්ද විමසුවේය. ඉන්දික සියල්ල විස්තර කළේය. ගුරුවරු විස්මයෙන් බලා සිටියහ.

"ඕන්න ඔච්චා අතෑරලා දාන්න.. බල්ලො බිරුවට කඳු පාත් වෙන්නෙ නෑනෙ.." දුමින්ද කීවේය. එහෙත් ඉන්දික ගේ මුහුණේ වූ අඳුර තුනී වූයේ නැත.

"මෙයා අර අහිංසක ළමය ගෙ ඔළුවටත් එක එක දේවල් දායි ද දන්නෙ නෑ.. එහෙම කරල තිබුණොත් මම බලා ගන්නම්.."

ඉන්දික එසේ සිතුවත් එම සිතුවිල්ල මුවින් පිට කළේ නැත.

සුභාෂිණීලා සිටියේ නැටුම් තරඟයේ පෙරහුරුවකට සූදානම් වෙමිනි. සුභාෂිණීට සිය තරඟ ඉසව්ව පිළිබඳව හොඳ අවබෝධයක් මෙන්ම විශ්වාසයක් ද තිබිණි.

"හොඳ වෙලාවට තරඟ අපේ ඉස්කෝලෙම තියෙන්නෙ.. එතකොට කිසි බයක් සැකක් නැතුව නටන්න පුළුවන්.." පෙරහුරු තරඟ සඳහා ඇඳුම් මාරු කරමින් සිටි ඉසුරි කීවාය.

"මට නම් නටන්න ගියාම නැටුම මිසක් වෙන මොකුත් මතක් වෙන්නෙ නෑ.." සුභාෂිණී කීවේ සිනාසෙමිනි.

"අපෝ.. මම නම් ස්ටේජ් එකට නගින්නෙ වෙව්ල වෙව්ලා.. ටික වෙලාවක් යනකම් මාර විදියට පපුව ගැහෙනවා.." ඉසුරි උරහිස් හැකිලුවාය.

"ළමයි ඉක්මනට ලෑස්ති වෙන්න.. තව ටිකකින් ප්‍රින්සිපල්ත් එනවා හෝල් එකට.."

කලබලයෙන් පැමිණි නැටුම් ගුරුතුමිය පැවසූ බැවින් ඔවුන් ගේ කතා බහ අවසානයකින් තොරව නතර වූයේය. ඔවුහු කඩිමුඩියේ නැටුම් ඇඳුම් ඇඳ ගත්හ.

විදුහල්පති, නියෝජ්‍ය විදුහල්පති සහ අංශ භාර ගුරු භවතුන් ද, ශිෂ්‍ය නායක නායිකාවන් සහ උසස් පෙළ කලා අංශයේ පන්ති නායක නායිකාවන් පෙරහුරු දක්ම නරඹන්නට ප්‍රධාන ශාලාවට රැස් වී සිටියහ.

කාගේත් සිත් ගත්තේ සුභාෂිණී ගේ නැටුමය. විදුහල්පති ඇයට පමණක් නොව නැටුම පුහුණු කළ ගුරුතුමියට ද ප්‍රශංසා කළේය. ඇය මහත් ප්‍රීතියට පත් වූවාය. විදුහල්පතිගෙන් හොඳක් ඇසීම

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පහසු දෙයක් නොවේ.

"තරඟ දවසෙ ඔයිටත් වැඩිය හොඳට නටන්න ඕනෑ තේරුණාද..? මේ සැරේ සමස්ත ලංකා මට්ටමට එන අයට වටිනා තෑගිත් තියෙනවලු.. පිට රට සවාරියකුත් තියෙනවා කියලා ආරංචියි.."

නැටුම් ගුරුවරිය කියද්දී ළමෝ මුහුණින් මුහුණ බලාගෙන සිනා නැඟූහ. ජයග්‍රහණය කිරීමේ අදිටන ඔවුන් තුළ දෘඩිව නැගිණි.

"තමන් ගෙ ඇඳුම්වල මොනවා හරි අඩුපාඩු තියෙනව නම් ඉක්මනට ඒවා හදා ගන්න.. පියුමාලි, ඔයාට නම් අර තැල්ලක් තියෙන ඇන්ටික් මාලයක් හොයා ගන්න වෙනවා පුතේ.. අත්තම්මලා දාන විදියෙ වළලු දෙකකුත් තිබුණා නම් හොඳයි.." ගුරුතුමිය පියුමාලිට කීවාය.

"අම්මා ළඟ අත්තම්මගෙ ජුවෙලරි වගයක් තිබුණා මිස්.." මදක් කල්පනා කළ පියුමාලි කීවාය.

"වෙරි ගුඩ්.. අන්න ඒ ටික ඉල්ලා ගන්න.. මමත් විනීතට කියන්නම්කො.. හොඳයි දූන් ඔයාලට යන්න පුළුවන්.. හොඳට රෙඩි කරලා දිනන්න බලාගෙන තරගෙට එන්න.." ඇය උපදෙස් දුන්නාය. අනෙක් අය කෙසේ වෙතත් සුභාෂිණී නම් සිනාසුණේ දැඩි විශ්වාසයෙන් යුතුව බව ඇයට වැටහිණි.

පියුමාලි පන්ති ඇරී එන තෙක් විනීතා පාසල් බිමේ රැඳී සිටියාය. ස්වර්ණාභරණ අවශ්‍යතාව පිළිබඳව ඇය අම්මාට කීවේ එතරම් සතුටකින් නොවේ.

"ඒ වළලු දෙකයි මාලෙයි දාගෙන නටන්න පුළුවන් වෙයි ද මන්දා අම්මා.. ඒවා පුදුම විදියට බරයි.." ඇය මැසිවිලි නැගුවාය.

"ටිකක් බර වුණාට මොකද..? ඒ වගේ ද එව්වා දාගෙන ඉන්න කොට තියෙන උජාරු පෙනුම..? අනිත් එක ඔයා රඟපාන්නෙ රාජ කුමාරියක් විදියටනෙ.." විනීතා ආඩම්බරයෙන් කීවාය. රජ කුමරියක

සේ සැරසුණ දියණිය ඇගේ මනසේ මැවිණි.

"ඒ වගේ පෙනුම තියෙන සැහැල්ලු ඒවා කඩවල්වල නැද්ද අම්මා..?"

පියුමාලි විමසුවේ ඒ අබරණවලට ඇය කොහෙත්ම ප්‍රිය නොකළ නිසාය.

"මට ඕවා හොය හොයා ඇවිදින්න වෙලාවක් නෑ ළමයො.. තියෙන එව්වා දාන්න.." විනීතා සැර කළාය.

"ඒ මාලෙයි වළලු දෙකයි හුඟක් වටිනවා ඇති නේද අම්මා..?" මදක් වේලා නිහඬව ගමන් කළ පියුමාලි එවර ඇසුවේ අම්මා තුළ අමනාපයක් ඇති වූ බව වටහාගෙනය.

"මේ මොනාවා කියනව ද දරුවෝ..? මාලෙ විතරක් වටිනවා ලක්ෂෙකටත් වැඩිය.. ඊටත් දැන් ඔය වගේ ඒවා හොයා ගන්ටත් නෑ.. අනිත් උන්ට ඉරිසියා හිතෙයි ඔයා ඒවා දාගෙන ඉන්නවා දැක්කම.."

විනීතා උජාරුවෙන් කීවාය. පියුමාලි ඉතික්බිතිව ඒ ගැන කතා කළේ නැත.

නැටුම් පෙරහුරුව බලන්නට සුභාෂිණීලා ගේ කණ්ඩායමේ සමාධිට පමණක් ඉඩ ලැබී තිබිණි. පන්ති ඇරී එන අතර මගදී හමු වූ රනිඳුටත් සතුරටත් ඇය තරඟයේ විස්තර පැවසුවාය.

"ඇත්තමයි සුභා ගෙ ඩාන්ස් එක දැක්කම මගෙ ඇස්වලට කඳුළු ආවා.." සමාධි පැවසුවේ හැඟුම්බර හඬිනි.

"ඇයි ඒ තරමට සවුත්තු ද..?"

සතුර තොල පෙරළමින් රනිඳු දෙස බලා විමසීය.

"සවුත්තුවට නෙමෙයි මෝඩයා.. සතුටු කඳුළු.. පුදුම ලස්සනකට සුභා නැටුවෙ.." සමාධි කීවේ සතුර ගේ උරහිසට පහරක් ගසමිනි.

"රිහර්සල් බලන්න යන්න දුන්න නම් අපිටත් අඬන්න තිබ්බා.. කොහෙද ඉතින් කොහතත් තියෙන්නෙ ලොක්කන්ට ඇදිල්ලනෙ

The Reader's Place novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

නේද මචං..?''

රනිඳු කණගාටුවෙන් මෙන් ඇසීය. එහෙත් සුභාෂිණී ගේ දක්ෂකම ගැන ඇසීමෙන් උපන් සතුට ඔහුගේ මුහුණ පුරාම විසිරී තිබිණි.

''කියල වැඩක් නෑ මචං.. අපිට කොහෙන්ද ඉතින් බූල් බල්ලො..?'' සතුර බොරුවට ඇඹුලේය.

''රිහර්සල් මොකටද..? ඉරිදට තරගෙම බැලුවම ඉවරනෙ.. හොඳ වෙලාවට අපෙ ඉස්කෝලෙමයි තියෙන්නෙ..'' සමාධි කීවාය.

''මං හිතන්නෙ එදාට උමංග අයියත් එයි..'' සතුර පැවසුවේ රනිඳු දෙස හොරැහින් බලමිනි. එය පර වූ මලක් මෙන් සැණින් හේබා යනු ඔහුට පෙනුණි.

''ඔව්වා මං දන්නෙ නෑ.. මම යනවා..''

සමාධි ඔවුන් දෙදෙනාට අත වනාගෙන පොලිස් නිල නිවාස වෙත යොමු වූ අතුරු පාරට හැරුණාය. රනිඳු සතුර හා කතා බස් නොකොට මද දුරක් ඇවිද ගියේය. නැටුම් හදාරන සිසු සිසුවියන් කිහිප දෙනෙකු බස් නැවතුම් පොළේ සිටිනු ඔහුට පෙනිණි. ඔහු ගේ මුහුණ සැණින් ප්‍රබෝධමත් විය.

''මචං, දූනුයි ඩාන්සින් ප්‍රැක්ටිස් ඉවර වෙලා තියෙන්නෙ.. සුභා තාම බස් හෝල්ට් එකේ ඇති.. යමු ද ඒ පැත්තෙ..?'' ඔහු සතුරගෙන් විමසුවේ උද්යෝගයෙනි.

''යමං..'' සතුර හිස සැලීය.

බස් රිය පිටත්ව ගියේ සුභාෂිණී බස් නැවතුම් පොළට එනවාත් සමඟය. ඇගේ සිතට දැනුණේ සන්තාපයකි. අනෙක් බස් රිය එන තුරු තවත් අඩ පැයක් පමණ බලා සිටිය යුතුව ඇත.

''ම්ජ්.. තව විනාඩියක් කලින් ආව නම් හරි..'' ඇය කනස්සල්ලෙන් මුමුණා ගත්තාය.

''බස් නැවතුම් පොළ ළඟම කාරයක් නැවතිණි. එය උමංග ගේ

කාරය බව හැඳින ගත් විට සුභාෂිණී ගේ සිතට සතුටක් මෙන්ම නොසන්සුන් බවක් ද ඇතුළු විය.

''සුභා ගෙදර යන්න ද ඉන්නෙ..?''

රියැදුරු අසුන පැත්තේ කවුළුව විවර කළ ඔහු සිනාමුසු මුහුණින් යුතුව විමසීය.

''ඔව් උමංග අයියා.. මම හෝල්ට් එකට එනකොටම බස් එක ගියානෙ..'' සුභාෂිණී පැවසුවේ විළිබර සිනාවක් පාමිනි.

''ඉතින් එහෙනම් තව හුඟක් වෙලා ඉන්න වෙයිනෙ බස් එකක් එනකම්.. එන්න කාරෙකේ යමු.. මමත් යන්නෙ ගෙදර..'' ඔහු ඇරයුම් කළේය.

සුභාෂිණී පැකිළෙමින් වට පිට බැලුවාය. ඔහු සමඟ කාරයෙන් ගමන් කිරීමට ඇය තුළ ඇති කැමැත්තක් තිබුණා විනාවේ. එහෙත් ඔහු හා ඇසුර සීමා කරන ලෙස අම්මා විසින් දෙන ලද අවවාදය ඇගේ කැමැත්තට වැට බැඳ තිබිණි.

''නගින්න සුභා..'' ඇගේ අන්ද මන්ද ස්වභාවයෙන් වික්ෂිප්ත බවට පත් උමංග නැවතත් කීවේය.

සුභාෂිණී නැවතත් වට පිට බැලුවාය. බස් නැවතුම් පොළට එන රනිඳු සහ සතුර ඇගේ නෙත ගැටුණේ එවිටමය. ඔවුන් පැමිණෙන්නේ තමා හමු වන්නට බව ඇයට රහසක් නොවිණි. එවර ඇය කැමැත්තෙන්ම කාරයට නැඟුණාය. උමංග ගේ මුවේ සිනා මල් විසිරිණි.

සුභාෂිණී උමංග ගේ කාරයට නගිනු දුටු රනිඳුට දැනුණේ කිසිවෙකු අනපේක්ෂිත අවස්ථාවකදී කම්මුලට ගැසුවාක් බඳු හැඟීමකි.

''ම්න්.. මම පරක්කු වුණා වැඩියි කියල මට හිතෙනවා මචං.. සුභා අර කාර් එකේ නැගල ගියානෙ..'' ඔහු කීවේ කණගාටුවෙනි.

''ඔව්.. මං දන්නා.. ඒක උමංග අයියගෙ කාරෙක..'' සතුර පැවසුවේ

The Reader's Place
novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගණනකට නැතිවය. දිගු සුසුමක් හෙළූ රනිඳු බස් නැවතුම් පොළේ කණුවකට හේත්තු වී තදින් නළල පිරිමැද ගත්තේය. සතුරට මිතුරා ගැන දුක සිතිණි. එහෙත් ඔහුට යථාර්ථය පහදා දෙන්නට මීට වඩා හොඳ අවස්ථාවක් නොලැබෙනු ඇතැයි සතුර සිතීය.

"පුතා උමංග මෙ කාරෙන් නැගලා ගියා කියන එක උඹට ඔය තරම් අවුලට වෙන්න දෙයක් නෙමෙයිනෙ.. උන් දෙන්නා ඉන්නෙ ලඟුම් නැත්තෙනෙ.."

සතුර නැවතත් කියද්දී රනිඳු ඔහු දෙස රවා බැලීය.

"උඹ පොලුවෙක්ද යකෝ..?" ඔහු ඇසුවේ තරහිනි.

"ඇයි උඹට මං තරහ කාරයෙක් වාගෙ පේනවද..?" සතුර සරල හඬින් සිනාසුනේය.

"තරහ කාරයෙක් [illegible] මං [illegible] කතා කරන්නේ [illegible] උඹලා [illegible]"

සතුර මිතුරා දෙස බලා සිටියේ අනුකම්පාවෙනි. ඔහු කොතෙක් දුර වැඩි කළත් ගැහැනු ළමයෙකුට අත්[illegible] ආකාරයට විඳිය හැකි නැත. ඔහු ගේ සිතේ හැඟීමක් [illegible] කෙරෙහි පමණකි. එහෙත් ප්‍රභාමිණී තුළ [illegible] තිබිම හැඟීමක් දකින්නට නොලැබිණි. රනිඳු කිසියම් මොහොතක සිත රිදවා ගනු ඇතැයි සතුර බිය වූයේ එනිසාය.

"මචං අපට ලැබෙන්න දෙයක් තියෙනවා නම් කවදා හරි කොහේ හරි ලැබෙනවා.. ඒත් ඉතින් නොලැබෙන දේවල් ගැන අඩ අඩා ඉඳල වැඩක් නෑ.."

ඔහු රනිඳු ගේ උරහිස මත අත තබා මුදු හඬින් කීවේය. සතුර මෙම ස්වරයෙන් කතා කරන්නේ මොහොතක් සලා තුරකිනි. එබැවින් එවදන් රනිඳු ගේ සිතේ තදින්ම තැන්පත් විණි.

"එපි යළු.." මිතුරා දෙස මොහොතක් බලා සිටි රනිඳු සුසුමක්

හෙලමින් කීවේය.

උමංග ගේ කාරය තුළ සිත නළවන මියුරු සංගීත රාවයක් මෙන්ම මිහිරි සුවඳක් ද පැතිර තිබිණි. එහෙත් ප්‍රභාමිණී ගේ සිත නම් නොසන්සුන්ව පැවතිණි. රනිඳුලාගෙන් ගැලවෙන්නට කාරයට නැඟුණත් එය නිවැරදි තීරණයක් නොවේ යැයි හැඟීම ඇයට වද දෙමින් තිබිණි.

"ඇයි පුතා, ඔයා මගෙ කාර් එකට නගින්න බය වුණේ..?"

ඇගේ එම තුලාවීකම පිළිබඳව සතුටක් සිත යට පැවතිය ද උමංග ප්‍රශ්න කළේය.

"මං කවදාවත් කනියම් කාරෙකක නගින් නෑ උමංග අයියා.."

[illegible] සත්‍යයම පැවසුවාය.

"[illegible] නෙමෙයිනෙ.." ඔහු දයාබර [illegible] [illegible]

"ඒක තමයි ප්‍රශ්නෙ.. මම ඔයත් එක්ක කාරෙක් ගිහින් බහිනවා දක්කම ගමේ මිනිස්සු කතන්දර හදයි.. මම ඒකට බයයි.." ඇය පැවසුවේ සිහින් හඬිනි.

"[illegible] එකක යන එක වරදක් නෙමෙයි නෙ.." ඔහු පැවසුවේ පුදුමයෙනි. පොදු ප්‍රවාහන සේවාවක් නොමැති විට දන්නා හඳුනන්නෙකු ගේ වාහනයකින් ගමන් පහසුකම් සලසා ගැනීම වරදක් යැයි හැඟීමක් ඔහුට නුරු පුරුදු සමාජයේ නම් තිබුණේ නැත.

"උමංග අයියා හිටියෙ පිට රට නිසා ඔයාට ඒකෙ වෙනසක් නැතුව ඇති.. ඒත් ගම්වල මිනිස්සු එහෙම හිතන්නෙ නෑ.." ප්‍රභාමිණී බැරෑරුම් ස්වරයෙන් කීවාය.

"බය වෙන්න එපා පුතා.. මොන ප්‍රශ්නෙ ආවත් මම ඔයාව තනි කරන්නෙ නෑ.. මියත් එක්කම ඉන්නවා.. ඒ නිසා කවුරු මොනවා කිව්වත් ඔයා ඒ ගැන හිත කරදර කර ගන්න එපා.."

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උමංග ස්ථිර හඬින් කීවේය. සුභාෂිණී දෑස ලොකු කරගෙන ඔහු දෙස බැලුවාය. ඉදිරිපසම බලාගෙන රිය පදවමින් සිටියත් ඒ දෑසේත් මදහස රැඳුණ දෙතොලේත් මෙතෙක් ඇය අත් නොදුටු ලෙන්ගතුකමක් ඇති බව ඇයට වැටහිණි. ඇගේ සිත දිනා ගන්නට රහිඳු මොන තරම් වෑයම් කළ ද ඔහු තුළින් ඇය දුටුවේ මල්ලීගේ වයසේම දඟකාර කොලු ගැටයෙකි. උමංග ගේ බැල්මකින් පවා ඇගේ සිත සසල විණි. ඒ මන්දැයි ඇය කල්පනා කළාය.

"මොනවද සුභා කල්පනා කරන්නෙ..?"

කාරය පදවන අතරම නෙත් කොනින් ඇය දෙස බැලූ උමංග විමසීය.

"උමංග අයියා කිව්ව එක ගැන කල්පනා කළේ.." ඇය ඇසෙන නෑසෙන හඬින් කිවාය.

"ඒක මම ඔයාට දෙන පොරොන්දුවක් සුභා.." ඔහු කියද්දී සුභාෂිණී ගේ දෙකොපුල රතු වූයේය.

"ඇයි ඉතින් අයියා මට එහෙම පොරොන්දුවක් දෙන්නෙ..?" සිත දිරිමත් කර ගත් ඇය ඍජුවම විමසුවාය.

"ඒක හොඳ ප්‍රශ්නයක්.." උමංග සිනාසුණේය.

ඔහු තමාට සිනාසෙන්නේ යැයි කහටක් ඇය තුළ ඇති වූයේය. ඇය කවුළුවෙන් ඉවත බලා ගත්තාය. ඔහු වාහනය පදවාගෙන යමින් සිටියේ ඉතා සෙමිනි. බයිසිකල් පවා එය පසුකොට ගෙන ගියේය. ඔහු සෙමින් රිය ධාවනය කරන්නේ බොහෝ වේලාවක් කතා කරමින් යාමට වුවමනා නිසාදැයි ඒ අතරම ඇයට සිතිණි.

"සුභා, මං ඔයාට පුංචි කතාවක් කියන්න යන්නෙ.. ඒක අහල ඔයා අප්සෙට් වෙන්නෙ නෑ කියල මට පොරොන්දු වෙන්න.."

උමංග දකුණතින් සුක්කානම හසුරවමින් වමත ඇගේ පැත්තට දිගු කළේය. රියේ වායු සමීකරණය කර තිබුණේ වී නමුත් සුභාෂිණීගේ

උගුර කට වියළී ගියේය. සියොලඟ වෙව්ලන්නට විණි. ඇය බොහෝ පැකිළීමෙන් ඔහු ගේ අත මත යන්තමින් සුරත තැබුවාය. ඒ අත ගැහැනු ළමයෙකු ගේ මෙන් සියුමැලි යැයි ඇයට සිතිණි. ඔහු මොහොතකට ඒ අත තදින් ග්‍රහණය කර ගත්තේය. ඇගේ සිරුරම අප්‍රාණික විණි. දෙතොල සට සට ගා ගැහෙන්නට විණි. කුඩා කාලයේදී මිසක් යුවතියක වූ පසුව පිටස්තර පිරිමියෙකු කවදාවත් මෙලෙස ඇගේ අතින් අල්ලා තිබුණේ නැත.

"මං කතාව කියන්නත් ඉස්සර ඔයා බය වෙලානෙ බබා.."

ඇගේ කැළඹීම වටහා ගත් උමංග සිය අත මුදා ගත්තේය. සුභාෂිණීට සහනයක් මෙන්ම දුකක් ද එක මොහොතේ දනෙන්නට විය. එවර ඇගේ සිත සැලුණේ ඔහු ගේ ආමන්ත්‍රණයේ වූ දයාබර බවටය.

"නෑ.. උමංග අයියා කියන්න.." ඇය කිමිණුවාය.

"මේ කතාව පුංචි වුණාට අපි දෙන්නාගෙම ජීවිතවලට හුඟක් බලපානවා... ඔයා තවම ඉස්කෝලෙ යන පුංචි කෙල්ලක්.. එක අතකින් මම මේක කියන එකත් වැරදියි.. ඒත් නොකියා ඉඳලා පස්සෙ පසුතැවිලි වෙන්න වෙයි ද කියලා බය හිතෙන හින්දයි කියන්නෙ.."

ඔහු තවමත් කතාවට පසුබිම සකස් කරමින් සිටියේය. සුභාෂිණීට නොසන්සුන් බවක් දැනිණි. ගමටද තව වැඩි දුරක් නැත. කතාව අසා නොගෙනම කාරයෙන් බැස යන්නට සිදු වෙනු ඇද්දැයි ඇයට සිතිණි.

"මම හුඟක් නිදහසේ ගෑනු ළමයි ආස්සරේ කරපු කෙනෙක් බබා.. ඒත් කවදාවත් මගෙ හිතේ ඒ කිසිම ගෑනු ළමයෙක් ගැන ආදරයක් ඇති වුණේ නෑ.."

ඔහු හෙමින් සීරුවේ කියාගෙන යන්නට විය. සුභාෂිණීගේ පපුව ඩිග් ඩිග් ගා ගැහෙන්නට විය. ආදරය පිළිබඳව ඇය මින් පෙර කතා බහක් කළේ නම් ඒ යෙහෙළියන් සමඟ පමණකි.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒත් ඔයා දකපු මුල් දවසේ [illegible] කර ගන්න කැමැත්තක්.. ඇත්තමයි කෙල්ලෙ.. දකපු ගමන් ඇති වෙන ආදරේ ගැන මම කවදාවත් විශ්වාස කරපු කෙනෙක් නෙමෙයි. මම ඒක විශ්වාස කරන්න පටන් ගත්තෙ ඔයා දැක්කට පස්සෙ.."

ඔහු කට කොනකින් සිනාසෙමින් එක දිගටම කියාගෙන ගියේය. සුභාෂිණී බොහෝ සෙයින් තැති ගත්තාය. තරුණයා ගේ සෘජු ප්‍රකාශය ලාබාල යුවතිය ගේ නොඉඳුල් සිතට බර වැඩි වූයේය.

"උ.. උ.. උමංග අයියා.." ඇය යමක් කියන්නට උත්සාහ කළාය.

"පොඩ්ඩක් ඉන්න බබා.. මම තවම කියල ඉවර නෑ.. මම ඔයා මගෙ හිතට බලෙන් ඇතුල් වෙන්න හදනවා කියලා හීනෙන්වත් හිතන්න එපා.. මගෙ හිතේ ඔයා ගැන ඇති වුණ අදහස විතරයි මම කිව්වෙ.. ඒකට ඔයා කැමති නැත්නම් මෙතනින්ම අමතක කරලා දාන්න.. ඒත් පුරුදු විදියට මාත් එක්ක කතා බහ කරන්න.."

සිනාසී එසේ කීව ද ඔහුගේ කට හඬ බිඳී තිබිණි. සුභාෂිණී ගේ සිතට දැනුණේ සංවේගයකි. තමා ගේ සිත ද ඔහු කෙරෙහි බැඳී ඇති බව කියන්නට තරම් දිරියක් ඇයට තිබුණේ නැත. ඇය පොත් බෑගයේ පටිය තදින් අල්ලාගෙන තොල සපාගෙන ඉදිරිපසම බලා සිටියාය.

"ඔයා කැමති නම් ඒ කැමැත්ත ඔයා ගෙ ඉගෙනීම බාධාවක් වෙන්නෙ නැති විදියට තියා ගන්න.. ඔයා ඉගෙනගෙන ඉවර වෙනකම් කොච්චර කාලයක් හරි ඉන්න මට පුළුවන්.. ඕක තමයි මට කියන්න තිබුණ කතාව.. දැන් ඔයා ඕන දෙයක් කියන්න.."

ඔහු මඳ සිනාවක් පාමින් කීවේය.

"ම.. මට බයයි උමංග අයියා.."

බොහෝ වේලාවක් කල්පනා කළ සුභාෂිණී වියළි දෙතොල යන්තමින් ඇත් මෑත් කර ගනිමින් කීවාය.

"ඔයාට බය වෙන්න කිසිම හේතුවක් නෑ කෙල්ලෙ.. ඔයාගෙ

අම්මයි අප්පච්චියි මට අකැමැති වෙන්නේ නෑ කියලා විශ්වාසයි. අනික් එක මට කාත් කවුරුවත් නැහැ.. මම තීරණ ගන්නෙ තනියම.."

ඔහු අවසන් වදන් පෙළ කීවේ ආත්මානුකම්පාවෙන් මෙනි.

"ඔයා ඕන තරම් කාලයක් අරන් කල්පනා කරල කැමති උත්තරයක් දෙන්න.. මතක තියා ගන්න.. ඔයා මොන උත්තරයක් දුන්නත් මගෙ හිතේ තියෙන ආදරේ පොඩ්ඩක්වත් වෙනස් වෙන්නෙ නෑ.."

උමංග වෙද ගෙදර ඉදිරිපිටම සුභාෂිණී කාරයෙන් බස්වා යන්නට ගියේ මඳ සිනාවකින් යුතුව එසේ කීමෙන් අනතුරුවය. සිහිනයෙන් ඇවිදින්නාක් මෙන් ගෙය දෙසට එන දියණිය දෙස බලා සිටි හීන්මැණිකේට තැති ගැන්මක් මෙන්ම අමනාපයක් ද දැනිණි. උමංගත් ඇයත් අතර සමීප සබඳකමක් ඇතුවා නිසැකය. ඔහු ගේ කාරයේ තනිවම නැගී එන්නට තරම් ඇය තුළ බිය සැක නැති වූයේ එබැවිනි.

"දෙයියනේ මොන විනාසයක් වෙන්ට යනවා ද මං දන්නෙ නෑ.." ඇය මුමුණා ගත්තාය.

"අම්මා ඇයි බය වෙලා වගේ..?"

හීන්මැණිකේ අසලට ආ සුභාෂිණී කිසිවක් සිදු නොවූ කලෙක මෙන් විමසුවාය.

"බය වෙන්නෙ නැද්ද ළමයො..? ඔයාට ඔච්චර කිව්වා උමංග මහත්තයා එක්ක වැඩිය ආස්සරේ කරන්ට එපා කියලා.. දැන් ඔයා කාරෙකෙත් නැගලා ඇවිත්.." හීන්මැණිකේ දෝෂාරෝපණය කළාය.

"කාරෙකේ ආව එක වැරැද්දක් නෙමෙයිනෙ අම්මා.." සුභාෂිණී නොදොල් ලෙස පුනරුච්චාරණය කළේ උමංගගේම වචනය.

"වැරැද්දක් නෑ කවුරුවත් කතන්දරයක් හැදුවෙ නැත්තං.. ගෑනු ළමයෙකුට මොන දේටත් වැඩියෙ වටින්නෙ තමන් ගෙ චරිතෙ කියල මතක තියා ගන්න බැරි තරම් බබෙක් ද ඔයා..?" හීන් මැණිකේ නොසතුටින් විචාළාය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උදෑසන පාසල් ගිය දියණිය මේ මොහොතේ පැමිණ ඇත්තේ බලවත් වෙහෙසින් විය යුතු බව ඇයට අමතක වී ගියේය. ඇය මිදුලේ සිටම දියණියට දොස් පැවරුවේ එහෙයිනි.

"උමංග අයියා හුඟක් හොඳ කෙනෙක් අම්මා.." සුභාෂිණී බිම බලාගෙන මිමිණුවාය.

"ඒ ළමයා හොඳ බව ඇත්ත.. ඒත් මේ ගමේ ගෑනුන් ගෙ කටවල් එච්චර හොඳ නෑ.. ඒකයි මම මේ තරම් කියන්නෙ.." හීන් මැණිකේ එවර කීවේ තරමක් තිවුණු හඬිනි.

"කාගෙවත් කටවල් වහන්ට අපිට බෑ අම්මා.. උමංග අයියා මට කැමති නම් මම උමංග අයියට කැමති නම් කවුරු මොනවා කිව්වම අපිට මොකද..?"

එතිකර හඬින් කී සුභාෂිණී අම්මාගෙන් පිළිතුරක් ලැබෙන තුරු නොසිට වහා ගෙතුළට ගියාය. හීන් මැණිකේ සිටි තැනම සිටගෙන බලා සිටියේ ගල් ගැසුණාක් මෙනි.

"ඒකත් එහෙමද..?" ඇය මුමුණා ගත්තාය. ඇගේ සිතේ සටන් අසතුටත් සම්බරව පැවතුණි.

The Reader's Place Novel..

12

තිලකා ගේ නිවසට විදුලි බලය ලබා දීම සඳහා රැහැන් අදිමින් තිබිණි. තිලකා මෙන්ම ඇගේ දරුවන් ද සිටියේ මහත් සතුටිනි.

"දැන් ඉතින් ඇස්වලට අමාරුවක් නැතුව පාඩම් කරන්ට පුළුවනි.."

ඔවුහු උදම් ඇනූහ. ඒ හැම අවස්ථාවකම තිලකා සුභාෂිණීටත් ඇගේ මිතුරු මිතුරියන්ටත් පින් දුන්නාය.

"කොහොමද තිලකා දැන් ගේ වයර් කරලා ඉවර ද..?" සිනාරාදා සවස උමංග විමසුවේය.

"හෙට වෙනකොට ඉවර කරන්ට පුළුවන් කියල බාසුන්නැහේ කිව්වා මහත්තයො.." ඇය කීවේ සොම්නසිනි.

"හොඳයි.. හොඳයි.. මදි පාඩුවක් වුණොත් මට කියන්නකො.."

"මදි පාඩුවක් නෑ මහත්තයා.. පුංචි මැණිකෙ ගණන් හිලව් බේරනවා නෙව."

සුභාෂිණී ගැන කියද්දී උමංග ගේ මුහුණ ප්‍රීතියෙන් ඔප් නැංවිණි. තිලකා එය දුටුවාය. ඔහුත් සුභාෂිණීත් ගැන ගමේ පැතිරෙන කට කතා සැබෑවක් විය යුතු යැයි ඇයට සිතිණි. ඇයට දැනුණේ සතුටකි.

"අනේ වාසනාවන්.." ඇය සිත යටින් පැතුවාය. ඔවුන් දෙදෙනාගේ එක් වීම රන් රස සේ පැහෙන්නකි. එහෙත් ඒ බව උමංගට කියන්නට තරම් දිරියක් තිලකාට තිබුණේ නැත.

"ඒක තොමෙයි තිලකා.. හෙට මගෙ යාළුවො දෙන්නෙක් එනවා.. ටිකක් වැඩිපුර උයන්ට පුළුවන් වෙයි නේද..?"

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උමංග විමසීය.

''අනේ.. මේ මොනවා අහනව ද මහත්තයෝ..? උයන එක මහ ලොකු රාජකාරියක්යැ.. ඕනෑ කරන දේවල් තියේනං සීයකට උයන්ට බැරියැ..'' ඈය අහිංසක ලෙස සිනාසුණාය.

''ඒ දෙන්නා කොළඹ පදිංචි වෙලා ඉන්නෙ.. ගමේ ගොඩේ කැමවලට තමයි.. ඒ හින්දා තිලකට වැඩිය කරදර වෙන්ට දෙයක් නෑ..'' උමංග කීවේ ඔහු ගේ මිතුරනුත් ඔහු මෙන්ම සරල ඇවතුම් පැවතුම් ඇති අය බවට හැඟීමක් තිලකා තුළ ඇති කරවමිනි.

හිරුෂ පාසල් අවධියේ සිටම උමංග ගේ හොඳම මිතුරාය. උමංග ඇමෙරිකාවේ පදිංචියට ගියාට පසුවත් ඔවුහු හමු වූහ. හිරුෂ ටික කලක් ඇමෙරිකාවේත් රැකියාවක් කළේය. ඔහුට නිරෝධා හමු වූයේ එහිදීය. නිරෝධා උමංගගේ ද මිතුරියකි.

දිගටම ඇමෙරිකාවේ නවතින්නට නිරෝධා කැමති වූයේ නැත. ඇයට විවාහ වෙන්නට වුවමනා වූයේත් ලංකාවේදීය. එම නිසා හිරුෂ සහ නිරෝධා ලංකාවට පැමිණියහ. තමාට මුහුණ දෙන්නට සිදු වූ දරුණු ඛේදවාචකය නිසා උමංගට ඔවුන් ගේ විවාහ මංගල්‍යයට සහභාගි වෙන්නට පුළුවන් වූයේ නැත. එහෙත් ඒ දිනවල හිරුෂත් නිරෝධාත් පැය ගණන් දුරකථනයෙන් කතා කරමින් ඔහු ගේ හිත හදන්නට බලවත් වෑයමක් දැරූහ.

උමංග ලංකාවට පැමිණ කෙළින්ම ගියේ හිරුෂ ගේ නිවසටය. ඔවුහු ඔහු පිළි ගත්තේ බලවත් උද්යෝගයෙනි. ඉදිරි ජීවිතය හැඩ ගස්වා ගන්නා ආකාරය පිළිබඳව ද ඔවුන්ගෙන් බොහෝ උපදෙස් ලැබිණි.

''ඔහොම තනියෙන් ඉන්න ගියාම ජීවිතේ වදයක් වෙනවා උමංග.. ඒ හින්දා ඉක්මනට හොඳ කෙල්ලෙක් හොයාගෙන බැඳපන්..''

හිරුෂ කතා කළොත් අනිවාර්යයෙන්ම එසේ කීවේය. එවන් අවස්ථාවල උමංග කළේ කුමක් හෝ විහිළුවක් කොට සිනාසීමය.

''කෙල්ලෙක් නම් හොයා ගත්තා.. හැබැයි දූන්මම බඳින්න පුළුවන් වෙයි ද දන්නෙ නෑ..''

සුභාෂිණී හමු වූ පසුව ඔහු එපුවත හිරුෂලාට දැනුම් දුන්නේ එපරිද්දෙනි.

''ඒ මොකද..?'' හිරුෂ ඇසීය.

''ඒ කෙල්ල තවම ඉස්කෝලෙ යනවා..'' ඔහු මඳ පැකිළීමකින් පිළිතුරු දුන්නේ හිරුෂ දොස් පවරනු ඇතැයි සැකය ද සිත දරාගෙනය. එහෙත් එවැන්නක් සිදු වූයේ නැත.

''උඹේ හිත ගියා නම් ඉතින් කෙල්ල ඉස්කෝලෙ ගියත් ස්පෙෂල් කෙල්ලෙක්ම වෙන්න ඕන.. අපි එනවා එයාව බලන්න..'' ඔහු කීවේය.

සුභාෂිණී පමණක් නොව ඇගේ දස්කම් ද ඔවුනට පෙන්වීමට උමංගට වුවමනා විණි. ඇගේ නැටුම් තරඟය නැරඹීමටත් සමගම එන ලෙසට ඔහු ඔවුන්ට ඇරයුම් කළේ එහෙයිනි.

හිරුෂත් නිරෝධාත් පැමිණියේ සෙනසුරාදා දවල් කෑමටය. උමංග බොහෝ උද්යෝගයෙන් ඔවුන් පිළිගත්තේය. පාසල් යන කාලයේ හිරුෂ මෙහි පැමිණ තිබිණි. ඒ කාලයේ ජීවයෙන් පිරි ඉතිරී තිබූ මේ නිවසේ අද ඇත්තේ බලවත් පාළුවක් බව ගෙට අඩිය තබන විටම ඔහුට වැටහිණි. එහෙත් ඔහු සිය හැඟීම් වචනවලට නොපෙරළන්නට හැම උත්සාහයක්ම ගත්තේය. උමංග ගේ සිත පාරවන්නට ඔහුට වුවමනා නොවිණි.

පළමු වරට පැමිණි නිරෝධාට නම් අසන දකින හැම දෙයකම වූයේ නැවුම් බවකි. ඇය එයින් බලවත් සතුටක් වින්දාය.

''මෙච්චර ලස්සන වත්තක් තියෙද්දි ඔයා ඇමෙරිකාවට වෙලා හිටියෙ අපරාදෙ උමංග..'' ඈය මිදුලේ සිටගෙනම අවට බලමින් කීවාය.

''හැම දේටම වෙලාව එන්න ඕන නිරෝ..'' ඔහු මඳ සිනාවක් පාමින් කීවේය.

The Reader's Place novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒක සහතික ඇත්ත.. වෙලාව මොන තරම් හොඳ ද කියනවා නම් ගමට ආව ගමන්ම කෙල්ලෙකුත් හම්බ වුණානෙ.." හිරුෂ සිනාසී උමංග ගේ උරහිසට පහරක් ගැසීය. උමංග ආඩම්බරයෙන් සිනාසුණේය.

"මං හිතුවා අපි එනවා කිව්වම කෙල්ලවත් මෙහාට එක්කරගෙන එන්න ඇති කියලා.." නිරෝධා කීවාය.

"පිස්සුද නිරෝ..? මේ ඇමෙරිකාව නෙමෙයි.. ලංකාවෙ ගමක්.." හිරුෂ කියද්දී උමංග සිනාසී හිස සැලීය.

"අපි තවසට යමු එයාව බලන්න.. දැන් ගිහින් කෑම කමු.. තිලකා මේසෙට ඇරලත් ඇති.."

"අම්මෝ.. යමු.. යමු.. මට පුදුම විදියට බඩගිනියි.."

එවර නිරෝධා අනෙක් දෙදෙනාටම පෙර ගෙට ගොඩ නැගුණාය. ඔවුහු සිනාසුණහ.

"ගේ ලස්සන වුණාට හරිම පාළුයි නේද..?"

නිරෝධා හිරුෂගෙන් විමසුවේ ඔවුන්ට වෙන් වූ කාමරයට වී ඇඳුම් මාරු කරමින් සිටියදීය.

"උමංග ගෙ අම්මලා, අප්පච්චිලා හිටිය කාලෙ නම් පිරිච්ච ගතියක් තිබුණෙ.. මට පුදුම උමංග මේ ගෙදර කොහොම ඉන්නව ද කියලා.."

"හරි පව්.. ඒ වුණාට ඒ ගැන කතා කරන්න එපා.. උමංගට දුක හිතෙයි.." නිරෝධා අනතුරු ඇඟවූවාය.

"මමත් ඕක හිතුවා.." හිරුෂ හිස සැලුවේය.

කෑම මේසය ඉතා සරුවට තිබිණි. පොළොස් ඇඹුල, වැව් මාළු බැදුම, තිබ්බටු මැල්ලුම, කිරි කොස් ව්‍යංජනය, කතුරු මුරුංගා කොළ සම්බෝලය, කජු මාළුව සහිත සුදු හාලේ බත දකිද්දී නිරෝධා ගේ කුසගින්න වැඩි විණි.

"ෂා.. හරියට මඟුල් මේසයක් වාගෙ.." හිරුෂට ද කියැවිණි.

ඔවුහු ඉතා ආශාවෙන් කෑම වේල භුක්ති විඳින්නට වූහ. කෑම මේසයේ අඩුපාඩු බලන්නට පැමිණි තිලකාට පුදුම සිතිණි.

"මේ තිලකා තමයි කෑම උයන්නෙ.."

උමංග සිනාසී ඇය ඔවුන්ට අඳුන්වා දුන්නේය. තිලකා බැගෑපත් සිනාවක් පෑවාය.

"කෑම ටික නම් පුදුම රසක් තිලකා.." නිරෝධා ප්‍රශංසා කරද්දී තිලකාට දැනුණේ ආඩම්බරයකි.

"අපි හැකි බැරි කමට නිතර දෙවේලේ කන කෑමනෙ මේ මහත්තුරු නෝනලා දිව්‍ය බෝජන ගාණට හිතන්නෙ බණ්ඩයියෙ.."

ආපසු කුස්සියට ගිය තිලකා කුස්සියේ වාඩි වී කෑම කමින් සිටි බණ්ඩේට කීවාය.

"කිව්වට ඇස්වහක් කටවහක් නෑ තිලකා නංගී.. උඹේ අත්ගුණේ හොඳයි.. මෙච්චර දිවිය බෝජන වාගෙ තමයි.." බණ්ඩේ ද නිර්ලෝභිව ප්‍රශංසා කළේය.

වෙද ගෙදරට යන්නට උමංගත් හිරුෂත් නිරෝධාත් එළියට බැස්සේ සවස් වරුවේය. ගමේ සිරි නරඹන්නටත් සමගම ඇවිදගෙන යන්නට යෝජනා කළේ නිරෝධාය.

"ගම ලස්සන වුණාට ගමේ ඉන්න සමහරුන් ගෙ හිත් ලස්සන නෑ නිරෝ.."

නිරෝධා ගමේ සිරිය අභිරුචියෙන් වර්ණනා කරද්දී උමංග කීවේය.

"කාගෙ නැතත් කමක් නෑ.. උඹේ කෙල්ලගෙ හිත ලස්සනයිනෙ.. ඒ ඇති.." හිරුෂ නිරෝධාට ඉඟි කොට කීවේය.

සුනිමල සමාජය හරහා සුභාෂිණී කරන මෙහෙවර පිළිබඳව ද උමංග ඔවුන් සමඟ කියා තිබිණි. සුභාෂිණී නොදැකම හිරුෂලා ඇය කෙරෙහි පැහැදෙන්නට එය ද බල පෑවේය.

"අපි ඉස් ඉස්සෙල්ලම හිස් අතින් ගෙදරකට යන එක හරි නෑනේ

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

හිරු.. අර කඩෙන් මොනවා හරි අරගෙන යමු..''

[illegible]

''හා.. උමංග මහත්තයා එන්ට එන්ට..''

[illegible]

''මේ මගෙ යාළුවො දෙන්නෙක්..''

නිරෝධා මිල දී ගත්තට [illegible] රත්බණ්ඩාටත් විමාලිටත් [illegible]

''මහත්තයල වෙදාලගෙ ගෙවල් පැත්තෙ යනවා වෙන්ටැති..''

විමාලි විහළ සිනාවක් මවාගෙන විමසුවාය. උමංග ගේ සිතෙ [illegible] දුටිණි. වෙද මහත්තයා සමග මොවුන් ගේ [illegible] පිළිබඳව උමංග දැන සිටියේ තිලකාගේ කතා බහ තුළිනි.

''වෙදා කීව්වෙ..?'' උමංග කිසිත් නොදන්නාක් මෙන් විමසීය.

''සුහාමිණී කෙල්ල ගෙ අප්පච්චි තෙව වෙදා..'' විමාලි කතා කළේම අපහාසාත්මකවය. උමංග ගේ මුහුණ අඳුරු විණි.

''ඔයාලා ඒ අයව හොඳට දන්නවා වගේ..'' හිරුෂ පැවසුවේ උමංගගේ ඉරියව් වල වෙනස හැඳිනගෙනය.

''ඇත්තම කියනවා නම් වෙදා මගෙ මලයා මහත්තයො..'' විමාලි දෙස බලා සිනාවක් පෑ රත්බණ්ඩා හිරුෂට කිවේය. හිරුෂ ගේ දෙබැම එසැවිණි.

''හෝ.. හෝ.. එහෙමද..? එහෙම නම් ඉතින් ඒ පවුලේ අය ගැන

මුදලාලි හොඳටම දන්නවා ඇතිනෙ..''

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

නිරෝධා [illegible] සහෝදරයෙකු තමන්ගේම සහෝදරයා ගැන [illegible] පහත් ආකාරයෙන් කතා කරනවා [illegible]

''[illegible] අරගෙන ඉක්මනට යමු නිරෝ..'' උමංග පැවසුවේ නොඉවසිල්ලෙනි. සුහාමිණීට හෝ ඔහු ගේ පවුලේ අයට අපහාස වෙන ආකාරයට කිසිවෙකු කතා කරනවා අසන්නට ඔහු සතුටු වූයේ නැත.

''ඒ ගැනු ළමයා කොහොමද..?''

උමංග ගේ නොඉවසිල්ල තේරුම් නොගත්තාක් මෙන් නිරෝධා විමසුවාය.

''ඒකි මහ කට්ට අම්මණ්ඩියක්.. ඔන්න ඔය සමිතියක් ද මොකක්ද අටවගෙන ගමේ අහිංසක මිනිස්සුන් ගෙ තුට්ටු දෙක සූරා ගන්නවා.. එච්චර විතරක් නෙමෙයි ටවුමෙ ඉස්කෝලෙට ගියදා ඉඳල ගුරුවරු. එක්කත් ජවුසන් නටනවා කියලයි ආරංචිය..'' විමාලි කියාගෙන ගියාය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

උමංග ගේ මුහුණ කළු පැහැ ගැන්විණි. ඔහු ගේ දැත කිටි කිටියේ මිට මෙළවිණි. සුභාෂිණී ගේ අහිංසකත්වය ගැන දත් ඉතින් හිරුෂලාට සැක හිතනවා නොඅනුමානය. එහෙත් කිසිවෙකු හා ගැටුම් ඇති කර ගැනීමේ පුරුද්දක් උමංගට තිබුණේ නැත.

"උමංග මහත්තයා අල්ල ගන්ටත් කෙල්ල වලි කනවා කියල අපිට ආරංචියි.. අනූ වෙන්ට එහෙම එපා මහත්තයෝ.. ඔහොම එවුන් දුටිත්ම දුරුවත් කරල දාන්ට ඕනෑ.." විමාලි තව දුරටත් උපදෙස් දුන්නාය.

"බොහොම ස්තුතියි කිව්වට.. අපි ඕවා දනගෙන හිටියෙ නැතෙ."

උමංග කීවේය. එවදන්වල තිබූ අවධාව වැටහුණේ හිරුෂට පමණකි.

නිරෝධා බිස්කට් ටින් එකක් සහ චොකලට්ටුවක් මිලදී ගත්තාය. ඊට වඩා දෙයක් කඩයේ තිබුණේ නැත.

"මං කිව්වෙ ගම් ලස්සන වුණාට සමහරුන් ගෙ හිත් ලස්සන නෑ කියලා.. තමන්ගෙම සහෝදරයා ගැන ඔහොම කතා කරන මිනිස්සු අනික් අයට කොහොමද කියලා හිතා ගත්තෑකි නේද..?"

කඩයෙන් මද දුරක් ඇත් වූ පසුව උමංග කීවේ කළකිරුණු ස්වරයෙනි.

"ඒ වුණාට ගින්නක් නැතුව දුමක් නඟින්නෙ නැතෙ මචං.. ඔය කතාවල මොකක් හරි ඇත්තක් තියෙනව ද කියලා හොයල බැලුවොත් නරක ද..?" හිරුෂ කල්පනාකාරීව ඇසීය.

"මං හොඳට හොයල බලල තියෙන්නෙ මචං.. උඹලටත් සුභා කොයි වගේ ද කියලා තේරෙයි එයත් එක්ක කතා කරනකොට.. සුභාවත් එයා ගෙ අප්පච්චිලාවත් කාටවත් ඉරිසියා කරන කුහක මිනිස්සු නෙමෙයි.. මුදලාලිලා තමයි ඒ මිනිස්සුට ඉරිසියා කරන්නෙ.." උමංග කීවේය. නිරෝධා කල්පනා කරමින් ගමන් කළා මිස මේ කතාවට සම්මාදම් වූයේ නැත.

"අපි කිව්ව ටිකට මිනිහා ගැස්සිලා හිටියා නේද..? ආයෙ නම්

වෙදාල ගෙ ගෙවල් පැත්ත බලාගෙන බත් කන එකක් නෑ.."

උමංගලා ගියාට පසුව රත්බණ්ඩා විමාලිට කීවේ සිනාසෙමිනි.

"කියල වැඩක් නෑ.. ආයෙත් ඔහොම කතා බහ කරන වෙලාවක විනීතා නංගි ගෙ දුව ගෙ යෝජනාව ඉස්සරහට දාන්ට ඕනෑ.."

විමාලි සොම්නසින් කීවාය. එහෙත් රත්බණ්ඩා ඒ කතාවට උල් පන්දම් දුන්නේ නැත. එවන් යෝජනාවකින් තමන්ට වෙන යහපත කුමක්දැයි ඔහු කල්පනා කරමින් සිටියේය.

"මේ ඉරිදට ඉස්කෝලෙ හැටුම් උත්සවයක් තියෙනවා කියලා විනීතා නංගි එන්ට කිව්වා.. ඒ දුවත් නටනවලු.."

රත්බණ්ඩා කතා නොකර සිටි නිසා විමාලි නැවතත් කීවාය.

"මට එහෙම ඉව්වට එන්ට බෑ.. එත්ත දන්මම කිව්වා.."

කියාගෙන රත්බණ්ඩා නිවස තුළට ගියේය.

උමංගලා යන විට සුභාෂිණී සිටියේ වැට අද්දර වතුසුදු ගසේ මල් කඩමිනි. අමුත්තන් දුටු ඇය ඔවුන් දෙන බලා විළිබර මදහසක් නැගුවාය. ඒ සිනාවෙන්ම නිරෝධා නම් ඇය කෙරෙහි පැහැදුණාය. කෝරිච්චි අත් සහිත චිත්ත ගවුමකින් සැරසුණ මේ සුරූපී යුවතිය උමංගට හොඳට ගැලපෙන්නේයැයි හිරුෂට ද සිතිණි. කඩේ මුදලාලිත් හාමිනේත් ඇය ගැන කතා කරන්නට ඇත්තේ ද්වේෂ සහගතව බව පැහැදිලිය.

"අප්පච්චි ගෙදර ඉන්නවද සුභා..?"

උමංග ඇසුවේ හිරුෂ සහ නිරෝධා සුභාෂිණීට හඳුන්වා දීමෙන් පසුවය.

"ඉන්නවා උමංග අයියා.. මං කතා කරන්නම්.." ඇය කීවේ ඔහු දෙස ඍජුව බලමින් නොවේ. ඒ කුලැටි බවේත් ඇත්තේ මොන තරම් සුන්දරත්වයක්දැයි හිරුෂ සිතීය.

"නෑ.. නෑ.. ඔයා මල් ටික කඩාගෙනම එන්නකො.. අපි ගිහින්

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කතා කරන්නම්..'' උමංග කීවේය.

''ආ.. එහෙනම් මේකත් අරගෙනම යන්න..'' අතේ වූ පාර්සලය හිරුෂ අතට දුන් නිරෝධා සුභාෂිණී හා එළඹුණාය.

''මල් කඩන්නෙ පන්සල් යන්න ද..?''

නිරෝධා ද මල් කඩමින් සුභාෂිණී අත වූ පොල් කොළ වට්ටියට දමමින් විමසුවාය.

''නෑ අක්කා.. අපිට හවසට ගෙදරදී බුදුන් වඳින්න..'' ඇය සිහින් මද සිනාවක් පාමිනි.

ඇමෙරිකාවේ නම් සහෝදර සහෝදරියන් පවා එකිනෙකා අමතන්නේ නම්වලිනි. හාදුනන අයෙකුට වුවත් නෑකමක් කියා කතා කරන මේ සංස්කෘතිය මොන තරම් උතුම්දැයි නිරෝධා කල්පනා කළාය. උසස් අධ්‍යාපනය සඳහා ඇමෙරිකාවට ගියේ වී නමුදු ඇය හැමදාමත් සිතින් ජීවත් වූයේ ලංකාවේය. ආපසු ලංකාවට එන්නට ඇය හිරුෂ ද පොළඹවා ගත්තාය. ලැජ්ජාශීලි රූමත් ගැමි යුවතියක සිය අනාගත සහකාරිය ලෙස තෝරා ගත් උමංග කෙරෙහි ද ඇයට දැඩි පැහැදීමක් දනුණේ එබැවිනි.

''හෙට ඔයාලගෙ නැටුම් තරගෙ බලන්න යන්නත් එක්ක අපි ආවෙ..'' නිරෝධා කියද්දී සුභාෂිණී ඇය දෙස බැලුවේ දෑස් ලොකු කරගෙනය.

''උමංග අයියා ඒකත් කිව්වද..?''

ඇය විමසද්දී නිරෝධාට සිනා නැගිණි.

''උමංගයි, අපියි හොඳ යාළුවො සුභා.. අපි ඇමරිකාවෙත් ඉඳල ලංකාවට ආවෙ.. හිරුෂයි උමංගයි නම් ඉස්කෝලෙ යන කාලෙත් යාළුවො..'' නිරෝධා කීවාය.

සුභාෂිණී හෙමිහිට හිස සැලුවාය. ඔහු ගේ පෞද්ගලික විස්තර ඇය දන්නේ ඉතාම සුළු වශයෙන් පමණකි. එහෙත් ඔහු යහපත් අයෙකු බව දන්නා නිසා කිසිවක් හාරා අවුස්සන්නට ඇයට වුවමනා

නොවිණි.

ඇයත් නිරෝධාත් මල් කඩාගෙන ගෙට යද්දී හිරුෂත් උමංගත් වෙද මහත්තයා සමග කතා බහ කරමින් සිටියහ. උමංග දෙස හොරැහින් බලා සිනාසුණ සුභාෂිණී මල් වට්ටිය ඉස්තෝප්පුවේ කනප්පුව මත තබා වහා ගෙතුළට ගියාය. නිරෝධා හිරුෂ අසලින් වාඩි වූවාය.

සුභාෂිණී කුස්සියට යන විට හීන්මැණිකේ සිටියේ අමුත්තන්ට සංග්‍රහ කරන්නේ කෙසේදැයි කල්පනා කරමිනි.

''වැලිතලපයි, කෙසෙල් ගෙඩියි තියෙනවා.. ඒවත් එක්ක තේ දෙනවද බෙලිමලුයි හකුරුයි දෙනවද කියලා මම මේ කල්පනා කෙරුවෙ..'' ඇය දියණියට කීවාය.

''බෙලිමල්වලට ඒ ගොල්ලො කැමති වෙයි අම්මේ.. වැලි තලපත් දෙමු..'' සුභාෂිණී කීවාය.

''එහෙනම් ඒ ටික ලෑස්ති කරගෙන යන්ටකො.. මම බෙලිමල් ටික රත් කරන්නම්..''හීන්මැණිකේ කීවාය.

වැලි තලප සහ කෙසෙල් ගෙඩි සහිත බත්දේසිය රැගෙන සුභාෂිණී එළියට එද්දී වෙද මහත්තයා සිටියේ නැත. ඔහු වෙද කාමරයේ රෝගියෙකු හා කතා බහ කරනු ඇසිණි.

''මේ ගමේ දෙතුන් දවසක් හිටියොත් කෑම වැඩි වෙලා ලෙඩක් හදාගෙන යන්නෙ..'' හිරුෂ කීවේ සිනාසෙමිනි.

''ට්‍රේ එක ඔතනින් තියලා ඔයත් වාඩි වෙන්න..'' නිරෝධා කීවාය.

සුභාෂිණී ඒ ඉල්ලීම ඉටු කළේ පැකිළීමෙන් යුතුවය. ලා රතක් ඉහිරුණ දෙකොපුල් සහිත ඇගේ මුහුණ දෙස උමංග ආදරයෙන් බලා සිටියේය.

''සුභාලගෙ සුනිමල සමාජය ගැනත් උමංග අපිට කිව්වා.. අපි ලෑස්තියි ඔයාලට උදව්වක් ඕන නම් කරන්න..'' හිරුෂ කීවේය.

''බොහොම ස්තුතියි..'' සුභාෂිණී මුව පුරා සිනාසුණාය.

The Reader's Place Novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මෙයාලා දූන් අර අපේ ගෙදර හිටපු තිලකල ගෙ ගෙදරට කරත්ත අරගෙන දෙන්නත් ලෑස්ති වෙනවා මචං.. ඒ ගේ දූන් වයරින් කරනවා.." උමංග පැවසුවේය.

"බොහොමෙ ලොකු පින්කමක්.. මමත් ඔයාලගෙ අරමුදලට උදව්වක් කරන්නම්.." නිරෝධා ද කීවාය. සුභාෂිණීට දැඩි සතුටක් දැනිණි.

"ඒක නෙමෙයි සුභා.. හෙට කීයට ද ඔයා ඉස්කෝලෙට යන්නෙ..?"

උමංග විමසුවේ එය හදිසියේම සිහිපත් වූවාක් මෙනි.

"වෙනදා වෙලාවටම යන්ට ඕන උමංග අයියා.. නැටුම් තරඟ නම් පටන් ගන්නෙ නවයට.. ඒ වුණාට අපි ලෑස්ති වෙන්නත් ඕනනෙ.." සුභාෂිණී කීවාය.

"අපිත් උදේම ටවුන් එකට යනවා පොඩි වැඩ වගේකට.. ඒ නම්තම් ඔයාවත් දාගෙන යන්න පුළුවන්.. ලෑස්ති වෙලා ඉන්න එහෙනම්.." උමංග කීවේය.

සිරුණ් නිරෝධාත් සුභාෂිණීට සුභ පතා [illegible] ගත්තේ ආයාසයෙනි. උමංග ඔවුන් දෙස නොබැලුවේ ද ඒ නිසාය. උදේම නගරයට යන්නට තරම් ඒ [illegible] ඔවුන් පෙර [illegible] නොවීය. උමංගට වුවමනා වී තිබුණේ [illegible] හැරලීමට බැරි ඔවුන්ට කදිමට තේරුම් ගියේය.

"මට [illegible] උමංග අයියා.."

සතුටින් සුභාෂිණී කීවේ නැත. නිරෝධාත් යන නිසා ඕය [illegible] තැනැයි ඈය සිතුවා විය යුතුයැයි උමංග කල්පනා කළේය.

13

"ඉක්මනට ලෑස්ති වෙන්න ළමයිනේ.. හරියටම නවයට තරඟ පටන් ගන්නවා.."

කියාගෙන කුමුදු නැටුම් කාමරය තුළට ආවේ කලබලයෙනි. ඒකල තරඟ, කණ්ඩායම් තරඟ, මාරුවෙන් මාරුවට පවත්වන බව කී බැවින් ඔවුන් සියලු දෙනාම එක විට සූදානම් වී සිටිය යුතු විය.

"[illegible] ලෑස්ති වෙලා [illegible] වෙලාවත් ටිකක් උදව් කරන්න පුතේ.." [illegible] සුභාෂිණීට කීවාය.

"හොඳයි මිස්.." සුභාෂිණී කීවාය. ඇයට තව ඉතිරිව තිබුණේ කොණ්ඩය සකස් කර ගන්නට පමණකි. ඒ සඳහා ගුරුතුමිය ගේ සහයෝගය අවශ්‍යව තිබිණි.

"[illegible] වැඩ ටිකක් තියෙනවා ඒක ඉවර කරල මම ඔයාගෙ කොණ්ඩෙ හදන්න එන්නම් පුතේ."

ගුරුතුමිය නැවතත් කාමරයෙන් පිට වී ගියේ එසේ කියමිනි.

"මෙන්න මේ මාලෙ දාන්නකො.."

පියුමාලි මාලයක්. වළලු දෙකක් රැගෙන සුභාෂිණී වෙත එමින් කීවාය.

"හරි ලස්සන මාලයක්.. හුඟක් බරත් එක්ක.. රත්තරන් ද ..?"

සුභාෂිණී එය ඒ මේ අත හරවා බලමින් විමසුවාය.

"ඔව්.. දඹ රත්තරන්ලු.. පරම්පරාවෙන් එන මාලයක්.." පියුමාලි කීවේ ආඩම්බරයෙනි.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"මං හිතන්නෙ හුඟක් වටිනවත් ඇති.." සුභාෂිණී එය පියුමාලි ගේ ගෙලට දමා ගාංචුව සවි කරමින් කීවාය. එය ඇගේ ගෙලට හැඩට තිබිණි.

"ඔව්.. ලක්ෂෙකට වැඩිය වටිනවා කියල අම්මා කිව්වා.. ඔයාට නැද්ද මේ වගේ එකක්..?"

"අපට කොයින් ද ඔච්චර වටිනා කියන මාල..?" සිනාසී පැවසූ සුභාෂිණී තවත් ළමයෙකුට උදව් කිරීම පිණිස ගියාය.

සුභාෂිණී හිටියේ බොහෝ සතුටින් උද්දාමයෙනි. උදේ උමංග ගේ කාරයෙන් පැමිණෙන්නට ලැබීම එයට හේතු වූයේය. ඔහුට උදෑසනම නගරයට යාමට තිබූ අවශ්‍යතාව කුමක්දැයි ඇය දන සිටියේ නැත. ඔහු ඇගේ නිවස අසලට කාරයෙන් ආවේ හිරුෂත් නිරෝධාත් සමගය.

"අනේ මන්දා පුතේ, මම නම් කැමති නෑ ඔයා උමංග මහත්තයගෙ කාරෙකෙන් එහෙ මෙහෙ යනවට.." හීන්මැණිකේ කීවේ සාංකාකුලවය.

"මම හොර ගමනක් යන්නෙ නෑනෙ අම්මා.. අනිත් එක අර නිරෝධක්කලත් ඉන්නෙ කාරෙකේ.." සුභාෂිණී කීවාය.

තරඟයකට යන දියණිය ගේ සිත කළඹාලිය යුතු නැතැයි සිතූ නිසාදෝ අම්මා තවත් යමක් නොකියා නිහඬ වූවාය. අප්පච්චි නම් කිසිවක් නොකියා කල්පනාකාරීව බලා සිටියා පමණකි. පසු වේලාවක ඔහු දීර්ඝ දේශනාවක් කරනු ඇතැයි සුභාෂිණී අනුමාන කළාය.

ඇය නිරෝධා සමග වාඩි වූයේ කාරයේ පසුපස අසුනේය.

"ඔයා නිසා අපිටත් උදෙන්ම ඇහැරෙන්න වුණානෙ.." හිරුෂ සුභාෂිණීට කීවේ නෝක්කාඩුවක හඬිනි.

"ඒ මොකද..?" සුභාෂිණී විමසුවේ ලැජ්ජාවෙන් සිනාසී නිරෝධා දෙස බලමිනි.

"මේ උදේ පාන්දර වවුමට යන්නෙ කේක් කන්නයැ.. උමංගට ඔයාව ඉස්කෝලෙට එක්කන් යන්නයි ඕනකම තියෙන්නෙ.. ඉතින් අපිවත් ඉත්තො කර ගත්තා.." හිරුෂ දිගින් දිගටම සරදම් කළේය.

එය සැබෑ යැයි කියන්නාක් මෙන් උමංග රියැදුරු අසුනට ඉහළින් වූ කණ්ණාඩියෙන් පිටුපස බලා සුභාෂිණී සමග සිනාසුණේය. ඇය දෙකොපුල රතු කරගෙන මඳ සිනාවක් පෑවාය.

"අපිව මඟින් දාලා යන්න.."

උඩුරාවණ වත්ත සීමාවට එද්දී නිරෝධා කීවාය.

"අනේ අක්කා.." සුභාෂිණී බැගෑපත් ලෙස නිරෝධා ගේ අතින් අල්ලා ගත්තාය.

"අපි නැටුම් තරඟෙ බලන්න දවල් වෙලා එන්නම්.. තව මූණ හෝදලත් නෑ.." නිරෝධා කීවේ සිනාසෙමිනි.

"ඔච්චර අඬනව නම් අපි බලෙන් එක්කන් යන්නෙ නෑ.. ඔන්න බැහැලා පයින් යන එකයි ඇත්තෙ.."

උමංග කීවේ වත්ත සීමාවේ කාරය නවත්වමිනි. හිරුෂත් නිරෝධාත් සිනාසෙමින් කාරයෙන් බැස ගත්හ.

"ඔයා එන්න ඉස්සරහට.." උමංග කීවේය.

සුභාෂිණී විළිබරව වුව ද ඒ ඉල්ලීමට එකඟ වූවාය.

"සුබ ගමන්.." ඇය ඉදිරිපස අසුනට නැගුණ පසුව හිරුෂ දොර වැසුවේ ඇසක් වසා ඉඟි කොට එසේ කියමිනි.

"ඔයා හැම වෙලාවෙම ලැජ්ජාවෙන් මූණ රතු කරගෙන ඉන්නකොට මට මතක් වෙන්නෙ මොකක්ද දන්නව ද..?" මඳ දුරක් නිහඬව රිය ධාවනය කළ උමංග ඇසීය.

"මොකක්ද..?" සුභාෂිණී එමොහොතේ ඇසුවේත් ලැජ්ජාවෙනි.

"කොළ අස්සේ හැංගිලා තියෙන ලස්සන රතු රෝස මලක්.."

ඔහු කීවේ මඳ සිනාවක් පාමිනි. සුභාෂිණී දෝතින් මුහුණ වසාගෙන ඉවත බලා ගත්තාය. උමංග එවර උස් හඬින් සිනාසුණේය.

"උමංග අයියා මට හිනා වෙනවා.."

ඇය නෝක්කාඩු හඬින් කීවාය. උමංග ඇගේ මුහුණ මත තිබූ අත

The Reader's Place novel..

මුදාගෙන සිය අතැඟිලි අතර සිරකොට ගත්තේය. සුභාෂිණීගේ මුළු ගතම ප්‍රාණික වූයේය. හදවත වේගයෙන් ගැහිණි. එහෙත් ඇය ඔහු මුදා ගන්නට තැත් කළේ නැත. ඊයේ පුත්තලම දැකීමෙන්ම ... ලස් වූ වැල්ල සහිත පෙදෙසකදී ඔහු ඇගේ අත මුදා හැරියේ අකමැත්තෙන් මෙනි.

"මං ඔයාගෙන් ... හිතා වෙනවා මිසක් කවදාවත් ඔයාට හිතා වෙන්නෙ නෑ ඇත්තෙමා.." උමංග ගැඹුරු හඬින් කීවේය.

ඔහු මෙතරම් ආදරණීය ලෙස කතා කරන්නට ඉගෙන ගත්තේ කොහේදැයි සුභාෂිණී කල්පනා කළාය. එහෙත් සිතට එන දේවල් එලෙසින්ම වදන්වලට හරවන්නට ඇය දැන සිටියේ නැත.

"ඔයා හුඟක් කල්පනා කරනවා.. මං ඔයා ගෙ පුංචි හිතට මහ හැඟීම් බරක් දැම්මා ද මන්දා.."

ඊ ළඟට ඔහු කතා කළේ පසුතැවිලිවෙලාවක් මෙනි. සුභාෂිණීට සිහිණි.

"නෑ උමංග අයියා.. ඒත් මට හිතා ගන්න බෑ මම මොනවද කියන්නෙ කියලා.." ඇය අසීරුවෙන් දිරි වඩාගෙන කීවාය. උමංග ගේ දෙතොලේ සුන්දර මඳහසක් ඇඳිණි.

"ඔයා මොකුත් කියන්න එපා බබා.. ඔයා නොකිව්ව හුඟක් දේවල් මම ඔයා ගෙ ඇස් දෙකේ දැක්කා.." ඔහු කියද්දී සුභාෂිණී තිගැස්සී ගියාය.

"ඔව් කෙල්ලෙ.. ඔයාට මතකද මම එදා ප්‍රශ්නයක් ඇහැව්වා කල්පනා කරල උත්තර දෙන්න කියලා.." රිය පදවන ගමන්ම යාන්තම් හිස හරවා බැලූ උමංග විමසීය.

"මතකයි.." ඇය මිමිණුවාය.

"මම ඒකටත් උත්තරේ ඔයා ගෙ ඇස්වලින්ම හොයා ගත්තා.."

උමංග කීවේ හෙමිහිට හිස සලමිනි. ඔහු ගේ වදන් තේරුම් ගැනීමට ඇයට අසීරු වූයේය. ඇය දෙනෙත් විදහා බලා සිටියාය. ඔහුට

කියවන්නට තරම් දේවල් සිය දෑස්වල ලියැවී තිබූ බවක් ඇය දැන සිටියේ නැත.

"ඔයා මට කැමති නැත්නම් මගෙ කාරෙක් එන්නෙ නෑ කියලා මම දන්නවා.. කොහොම වුණත් අපි ඕවා ගැන පස්සෙ නිදහසේ කතා කරමු.. අද ඔයාගෙ ජීවිතේ හුඟක් වැදගත් දවසක්නෙ.. ඒකට ඔයා කලබල නැතුව ලෑස්ති වෙන්න ඕනෑ.."

ඔහු අවධාරණයෙන් කීවේය. සුභාෂිණී කල්පනාවෙන් අසා සිටියාය. එතැන් පටන් ඔවුන් කතා කළේ තෑගි ප්‍රදාන උත්සවය පිළිබඳවය. ජයග්‍රහණය ලබා ගැනීමට ඇය තුළ ඇති අධිෂ්ඨානය හා බලාපොරොත්තුව ඔහු බොහෝ සෙයින් අගය කළේය.

"මම තරගෙ පටන් ගන්න කලින් එනවා.." උමංග ඇය පාසල අසලින් බස්සා ගියේ එසේ කියමින්ය. මුව පුරා සිනාසුණ ඇය ඔහු ගේ කාරය නොපෙනී යන තුරුම බලා සිට ආපසු හැරුණාය. රනිඳු මිදුලේ ඈතට වී රිදුණු දෑසින් බලා සිටි ආකාරය ඇය දුටුවේ නැත.

රනිඳු කලින්ම පැමිණියේ සුභාෂිණීට සිය අදහස යන්තමින් හෝ ඇඟවීමට අවස්ථාවක් ලැබෙතැයි අපේක්ෂාවෙනි.

එහෙත් දුටු දසුනින් ඔහු ගේ සිත එහෙම පිටින්ම කඩා වැටුණේය. සුභාෂිණී ගේ සිනාවේ මෙතරම් කාන්තිමත් බවක් ඔහු මීට පෙර කවදාවත් දැක නොතිබිණි. ඒ සිනාව ඇය වෙත් කරගෙන තබා ගන්නට ඇත්තේ උමංග වෙනුවෙන්ම විය යුතුය. ඔහු ගේ සිත මහා ආත්මානුකම්පාවකින් පිරිණි. බිම බලාගෙන සෙමින් සෙමින් පන්තිය දෙසට ගිය ඔහු අරලිය ගසකට පිට දී සිට ගත්තේය. පිට පාසල්වලින් පැමිණි සිසු සිසුවියෝ රාශියක් පාසල් බිමේ විසිරී සිටියහ. දෙතෝ දාහක් මැද තනි වී අසරණ වී සිටින බවක් රනිඳුට දැනිණි.

"හායි රනිඳු.. මොකද බං මේ ඇපත් රාජ සන්තක වුණ පොලිටික්කෙක් වාගෙ ලෝකෙට එපා වෙලා ඉන්නෙ..?"

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

සරදම් හඬකින් අසාගෙන එතැනට ආවේ සමාධිය.

''ඇප විතරක් නෙමෙයි මගෙ වස්තුව ඔක්කොම රාජ සන්තක වුණා වාගෙ මට දැනෙනවා සමාධි..''

රනිඳු වේදනාවෙන් පැවසුවේ ඇගේ මුහුණ දෙසවත් නොබලමිනි. ඇයට දුක සිතිණි. උමංගත් සමග කාරයේ පැමිණි බව සුභාෂිණී සමාධිට පැවසුවාය. එය රනිඳුත් දැන සිටිනවා විය යුතු යැයි ඇය අනුමාන කළාය.

''ආ.. නේ.. උඹට එච්චර වටිනා වස්තුවක් තිබුණා කියලා අපි දැනගෙන හිටියෙ නැනෙ..'' ඇය සිනැඟි සඟවාගෙන සරදම් කළාය.

''විහිළු කරන්න එපා සමාධි.. මම දැක්කා සුභා උමංගත් එක්ක ඇවිත් කාරෙකෙන් බහිනවා..'' ඔහු හිල්ලුවේය.

''සුභා ගෙ කැමැත්ත ඒක නම් ඔයා දුක් වෙලා පලක් නෑ නේද රනිඳු..?'' සමාධි හෙමිහිට විමසුවාය. තිගැස්සුණාක් මෙන් මොහොතක් ඇය දෙස බලා සිටි රනිඳු තොල සපාගෙන බිම බලාගෙන එතැනින් ඉවත් වී ගියේය.

''ඉස්කෝලෙ හිටිය දඟම කොල්ල වෙනස් වෙලා තියෙන හැටි..''

සමාධි ඔහු දෙස බලාගෙන කල්පනා කළේ අනුකම්පාවෙන් යුතුවය.

උමංග දෙවන වර පාසලට පැමිණියේ සුභාෂිණී ගේ අම්මාත් අප්පච්චිත් හිරුෂත් නිරෝධාත් කැටුවය. ඒ වන විට නැටුම් තරඟ ආරම්භ වීමට ආසන්නව තිබිණි. අනෙක් අය ශාලාවට ඇතුළු වෙද්දී උමංග පිටත රැඳුණේ හංසන සහ සතුර එනු දුටු බැවිනි.

''කොහොමද උමංග අයියා..? අපි ඔයාව අපේ ඉස්කෝලෙට බොහොම ආදරෙන් සාදරෙන් පිළිගන්නවා..''

සතුර කීවේ මවා ගත් බැරෑරුම් හඬිනි.

''තැන්ක් යූ මල්ලිලා..'' උමංග සිනාසුණේය. ''ඉතින් මොනවද තොරතුරු..?''

''මේ දවස්වල අපේ පොළ නැගල යනවා.. මිනිස්සු බලාගෙන ඉන්නෙ පොළ දවස එනකම්.. පැය දෙකක් යනකොට ඔක්කොම බඩු ඉවරයි..''හංසන සතුටින් කියාගෙන ගියේය.

''බොහොම සන්තෝසයි.. ඊළඟ දවසෙ මාත් එන්නම්කො බලන්න..''

''අන්න නියමයි..'' සතුර සතුට පළ කළේය.

ඉන්දික ශාලාව දෙසට ආවේ එවිටය. ඔහු සිසුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිනාසුණේය. ඔවුන් හා සිටි අමුත්තා ඔහු දැන සිටියේ නැත.

''අද කට්ටියම නැටුම් බලන්න ඇවිත් වගේ නේද..?'' ඔහු ඔවුන් අසලට ආවේ එසේ අසමිනි.

''සර්.. මේ තමයි උමංග උඩුරාවණ.. අපේ සුනිමල සමාජයට හුඟක් උදව් කරනවා කියලා මං කිව්වෙ.. උමංග අයියා මේ තමයි ඉන්දික සර්.. අපේ උපදේශක..'' හංසන එකිනෙකා අඳුන්වා දුන්නේය.

''මම උඩුරාවණ ෆැමිලි එක ගැන අහල තියෙනවා..''

ඉන්දික ඔහුට අත දිගු කළේ සිනාසී එසේ කියමිනි.

''මමත් ඉන්දික සර් ගැන අහල තියෙනවා..'' උමංග සිනාසී ඒ අත අල්ලා ගත්තේය.

''සර් නෙමෙයි උමංග.. ඔයා මගෙ ගෝලයෙක් නෙමෙයිනෙ..''

ඉන්දික කීවේය. උමංග ගේ සිනාව පුළුල් විණි. ඉන්දික ප්‍රියමනාප තැනැත්තෙකු යැයි ඔහු කල්පනා කළේය.

ඔවුහු සුනිමල සමාජය ගැන කතා කරමින් මඳ වේලාවක් එතැන රැඳී උන්හ. වටිනා සාරි සහ ආභරණවලින් සැරසුණ විනීතා සහ විමාලි ශාලාව දෙසට ආහ. උමංග උඩුරාවණ ශාලාව පිටත සිටිනු දුටු විමාලිට දැඩි පුදුමයක් දැනිණි. ඇගේ ගමන ද නතර වූයේය.

''ඇයි..?'' විනීතා මවිතයෙන් ඇසුවාය.

''අර ඉන්නෙ උමංග උඩුරාවණ..''

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

විමාලි කීවේ සිහින් හඬිනි.

පාසලට එන අතරතුර උමංග උඩුරාවණ ගැනත් ඔහු තුළ පියුමාලි කෙරෙහි හැඟීමක් ඇති කරවීමේ වැදගත්කම ගැනත් විමාලි විනීතාට බොහෝ දේවල් කියා තිබිණි. එම නිසාම විනීතා උනන්දුවෙන් එදෙස බැලුවාය. ඇගේ දෙතොලේ සිනාවක් ඇඳිණි.

''ආ.. එයාද.. උමංග..? යස ඉලන්දාරියෙක්නෙ..'' ඇය කීවාය.

''ඒ විතරක් නෙමෙයි කෝටි ගාණක දේපොළක් තියෙනවා.. මං කල්පනා කළේ මේ මනුස්සයා මෙහෙ ඇවිත් ඉන්නෙ ඇයි කියලා..'' විමාලි කල්පනාකාරීව පැවසුවාය. නැටුම් තරඟයට සුභාෂිණී ද සිටින බව ඇය දැන සිටියාය. එහෙත් උමංග ආවේ සුභාෂිණී වෙනුවෙන් යැයි සිතන්නට ඇය කැමති වූයේ නැත. පෙරදා ඔවුන් සුභාෂිණී ගැන කියූ දේවල් ඔහු විශ්වාස කළ බව පෙනෙන්නට තිබිණි.

''එයාගෙන් කවුරු හරි තරඟෙට ඉන්නවා ඇති.. උමංග එක්ක කතා කර කර ඉන්න අර උස ඉලන්දාරියා තමයි සුභාෂිණී එක්ක සම්බන්ධයක් තියෙනවා කියලා මම කිව්වෙ..''

විනීතා ඉන්දික පෙන්වූවාය. විමාලි එදෙස බැලුවේ දෙනෙත් අයාගෙනය.

''ඕකි ගමේ නම් ඉන්නෙ දහයට ගණින්න බෑ වගේ.. උමංගවත් දලේ දා ගන්ට ඉස්සර වෙලා ඒ මනුස්සයට පියුමාලි දුවව මුණ ගස්සන්න ඕනෙ..'' විමාලි ද්වේෂය මුසු හඬින් කීවාය.

''අද නම් මගෙ දුවට ඕනම ඉලන්දාරියෙක් වහ වැටෙයි.. කුමාරිකාවක් වාගෙ ඇති..'' විනීතා සිනාසුණේ ආඩම්බරයෙනි.

උමංගට කතා කිරීමට විමාලිට වුවමනා විණි. එහෙත් ඉන්දික සිටි නිසා එතැනට යන්නට විනීතා මැලි වූවාය.

''ඒ ගොල්ලො හෝල් එකට ගියාට පස්සෙ අපි යමු..'' ඇය කීවාය. එයට එකඟ වෙනවා හැර විමාලිට විකල්පයක් නොවිණි.

රනිඳු මිතුරන් ද මඟ හරිමින් සිටියේ ඔවුන් සමග උමංග සිටි

බැවිනි. උමංගත් ඉන්දිකත් වෙනම තැනක වාඩි වූවාට පසු ඔහු මිතුරන් වෙත ගියේය. සුභාෂිණී ගේ නැටුම බලන්නට මෙන්ම, නොබලාම පිට වී යන්නට ද ඔහුට එක සේ වුවමනා වී තිබිණි. එහෙත් ඔහු ගේ වෙනස මිතුරන්ට වැටහුණේ නැත. ඔවුහු එක් එක් නැටුම් අංග ගැන උපහාසාත්මක දේවල් කියමින් සිනාසෙමින් පිටුපසම පේළියේ වාඩ වී සිටියහ.

මෙතෙක් ඉදිරිපත් වූ නැටුම් කිහිපයම ඒකාකාරී වූ බැවින් නරඹන්නෝ නොසන්සුන් වී සිටියහ. ශාලාව පුරාම කසුකුසු හඬවල් පැතිර ගියේය.

''මී ළඟට මෙම පාසලේම සුභාෂිණී රත්නායක නැටුමක් ඉදිරිපත් කරනවා..''

නිවේදකයා කීවේ ශාලාවේ වැසුණු තිරය ඉදිරිපිට සිට ගෙනය. පාසලේ සිසු සිසුවියෝ අත්පොළසන් දුන්හ.

''කමෝන් සුභා..'' ශාලාවේ තැන තැන ඇසිණි. උමංග සහ රනිඳු දෙතැනක සිට වුව ද එකම ඉරියව්වෙන් වේදිකාව දෙසට නෙත් යොමූහ. උමංග දැඩි සතුටින් සිටියත් රනිඳු ගේ සිතේ නම් තිබුණේ හොඳා පාළු වූවාක් බඳු ස්වභාවයකි.

සෙමින් සෙමින් තිරය විවර විය. ආලෝකය වේදිකාව මැදට එල්ල විණි. සුභාෂිණී පසෙකට හැරී නැටුම් ඉරියව්වකින් ඒ ආලෝකය මැද සිටගෙන සිටියාය. බෙර හඬත් සමග ඇය සුන්දර සිනාවකින් මුව සරසාගෙන හෙමිහිට දෑත් දෙපා චලනය කරමින් ශාලාව දෙසට හැරුණාය. උමංග ගේ මෙන්ම රනිඳු ගේත් හුස්ම මොහොතකට නැවතිණි. ශාලාවේ කසුකුසු හඬවල් නිහඬ වී ගියේය. ඇය මනහර නැටුමක් ඉදිරිපත් කරද්දී ශාලාව මීයට පිම්බාක් මෙන් නිහඬ වූයේය. ඇය නටනවා නොව පුළුන් පොදක් මෙන් ආයාසයකින් තොරව පාවෙන්නාක් මෙන් පෙනිණි.

''ෂහ්.. කියල වැඩක් නෑ..''

The Reader's Place
novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

The Reader's Place

Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දනිණි.

"මං ගැන මං හොඳට දන්නවා සුභා.."

ඔහු ඉවත බලාගෙන කීවේය.

"හොඳයි එහෙනම් ඔයා කොයි විදියෙ කෙනෙක් ද කියල කවුරු හරි ඇහුවොත් දෙන්න උත්තරයක් ඔයාට තියෙනව ද..?"

සුභාමිණී අභියෝගයකට මෙන් ඇසුවාය. රනිඳු ඇය දෙස බැලුවේ සැළකිමෙනි. සැබැවින්ම එම ප්‍රශ්නයට පිළිතුරක් ඔහු සතුව තිබුණේ නැත. ඔහු හිස කසමින් කල්පනා කරද්දී සුභාමිණීට සිනා ගියේය.

"ඇත්තටම මම මොන වගේද..?" ඔහු මෝඩයෙකු ලෙසින් ඇසීය.

"ඒක මගෙන් අහල වැඩක් නෑ.. ඔයාගෙන්ම අහ ගන්න ඕනැ.. ගෙදර ගිහින් කොළයක් අරගෙන ඔයා ගෙ හොඳ ගති ගුණයි නරක ගති ගුණයි වෙන වෙනම ලියන්න.. හැබැයි අවංක වෙන්න ඕනැ.."

සුභාමිණී සිනාසෙමින් කියාගෙන ගියාය.

"ඊට පස්සෙ..?" රනිඳු කුතුහලයෙන් විමසීය.

"ඊට පස්සෙ කරන්න ඕන මොනවද කියලා මම කියන්නම්.."

කියූ ඇය තව දුරටත් එතැන නොරැඳී යන්නට ගියාය.

"ඔයා මාව කරකවල අතාරිනවා සුභා.." මුමුණා ගනිමින් ඔහු ඇය දෙසම බලා සිටියේය.

14

යමක් බොන්නට කැන්ටිමට යන්නට ඉන්දික ඇරයුම් කළත් උමංග එයට එකඟ වූයේ නැත. පැණි බීම, තේ ආදිය බොන්නට ඔහු තුළ කැමැත්තක් නොවීය. නිරෝධා තැටුම් බලන්නට ප්‍රිය කළ බැවින් ඇයත්, හිරුෂත් තවමත් රැඳී සිටියේ ශාලාවේමය. සුභාමිණී ගේ දෙමව්පියන් සිටියේත් ඔවුන් සමඟය. උමංග ඉන්දික ගේ ආරාධනාව ප්‍රතික්ෂේප කළේ ඒ හේතු ඉදිරියට දමමිනි. එහෙත් ඔහු තුළ ඉන්දික කෙරෙහි පැහැදීමක් තිබිණි.

"කට්ටියම තවම ඇතුළෙනෙ ඉන්දික.. ඒ හින්දා බොන්න දෙයක් නැතුවට කමක් නෑ.. අපි මෙහාට වෙලා ටිකක් කතා කරමු.. අනිත් එක සුභා ඇවිත් මාව හොයන්න බැරි නෑ.."

උමංග කීවේ ඒ පැහැදීම නිසාය. ඉන්දික දෑස් පුංචි කොට ඔහු දෙස බැලුවේ යමක් වටහා ගත්තාසේ මෙනි.

"සුභා ඔයා ගෙ කවුද කියලා මං ඇහුවට කමක් නැද්ද..?"

ඉන්දික විනීත ලෙස විමසීය. උමංග ගේ දෙතොල සුන්දර සිනාවකින් විවර වූයේය.

"අපෝ කමක් නෑ.. ඔයා සුභා ගෙ ටිචර් කෙනෙක් වුණාට මේක දැන ගන්නට අවුලක් නෑ කියල මට හිතෙනවා.. දැනට නම් සුභා මගෙ කවුරුවත් නෙමෙයි.. ඒත් ඉගෙන ගෙන ඉවර වුණාම එයාව අනාගත සහකාරී කර ගන්න මං හිතාගෙන ඉන්නවා.."

ඔහු කී විට ඉන්දික එම අදහස අනුමත කරන සිනාවක් පෑවේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඒ වගේ දෙයක් ඔළුවට වැටුණම හුඟක් ළමයි ඒ මත්තෙම ඉන්නවා මිසක් අධ්‍යාපනය ගැන හිතන්නෙ නෑ.. ඒත් සුහා එහෙම වෙන්නෙ නෑ කියලා මම දන්නවා.. ඒ ළමයා හුඟක් හොඳ ළමයෙක්.. ඔයා ගෙ තෝරා ගැනීම හරියටම හරි.."

ඉන්දික පැවසුවේ ඔවුන්ට ආශිර්වාද කරන්නාක් මෙනි.

"එයා කවුද කියලා හොඳටම දැනගෙන තමයි මම මේ තීරණේ ගත්තෙ ඉන්දික.. ඒත් මට හිතා ගන්න බැරි ඇයි හුඟක් අය ඒ ළමයට කොණ්ඩෙලිකම් කරන්නෙ කියලා.." උමංග කීවේ කණගාටුවෙනි. ගමේ මෙන්ම පාසලේ ද සමහරු තමා පිළිබඳව වරදවා සිතන බව සුහාෂිණී මුහුට කියා තිබිණි.

"ඒක එච්චර ලොකු ගැටළුවක් නෙමෙයි උමංග.. දක්ෂ, ජනප්‍රිය අය දිනාවෙන්න හැමෙම්ම ඇහැ [illegible] ඉන්නෙ.." ඉන්දික [illegible] නැතිව කීවේය.

"ඒක නම් ඇත්ත.. අපිට ඊයෙ සුහාෂිණීගේ ලොකු අප්පච්චිලා මුණ ගැහුණා.. ඒ අයත් මේ ළමයා එක්ක තරහයි.. මේ ඉස්කෝලෙ සර් කෙනෙක් එක්ක සුහාගෙ එෆෙයාර් එකක් තියෙනවා කියලා මට කිව්වනෙ.."

උමංග පැවසුවේ ඉන්දික දෙස සෘජුවම බලාගෙනය. ඔහු කිසිදු ලෙසකින් සුහාෂිණී අවිශ්වාස කළේ නැත. එහෙත් එවන් කට කතාවක් ගේ පැතිර තිබේනම් ඉන්දික එය දන සිටිනවා නොඅනුමානය. එක්වරම ඉන්දික ගේ මුහුණ වෙනස් විණි. උමංග ගේ සිතේ සැකමුසු බවක් හට ගැනුණේ එය දුටුවාට පසුවය.

"ඇයි ඉන්දික අප්සෙට් වුණේ..?"

ඔහු විමසුවේ කැළඹිලි සහගත හඬකිනි.

"ඒක සම්පූර්ණයෙන්ම බොරු කතාවක් උමංග.. අපි සුනිමල සමාජයේ එකට වැඩ කරන හින්දා මාව සම්බන්ධ කරල තමයි ඔය කතාව හැදිල තියෙන්නෙ.." ඉන්දික කීවේ ඉවත බලාගෙනය.

"මොනවා..? ඔයා..?" උමංග දෑස් විසල් කරගෙන විමසුවේය.

"ඔව්.. අන්න මේ පැත්තට එනවා ඔය කතාව හදපු එක්කෙනා.. ආ..පෝ ගිනි බෝම්බයක්.. ළඟින් ගියොත් ඇහැක් නෑ.."

සිනාමුසු මුහුණුවලින් යුතුව මෙදෙසට එමින් සිටි විනීතා හා විමාලි දක්වූ ඉන්දික අප්‍රසාදයෙන් කීවේය. එදෙස බැලූ උමංග විමතියට පත් වූයේ විමාලි දකිමෙනි.

"ආ.. අරය තමයි සුහා ගෙ ලොකු අප්පච්චිගෙ හෝනා.. එයා තමයි ඊයෙ මට සුහා ගෙ වැරදි කිව්වෙ.." උමංග කීවේ පහත් හඬිනි.

"ඔය දෙන්නා නැදෑයොලු.. බොහොම පරිස්සමට කතා කරන්න.. මං යනවා.. මං කැමති නෑ [illegible] මූණවත් බලන්න.." පැවසූ ඉන්දික [illegible] ඇඹිණියෝ [illegible] ඉන්දික [illegible] දැනුණේ සතුටකි.

"උමංග මහත්තයව දකල අපි ආවෙ.. මේ මගේ නෑදෑයෙක්.. මේ [illegible]ලමයි උගන්නන්නෙ.."

[illegible] උමංගට විනීතා හඳුන්වා දුන්නාය. විනීතා මහු ගේ කේශාන්තයේ සිට පාදාන්තය දක්වාම විමසුම් බැල්මක් හෙලුවාය. ඒ බැල්මම උමංගට රිස්සුම් දුන්නේ නැත.

"හරි සන්තෝසයි අඳුන ගන්න ලැබුණට.."

උමංග විනීතා දෙස බලා මිතැවට එපාවට සිනාසුණේය.

"මිස්ටර් උඩුරාවණ ගැන විමාලි මට හුඟක් දේවල් කිව්වා.."

විනීතා බොහෝ හිතවත් ලෙසින් කීවේ මහු ගේ සිත දිනා ගන්නා අටියෙනි. එහෙත් එයින් සිදු වූයේ මහු තුළ වූ නොරිස්සුම වැඩි වීමය.

"විමාලි කියන්නෙ මේ හෝනා වෙන්නැති.." මහු විමාලි දෙස

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

බැලීය.

"ඔව් මම තමයි.." විමාලි සිනාවක් පෑවාය.

"විමාලි නෝනා කොහොමද මං ගැන හුගක් දේවල් කියන්නෙ..? එයා දන්නෙත් බොහොම ටිකයිනෙ.."

උමංග උපහාසාත්මකව සිනාසුණේය. විනීතාට ඉබේම විමාලි දෙස බැලිණි.

"ටිකක් දැනගෙන හිටියට මට ඒ ටිකෙන් හුගක් දේවල් හිතන්න පුළුවන්.." විමාලි උජාරුවෙන් කීවාය.

"විමාලි නෝනා හැම දෙයක් ගැනම එහෙමද හිතන්නෙ.?" උමංග විමසීය.

"ඒ කිව්වෙ..?" විමාලි පුදුමයෙන් ඇසුවාය.

"පුංචි දේවල් ලොකු කරල හිතනව ද..?" ඔහු සාවඥ ලෙස ඇසීය. විමාලිට අපහසුවක් දැනිණි. තමා සුභාෂිණී ගැන කියූ දේවල් නිසා ඔහු මෙසේ කියන්නේදැයි ඇය කල්පනා කළාය.

"හොඳ දේවල් ගැන විතරයි එහෙම හිතන්නෙ.." ඇය අසීරුවෙන් වචන අමුණා ගත්තාය.

"මිස්ටර් උඩුරාවණ අද මේ පැත්තෙ මොකද..?"

විනීතා විමසුවේ ඔහු ගේ ප්‍රශ්නාවලියෙන් ඥාති සහෝදරිය ගලවා ගැනීමේ අරමුණ ඇතිවය.

"ආ.. අපි ආවෙ සුභා ගෙ නැටුම බලන්න.." උමංග කීවේය. ගැහැනු දෙදෙනා ගේ මුහුණු වෙනස් වෙන ආකාරය ඔහුට හැඳින ගත හැකි විණි.

"ඒ නැටුම එච්චර හරි නෑ.."

විනීතා තොල පෙරළා හිස දෙපසට සලමින් කීවාය. ගුරුවරියක වුවත් ඇය මොන තරම් කුහක හිතක් ඇත්තියක්දැයි ඔහු වහාම වටහා

ගත්තේය. "ලයිත් ඕයොත් ඇහැක් නෑ.." ඔහුට ඉන්දික ගේ උපමාව සිහිපත් විය.

"ආ.. ඇත්තද..? මම නම් ඉතින් නැටුම් ගැන එච්චර දන්නෙ නෑ.. මගෙ යාළුවො දෙන්නා නැටුම් බලන්න ආසා හින්දා තමයි ආවෙ.."

මොවුන් සුභාෂිණී ගැන තවත් මොනවා කියනවා ඇද්දැයි දැන ගැනීමට ආශාවෙන් ඔහු සිටියේය. විනීතාත් විමාලිත් එකිනෙකා දෙස බැලූහ. ඔවුන් අතර බැල්මෙන් යම් අදහසක් හුවමාරු වූ බව උමංග වටහා ගත්තේය.

"අපේ දුවත් නැටුම් කරන්නෙ.."

විනීතා මඳ සිනාවක් පාමින් කියද්දී ඇය එන්නේ කොතැනකටදැයි අවබෝධය උමංගට ඇති විය. ඔහුට සිනා පහළ විණි. ඒ සිනාව ප්‍රසාදයෙන් හැඟූ එකකැයි විනීතා වටහා ගත්තාය.

"ආ.. ඇත්තද..? අද එයාගෙත් නැටුමක් තියෙනව ද..?" ඔහු බොරු උනන්දුවක් පාමින් ඇසීය.

"ඔව්.. එයාලා කරන්නෙ නල දමයන්ති මුද්‍රා නාට්‍යය... ඒකෙ දමයන්තිට ඉන්නෙ මගෙ දුව.." විනීතා ආඩම්බරයෙන් කීවාය.

"ආ.. එහෙනම් දුව හුගක් දක්ෂ ඇති නේද..?" උමංග ඇසුවේ සිත යටින් සිනාසෙමිනි.

"දක්ෂ විතරක් නෙමෙයි හරි ලස්සනයි.." විමාලි වහා මැදට පැන කීවාය.

"සුභාෂිණීලා අර දුප්පත්කමට ශිෂ්‍යත්ව අරගෙන මේ ඉස්කෝලෙට ආවට අපේ දුවලා එක්ක හැරෙන්නවත් බෑ.."

විනීතා ගේ උඩඟු කතා බහ උමංග ගේ සිතේ ඇති කළේ කළකිරීමකි. ඔහුට සුභාෂිණී කෙරෙහි දැඩි දුකක් ඇති විය. ගුරුවරියකට ශිෂ්‍යාවක පිළිබඳව මෙතරම් ඊර්ෂ්‍යාවෙන් කතා බහ කළ හැකිදැයි ඔහු සිතීය. ගුරුවරු හැම විටම සිසුන්ට නිවැරදි මඟ පෙන්වා දෙති. ඔවුන් ගේ

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දස්කම් දක සතුටටත් ආඩම්බරයටත් පත් වෙති. එවන් උතුම් සිත් ඇති ගුරුවරුන් අතර මෙවැනි ආත්මාර්ථකාමී අතලොස්සක් ද සිටිය හැකි බව ඔහු කල්පනා කළේ කනස්සල්ලෙන් යුතුවය.

''ඒ නැටුම බලන්න මම ඉන්නම්කො..''

ඔහු එසේ කියා එතැනින් ඉවත්ව ගියේය. තව වරක් ඔවුන් දකීමටවත් ආශාවක් ඔහු තුළ නොවීය.

ඔහුට සුභාෂිණී හමු වූයේ පාසල් මිදුලේ අරලිය ගසක් යටදීය. අරලිය මලක් මෙන් පිවිතුරු වූත් සුන්දර වූත් ඇගේ අව්‍යාජ මුහුණ දෙස ඔහු ආදරයෙන් මොහොතක් බලා සිටියේය.

''අනේ.. ඇයි උමංග අයියා මං දිහාවෙ ඔහොම බලන්නෙ..?''

ඇය සුපුරුදු ලෙසම විළියෙන් මුහුණ රතු කර ගනිමින් විමසුවාය.

''එහෙනම් කොහොමද බලන්න ඕනෙ..?'' ඔහු හිස ඇළ කොටගෙන ඇය දෙස බලා සිනාසුණාය.

''මන්දා..'' ඇය මිමිණුවාය.

''ඔයා අපි දැන් යන්න ඕනැ.. මට හදිස්සි වැඩකුත් තියෙනවා, නමුත් නෑ නේද..?''

ඔහු අසද්දී ඇගේ මුහුණ මුකුලිත විණි. එහෙත් ඇය මඳ සිනාවක් මවා පෙමින් හිස සැලුවාය.

''මං දන්නවා.. ඔයාට දුකයි මං යනවට.. එහෙම නේද..?'' ඔහු ඇසීය. සුභාෂිණී මාපටැඟිල්ලේ තිය පොත්ත සපා ගනිමින් ඉවත බලා ගත්තාය. ඔහුට ඒ අත අල්ලා ගැනීමේ බලවත් ආශාවක් දැනිණි. එහෙත් මෙය පාසල් භූමියත් නිසාත්, ඇය සිසුවියක් නිසාත් ඔහු ඒ ආශාව මැඩ ගත්තේය.

''විසල්විස් කියනකම් ඔයා ඉඳීවි කියලා මම හිතුවා..'' ඇය සිහින් හඬින් කීවාය. ඔහුට දුක සිතිණි.

''ඔයා දිනනවා කියලා මම හොඳටම දන්නවා.. කොහොම වුණත්

මම හවසට ඔයාල ගෙ ගෙදර එන්නම්කො..''

''කෝ නිරෝධක්කලා..?'' ඇය කතාව වෙනතකට යොමු කළාය.

''එයාලා තවම හෝල් එක ඇතුළෙ.. මම එයාලවත් එක්කරගෙන යන්නෙ.. ඔයා අම්මයි, අප්පච්චියි එක්කම එන්න.. මතක තියා ගන්න ඔයා හුඟක් පරිස්සම් වෙන්න ඕනැ..''

උමංග බැරෑරුම් හඬින් කී විට සුභාෂිණීට අමුත්තක් දැනිණි.

''අනේ ඇයි උමංග අයියෙ ඔයා එහෙම කිව්වෙ..?'' ඇය කැළඹීමෙන් විමසුවාය.

''ඔයාට ඉරිසියා කරන කීප දෙනෙක් ඉන්නවා කියලා අද මම තේරුම් ගත්තා.. ඒ අය ඔයාව මොකක් හරි උගුලක පටලවන්න බැරි නෑ..''

''මම කාටවත් වැරැද්දක් කරන්නෙ නැහැනෙ අයියා..'' එවර ඇය සැහැල්ලු මඳ සිනාවක් පාමින් කීවාය. සමාජයේ කුහකකම් පිළිබඳව මේ අවිහිංසක යුවතිය දන්නේ මොනවාදැයි ඔහු අනුකම්පා සහගතව සිතුවේය.

''මිනිස්සු ඉරිසියා කරන්නෙ වැරදි නොකරන අයට නෙමෙයි.. කැපිල පේනෙන අයට..'' ඔහු කීවේය.

එය තේරුම් ගත් බවක් අඟවමින් සුභාෂිණී හෙමිහිට හිස සැලුවාය.

කණ්ඩායම් නැටුම පිළිබඳව තිබූ බලාපොරොත්තුව කුමුදු ගේ සිතින් ගිලිහී ගියේය. පියුමාලි වෙනදා තරම්වත් හොඳට නැටුවේ නැත.

''මින්, මෙච්චර පුරුදු කරලත් මේ ළමයා ස්ටෙප් එක වරද්දනවනෙ.. දමයන්ති ගෙ කැරැක්ටර් එකට වෙන කෙනෙක් අරගෙන මෙයාව අතිරේක එකකට දාන්නයි තිබුණෙ..''

කුමුදු ළඟ සිටි මිතුරු ගුරුවරියකට පැවසුවේ දැඩි කනස්සල්ලෙනි.

''කියල වැඩක් නෑ.. දක්කනෙ අර සුභාෂිණී නටපු ලස්සන.. ඇයි

The Reader's Place novels

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඒ ළමයව ඔකටත් නොදමමෙ..?'' ඇය විමසුවාය.

''මම බැලුවෙ හැමෝටම චාන්ස් එකක් දෙන්න.. අනිත් එක මම පියුමාලිව ඔකට නොගත්ත නම් එහෙම විනීතා කෙනෙහිලිකම් කරන්නෙ සුභාෂිණීට..''

''ගුරුවරියක් වුණාට පුදුම නපුරු හිතක් තියෙන අම්මණ්ඩියෙක්..''

මිතුරු ගුරුවරිය කීවේ විනීතා ගේ හැසිරීම හෙළා දකිමිනි.

සුභාෂිණී ගේ නැටුම අවස්ථාවේදී මීයට පිම්බාක් මෙන් නිහඬව තිබූ ශාලාව ඝෝෂාවෙන් පිරී තිබිණි. බොහෝ දෙනෙක් නැගිට ගියහ. කුමුදුට ද තව දුරටත් රැඳී සිටීමට අසීරු විය.

''අපිත් යමු ද..?'' ඇය යෙහෙළිය ගෙන් ඇසුවාය. යෙහෙළිය සිනාසුණේ අනුකම්පාවෙනි.

නැටුම් තරගයේ ප්‍රතිඵල ප්‍රකාශයට පත් කරන්නේ සවස් වරුවේ බව කියැවිණි. එම නිසාම සමහරු රැඳුනු ඇතුළු පිරිස ද නික්ම ගියහ. එහෙත් සුභාෂිණීට පාළුවක් දනෙමින් තිබුණේ උමංග නික්ම යාම නිසාය.

''පුතේ, අපිත් යන්ට ද එහෙනම්..? මල්ලි දහම් පාසල් ඇරිල ඇවිත් තනියමනෙ ඇත්තෙ..'' හින් මැණිකේත් විමසුවාය. සිය තරග ඉසව්ව අවසන් වී තිබූ බැවින් සුභාෂිණී එයට අකැමැත්තක් දක්වූයේ නැත.

''කමක් නෑ අම්මා යන්ට.. මම ප්‍රතිඵල බලාගෙනම එන්නම්..''

සුභාෂිණී සිනාසී කීවාය.

''මගෙ දුව දිනනවා..'' වෙද මහත්තයා විශ්වාසයෙන් කීවේය.

''ඔයත් යන්ට ද ලෑස්ති වෙන්නෙ පුතේ..?'' එතැනට පැමිණි නැටුම් ගුරුවරිය විමසුවාය.

''නෑ මිස්.. මම රිසල්ට්ස් කියනකම් ඉන්නවා..''

''අනේ පුතේ එහෙනම් ඔය යාළුවො දෙතුන් දෙනෙකුත් අඬ ගහගෙන අර ඩාන්සින් රූම් එක ටිකක් අස් කරලා දාන්ට.. ඒක හරියට යක්කු නටපු පිට්ටනිය වාගෙ..'' ඇය කීවාය.

''හොඳයි මිස්..''

සුභාෂිණී අම්මාටත් අප්පච්චිටත් වැඳ එතැනින් නික්ම ගියාය. ගුරුතුමිය ඔවුන් හා කතා බහ කරමින් මඳ වේලාවක් රැඳී සිටියාය.

සුභාෂිණී නැටුම් කාමරයට එන විට එහි සිටියේ පියුමාලි පමණකි. ඇය ඇඳුම් මාරු කරමින් සිටියාය. ඇගේ මුහුණේ වූයේ කනස්සල්ලකි. නැටුම වැරැද්දීම පිළිබඳව කණ්ඩායමේ සිසිප දෙනෙක් ඇයට ඇනුම් පද කීහ.

''ඇයි පියුමාලි අප්සෙට් වෙලා ඉන්නෙ..?''

ලඹීම ඒ මේ අත තිබූ නැටුම් ආයිත්තම් සිසිලසුන් එකතු කොට අල්මාරියට දමමින් සුභාෂිණී විමසුවාය.

''මම මොනවට තරහ වෙන්න ද..?''

පියුමාලි විමසුවේ ගස්සමිනි. සියලු දෙනාම වර්ණනා කළේ සුභාෂිණී ගේ නැටුමය. එම නිසාම පියුමාලි තුළ සුභාෂිණී කෙරෙහි අමනාපයක් දනිණි.

''ඒ වුණාට ඔයා ගෙ මූණ වෙනස් වෙලා..''

''ඒක මොකටද ඉතින් ඔයා ප්‍රශ්නයක් කර ගන්නෙ..?''

පියුමාලි කතා කළේ හරහටමය. සුභාෂිණීගේ සිත රිදිණි.

''රූම් එක අස් කරල දාන්න කියල මිස් කිව්වට මම ආවෙ.. මං ඉසුරිලාවත් අඬ ගහගෙන එන්නම්..'' කියමින් ඇය පිට වී ගියේ එහෙයිනි.

ඉසුරි සිටියේ කණගාටුවටත් වඩා තරහිනි. ඇය සුභාෂිණීට පමණක් නොව නැටුම් ගුරුතුමියට ද දොස් පවරමින් කතා කළාය.

The Reader's Place novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

[illegible]

"මෙන්න විද්‍යාලාන්තර නැට්ටුම් තරගයේ ඒකල අංශයේ ප්‍රතිඵල.."

නිවේදකයා කියද්දී සුභාෂිණිට ඉහළට ගත් [illegible] නොහැකි සෙයක් දැනිණි. වේගවත් ගැස්ම [illegible] මෙන් ඇය පපුව මත අත තබා ගත්තාය.

"සමහරු මේ වන විට ප්‍රතිඵල අනුමාන කරගෙනත් ඇති.. ඔව්.. ඒකල අංශයේ ප්‍රථම ස්ථානය හිමි කර ගන්නේ.."

නරඹන්නන් ගේ කුතුහලය ඉහළ නංවන්නට මෙන් නිවේදකයා මොහොතකට නිහඬ වූයේය. වැලි ඇටයක් බිමට වැටුණත් ඇසෙන තරමට ශාලාව ද නිහඬ වූයේය. සියලු දෙනාම ඇසි පිය නොසලා නිවේදකයා දෙස බලා සිටියහ.

"ඔව්.. ප්‍රථම ස්ථානය හිමි කර ගන්නේ මේ පාසලේ සුභාෂිණී රත්නායක ශිෂ්‍යාවයි.."

[illegible]

"තරග තියන එව්වා ඔහොම තමයි නංගී.. දැන් අපි යමු.. [illegible] අපේ කාරෙකේම ගිහින් ගේ ළඟින් බහින්න පුළුවන්.."

කියමින් විමාලි නැගී සිටියාය. විනීතා ද ඒ අනුව නැගිටියේ පරාජිත ලෙසිනි.

"ඉක්මනට බෑග් එකත් අරගෙන එන්න.. අපිට විමාලි නැන්දලත් එක්කම යන්න පුළුවන්.." ඇය පියුමාලිට අණ කළාය.

බෑගය තිබුණේ නැට්ටුම් කාමරයේය. නැට්ටුම් ගුරුතුමියගෙන් යතුරද ඉල්ලා ගෙන බෑගය ගෙන එන්නට ගිය පියුමාලි ආපසු දිව ආවේ බියපත් මුහුණින් යුතුවය.

"මොකද ළමයෝ බය වෙලා වාගෙ..?" විනීතා විමසුවේ දෙබැම හකුළුවමිනි.

"අම්මා.. ජුවෙලරී ටික බෑග් එකේ නැහැ.." පියුමාලි කෑ

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

The Reader's Place
novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

15

සුභාෂිණී කැටුව එන්නට නැවතත් පාසලට යන්නට උමංගට හොඳටම ඕනෑකම තිබිණි. එහෙත් ආදායම් බදු ගැටලුවක් විසඳා ගන්නට නීතිඥ මහතෙකු හමු වීමට සිදු වූ නිසා එය කළ නොහැකි විණි. සුභාෂිණී පාසලේ සිටම දුරකථන ඇමතුමක් දුන්නේ ඔහු නීතිඥයා සමග සාකච්ඡා කරමින් සිටියදීමය. ඇය දිනන බව අනුමාන කර සිටියත් එය නිසැකවම දැනගත් මොහොතේ ඔහුට දැනුණු අමන්දානන්දය වචනවලින් විස්තර කළ නොහැකිය.

"මගේ සුබ පැතුම්.. මම හවසට එනවා ඔයාට ලස්සන තෑග්ගකුත් අරගෙන.." එපමණක් කියූ ඔහු දුරකථනය විසන්ධි කළේය.

සුභාෂිණී එසැණින්ම පාසලින් පිට වූවාය. මේ බව දෙමව්පියන්ට දැනුම් දෙන තුරු ඇයට ඉවසිල්ලක් නොවිණි. තමා කෙරෙහි විශ්වාස තැබූ සියලු දෙනා වෙනුවෙන්ම සාධාරණයක් ඉටු කළ බවට හැඟීම ඇය උද්දාමයට පත් කොට තිබිණි.

ඇය හන්දියෙන් බසයෙන් බසින විට බස් නැවතුම් පොළ අසල වෙද මහත්තයා සමඟ කතා කරමින් සිටියේ සාත්තර සීයාය.

"ආ.. සාත්තර සීයේ.." සුභාෂිණී මුව පුරා සිනාසෙමින් ඔහු ඇමතුවාය.

"පුංචි මැණිකේ.. කොහොමද ඉතින්..?"

"සන්තෝසෙන් ඉන්නවා සීයේ.."

"අන්න එච්චරයි ඕනෑ.." පැවසූ ඔහු තියුණු ලෙස මොහොතක්

ඇය දෙස බලා සිටියේය. ඇයට බියක් බඳු හැඟීමක් දැනිණි. ඇය වෙද මහත්තයා ගේ අතින් අල්ලාගෙන ඔහුට ළං වූවාය.

"ඔය දරුවට අද හෙටම ලොකු ජයග්‍රහණයක් ලැබෙන්ට තියෙනවා.. ඒ වගේම කරදරේකුත් අත ළඟ කියල මට පෙනෙනවා.." ඔහු හිස සලමින් බැරෑරුම් ලෙස කියද්දී කලබල වූයේ සුභාෂිණී නොව වෙද මහත්තයාය.

"ඒක මොකක්ද කියලා නම් කියන්ට මට පුළුවන් කමක් නෑ.. ඒ වුණාට බය වෙන්ට දෙයක් නෑ.. මේ දරුව ගෙ ග්‍රහ පිහිටීම බොහොම බලගතුයි.." ඔහු කියද්දී වෙද මහත්තයා ගේ මුහුණ මඳක් පැහැපත් වූයේය. ඔහු සාස්තර සීයාට ස්තුති කොට දියණිය ද කැටුව මඟට පිළිපන්නේය.

"ජයග්‍රහණය නම් අද ලැබුණා අප්පච්චි.. කරදරේ මොකක්ද කියලා තමයි මට හිතාගන්න බැරි.."

මඳක් දුර ගිය පසුව සුභාෂිණී පැවසුවේ සිනාසෙමිනි. වෙද මහත්තයා බලන් සතුටින් ඇය දෙස බැලීය.

"මගෙ පුතා තමයි දිනන්නෙ කියලා එකත හිටිය කාණ්ඩෙත් කතා වුණා.." ඔහු ආඩම්බරයෙන් පැවසුවේය.

"විනීතා මිස් ඇරෙන්ට අනිත් ඔක්කොමලා හුඟක් සන්තෝස වුණා.."

"විනීතා කිව්වෙ අර විමාලි එක්ක හිටිය මූණෙ ලේ පොදක්වත් නැති අම්මණ්ඩි නේද..? එයා මගෙ පුතා දිහාවෙ බලාගෙන විමාලි එක්ක කුටු කුටු ගානවා අම්මා දැකලා තියෙනවා.. උමංග මහත්තයා එක්කත් කියෙව්වලු.."

වෙද මහත්තයා කියාගෙන ගියේය. ඔහු විනීතා කෙරෙහි කිසිදු පැහැදීමක් ඇතිවූයේ නැත.

"උමංග අයියා මට කිව්වා කවුරු හරි උගුලක් අටවන්න බැරි නෑ

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පරිස්සම් වෙන්න කියලා.. එහෙනම් ඒ දෙන්නා මොනවා හරි කිව්වද දන්නෙ නෑ අප්පච්චි..''

සුභාෂිණී කල්පනාකාරීව කීවාය. වෙද මහත්තයා හිස සැලීය.

''කෝකටත් මගෙ පුතා පරිස්සම් වෙන එක හොඳයි.. අර උන්නැහේ ආවට ගියාට සාස්තර කියන මනුස්සයෙක් නෙමෙයිනෙ..''

වෙද මහත්තයා උපදෙස් දුන්නේය.

''ඔව් අප්පච්චි.. මට ශිෂ්‍යත්වෙ හම්බ වුණ වෙලාවෙත් එයා ඔය විදියටම සාස්තරයක් කිව්වනෙ..''

සුභාෂිණී මාස කීපයකට පෙර අතීතය සිහිපත් කළාය. උමංග රාත්‍රියේ ඇගේ නිවසට පැමිණෙන්නට පොරොන්දු වී සිටියේය. ඒ ආ විට සාස්තර සීයා ගැන කියන්නට ඇය ඉටා ගත්තාය.

පියුමාලි විසින් සුභාෂිණිට කරන ලද්දේ බරපතල චෝදනාවකි. එහෙත් එබඳු වරදක් ඇය පිට පටවන්නට නැටුම් ගුරුතුමිය හෝ පියුමාලි ගේ අබරණ සොයා දෙන්නට පැමිණි එමොහොතේ එතැන සිටි නැටුම් හදාරන සිසු සිසුවියෝ කිසිවෙක් කැමති නොවූහ. එහෙත් පියුමාලිත් විනීතාත් එක හෙළාම කියා සිටියේ අබරණ සොරා ගත්තේ සුභාෂිණී බවය.

''අපි හරියට දන්නෙ නැතුව කාටවත් චෝදනා කරන්න හොඳ නෑ.. සුභා කවදාවත් ඔය වගේ වැඩක් කරන්නෙ නෑ කියලා මම දන්නවා..'' ගුරුතුමිය තරයේ කීවාය.

''කුමුදු ඉතින් කොහොමටත් ඒ කෙල්ලගෙ පැත්තටනෙ..'' විනීතා කීවේ හිස ගස්සමිනි.

''මම පැත්තක් අරගෙන කතා කරනවා නෙමෙයි.. මෙහාට අද පිට ඉස්කෝලවලිනුත් කොච්චර අය ආව ද..? ඉතින් අපි කොහොමද ඒ ළමයට විතරක් චෝදනා කරන්නෙ..?'' කුමුදු විමසුවේ නොසතුටිනි.

''ඒ වුණාට ඒ අය කවුරුත් නැටුම් කාමරේට එන්න විදියක්

නැනෙ..'' විනීතා කීවාය.

''ඒක ඇත්ත.. ඒත් ඉසින් පියුමාලි ජුවෙලරි ටික මෙහාට ගෙනාවද වෙන කොහෙ හරි වැටිවුව ද කියන්න දන්නෙ නැනෙ..'' කුමුදු වෙනත් තර්කයක් ගෙන හැර පෑවාය.

''මගෙ දුව එච්චර අසිහියෙන් වැඩ කරන කෙනෙක් නෙමෙයි..'' විනීතා කඩා පැන්නාය.

''නෑ මිස්.. මම වෙන කොහෙවත් ගියෙ නෑ.. මෙහාටම ඇවිත් තමයි ඇඳුම් මාරු කර ගත්තෙ..'' පියුමාලි අවධාරණය කළාය. ''මට මාලෙ දා ගන්න උදව් කළේ සුභා.. එතකොට එයා කිව්වා එයාට එච්චර වටින ජුවෙලරි නෑ කියලා.. මං ඇඳුම් මාරු කරනකොට ආවෙත් සුභා විතරයි..''

''එයා ඇවිත් මොනවා හරි අරන් යනවා ඔයා දැක්ක ද..?'' කුමුදු ප්‍රශ්න කළාය.

''මම එයා දිහාවේ බලාගෙන හිටියෙ නෑ.. රූම් එක අස් කරන්න ආවා කියලා මොන මොනවද අල්මාරිය ඇතුළට දම්මා.. ඊට පස්සෙ යන්න ගියා..''

''ආයෙ දෙකක් නෑ.. බඩු ටික අරගෙන තමයි යන්න ඇත්තෙ.. අර විමාලිත් කියන්නෙ ගමේම ඉන්න එපා කරපු පවුල කියලා..''

විනීතා කීවේ කෝපයෙනි. කුමුදු අමනාප බැල්මක් හෙළනු දුටු විමාලි ඉවත බලා ගත්තාය.

''මම එහෙම හිතන්නෙ නෑ.. අද ඒ ළමයගෙ අම්මයි අප්පච්චියි ඇවිත් හිටියා.. බොහොම වැදගත් මිනිස්සු..'' කුමුදු විනීතා ගේ කතාවට විරෝධය පළ කළාය.

''පෙනුමෙන් නම් ඉතින් වැදගත් වෙන්න කාට බැරි ද..?'' විමාලිට කියැවිණි.

''අපි හෙට උදේ සුභාෂිණී ආවම අහල බලමුකො..''

The Reader's Place novel...

කුමුදු ගේ මේ වන විටත් ඇය බොහෝ සෙයින් හෙම්බත්ව සිටි බැවිනි. හැකි තාක් ඉක්මනින් ගෙදර යා ගන්නට ඇයට වුවමනාව තිබිණි.

“ඔයයි හොයකම් කළේ කියලා හොරු කියයි ද කුමුදු..? මෙච වෙන කොට ඔච්චා කාට හරි විකුණලා තියෙන්නත් බැරි නැහැ.. මම දැන් යනවා පොලිසියට.. යමු විමාලි.. යමු දරුවො..”

විමාලිටත් පියුමාලිටත් කතා කරමින් විනීතා නැටුම් කාමරයෙන් පිට වූවාය.

“කලබල වෙන්නෙ නැතුව ඉන්න විනීතා.. අපි තව ටිකක් හොයලා බලමු..” මොහොතක් තුෂ්නිම්භූතව සිටි කුමුදු ඊළඟ මොහොතේ පැවසුවාය.

“තව ඉතින් මොනවා හොයන්නද..?”

කියමින් විනීතා යන්නට ගියාය. විමාලි සහ පියුමාලිත් ඇය අනුගමනය කළහ. නැටුම් කාමරය වසා දැමූ කුමුදු වහාම දිව ගියේ විදුහල්පති කාර්යාලය වෙතය. සවස් වී තිබුණත් විදුහල්පති එමොහොතේත් කාර්යාලයේ රැඳී සිටියේය.

“ඇයි ටීචර්..? ප්‍රශ්නයක් ද..?”

කුමුදු ගේ මුහුණේ ස්වභාවය දුටු විදුහල්පති විමසීය.

“ප්‍රශ්නයක් තමයි සර්..” එසේ ඇරඹූ කුමුදු වහ වහා සියල්ල විස්තර කළාය.

“සුභාෂිණී දක්ෂ ළමයෙක් නම් තමයි.. ඒත් ඒ ළමයා ගැන මට බොහොම නරක පැමිණිලිත් ලැබිල තියෙනවා..”

බැරෑරුම් මුහුණකින් යුතුව සවන් දී සිටි විදුහල්පති හිස සලමින් පැවසුවේය.

“පැමිණිලි කරන්නෙ එකම එක්කෙනෙක් විතරක් හින්දා ඒවා ඇත්තයි කියන්න බෑ නේද සර්..?” කුමුදු ගේ කට හඬේ උපහාසයක්

රැඳී තිබිණි.

“ටීචර් කොහොමද කියන්නෙ ලැබුණු පැමිණිලි ඔක්කොම එක්කෙනෙකුගෙන් කියලා..” විදුහල්පති කෝපයෙන් ප්‍රශ්න කළේය.

“මං විතරක් නෙමෙයි ස්ටාෆ් එකේ හුගක් දෙනෙක් ඒක දන්නවා සර්..” කුමුදු සිනාසී කීවාය.

විදුහල්පතිට පරාජය පිළි ගන්නට සිදු විණි.

“කොහොම වුණත් විනීතා ටීචර් පොලිසියට යන එක නම් නවත්තන්න ඕනෑ.. එහෙම යන එක අපේ ඉස්කෝලෙට හරි නෑ..” ඔහු කීවේය.

“ඉස්කෝලෙ වගේද සර් දක්ෂ ළමයෙකු ගේ අනාගතේ..?”

කුමුදු කීවේ විදුහල්පති ගේ පටු කල්පනාව නිසා ඇති වූ කෝපයෙනි.

“විනීතා ටීචර් පොලිසියට යන්න ඉස්සර මට පැමිණිලි කරන්න එපායැ.. එයාට එන්න කියන්න ටීචර්..”

විදුහල්පති අණ කළේය. හිස සැලූ කුමුදු වහාම එළියට ගියාය. එහෙත් ඒ වන විටත් විනීතා නික්ම ගොස් තිබිණි. කුමුදු කණගාටුවෙන් ගේට්ටුව දෙස බලා සිටියාය.

සුභාෂිණීට චෝදනා කිරීමට ලැබීම ගැන කුරිරු සතුටක් විමාලි තුළ තිබිණි. එම නිසාම විනීතාත් පියුමාලිත් කැටුව පොලිසියට යන්නට ඇය ඉදිරිපත් වූවාය.

“දැන් අපි ගෙදරට ගිහින් බඩු ටික ගත්ත ද කියලා අහල බැලුවත් නෑම කියයි.. ඒ හින්දා පොලිසියත් එක්කරගෙනම ගෙදරට යන එක තමයි හුගක් හොඳ..” ඇය විනීතාට උපදෙස් දුන්නාය.

පැමිණිල්ල ඉදිරිපත් කිරීමට පොලිසිය තුළට ගියේ විනීතාත් පියුමාලිත් පමණකි. විමාලි කාරය තුළම රැඳුණාය.

“අද නම් හොඳටම රෑ වුණා නෝනා.. මුදලාලි මහත්තයා හොඳටම බනියි..” සිත්සිරි නොසතුටු හඬින් වරින් වර කීවේය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඔහුටත් වුවමනා වී තිබුණේ හැකි ඉක්මනින් නිවසට යාමටය.

"ඔහොම තමයි ඉතින් ගමනක් ගියාම.." ඇය කීවේ ගණනකට නැතිවය.

විනීතා පැමිණියේ අඩ පැයකට පමණ පසුවය. ඇගේ දෙතොලේ ජයග්‍රාහී සිනාවක් සටහන් වී තිබිණි.

"පැමිණිල්ල අදම විභාග කරනවා කිව්වා.." ඇය සතුටින් කීවාය.

"දැන්මම කරන එක හොඳයි.. නැත්තම් ඔය බඩු ටික මකවලා වෙන ඒවා හදන්ටත් බැරි නෑ.. ඒ තරම් ජාතියෙ මිනිස්සු.." විමාලි ඇවිලෙන ගින්නට තවත් පිදුරු දැමුවාය.

"මගෙ රත්තරන් බඩු ටික හම්බ වෙන එකක් නැද්ද අක්කා..?"

විනීතා විමසුවේ සුදුමැලි වතින් යුතුවය. පියුමාලිට අම්මා ගැන දුක සිතිණි.

"බය වෙන්න එපා නංගී.. පොලිසියට අරන් ඇවිත් දෙකක් ඇන්නොව්වම අපූරුවට බඩු ටික ගෙනත් දෙයි.." විමාලි කීවේ කුරිරු මදහසකින් යුතුවය.

"මෙයාගෙත් වැරැද්ද.. ඒ කෙල්ල කාමරේට ආවම ටිකක් හෝදිසියෙන් ඉන්න එපායැ.." විනීතා පියුමාලිට දොස් පැවරුවාය.

"ඉතින් අම්මා එයා හොරකම් කරන්න ආවා කියලා මං දන්නවද..?"

"ඔය බෝ පැළ වාගෙ ඉන්න එවුන් තමයි තුට්ටුවකටවත් මායිම් කරන්ට බැරි.. මීට පස්සෙවත් පරිස්සම් වෙන්න.." විමාලි අවවාද කළාය.

විනීතලා ඔවුන් ගේ නිවසින් බස්වා විමාලි නිවසට පැමිණෙන විට රාත්‍රී අට පමණ විය. කඩය කලින්ම වසා දැමූ රත් බණ්ඩා ගෙතුළ ඒ මේ අත සක්මන් කරමින් සිටියේ දැඩි කෝපයෙනි. විනීතා සමග පොලිසියට යන බව විමාලි දුරකථනයෙන් දැනුම් දුන් මොහොතේ සිටම ඔහු කෝපයෙන් පිපිරුණේය.

"අනුන් ගෙ මගුල්වලට තමුසෙ මොනවටද පොලිසි ගියේ..?"

විමාලි ගෙට ගොඩ වෙත්ම ඔහු කඩා පැන්නේය.

"හරි වැඩක්නෙ.. අනුන්ගෙ මඟුලකටයැ මම ගියේ..?" ඔහුගේ රුදුරු වේගයෙන් තැති ගැන්මක් ඇති වූයේ වී නමුදු විමාලි සුපුරුදු ලෙස එකට එක කීවාය.

"නැත්තම් තමන් ගෙ ඒකටයැ.. අන්තිමේදි මිනිස්සු වයිර බැඳ ගන්නෙ අපිත් එක්ක.."

"ආ.. හා.. ඒකයි මේ බය වෙලා තියෙන්නෙ.. දැනටමත් වෙදාලයි අපියි අතරෙ ඇයි හොඳයියක් නැනෙ.." ඇය කීවේ සරදම් සහගත හඬිනි.

"ඒක වෙනම කතාවක්.. ඒ කෙල්ල හොරකම් කළා ද කියලා හරියටම දන්නෙත් නැතුව තමුසෙ පොලිසි ගියා කියලා දැන ගත්තහම ගමේක ඉන්න එවුන් අපිව ගල් ගහයි.. වෙදාල එක්ක ගමෙ මිනිස්සු එකතුයි කියලා තමුසෙ දන්නෙ නැද්ද..?" රත්බණ්ඩා අත් මිට මොලවාගෙන කෑ ගැසීය.

"මං පොලිසි ගියා කියලා කවුරුවත් දන්න එකක්යැ.."

විමාලි එවර සෙමින් කීවාය. එහෙත් ඊයැද්දරා මාර්ගයෙන් එය ගම පුරා ආරංචි වෙනු ඇතැයි සැකය ඇයට දැනෙන්නට විය.

"ඔච්චා ආරංචි වෙන්ට එච්චර වෙලාවක් යනව ද ගෑනියෙ..? මතක නැද්ද අපේ පුතා පොලිසියට ගෙනිච්ච වෙලාවෙ..?"

රත්බණ්ඩා ගේ එම කතාවත් සමග විමාලි ගේ සිතට ද කෝපය ඇතුළු වූයේය.

"මගෙ පුතාවත් පොලිසියට අල්ලල දුන්නෙ ඔය නැට්ටිච්චි තමයි.. දැන් බලමුකෝ උන්දලට මොකද වෙන්නෙ කියාල.." ඇය පාරම් බෑවාය.

"දැනටමත් කඩේට සෙනඟ එන එක අඩු වෙලා.. හෙට අනිද්දා

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කඩේ වහලා දාන්ට වෙයි කියලා බයේ මම මේ ඉන්නෙ.. තමුසෙ දඟලන්නෙ ඒක ඉක්මන් කරන්ට..'' රත්බණ්ඩා දත්මිටි කෑවේය.

''සහෝදර ප්‍රේමෙ පහළ වෙලා වෙන්ටැති ඔච්චර හිත උණු වෙලා තියෙන්නෙ..'' ඔහු ගේ කෝපය ගණනකට නොගෙන සරදම් කළ ඇය ගෙතුළට යන්නට හැරුණාය.

''උඹට තේරෙන්නෙ නෑ ගෑනියෙ මං කියන සිංහල..'' රත්බණ්ඩා මහ හඬින් බෙරිහන් දුන්නේය. කාමරයේ සිටි ගයාත් ද පැමිණ එබී බැලුවේය.

''මොකද..?'' ඔහු අම්මාගෙන් ඇසුවේ ඉඟියෙනි. කිසිවක් නැතැයි අඟවන්නට විමාලි උරහිස් ගැස්සුවාය.

කුමුදු සිටියේ දැඩි කනස්සල්ලෙනි. නැටුම් තරඟයෙන් ජයග්‍රහණය කිරීමෙන් අනතුරුව සුභාෂිණී සිය දෙපා මුල වැඳ වැටුණ හැඟුම්බර මොහොත ඇයට මැවී මැවී පෙනිණි. ඇය සැබැවින්ම යහපත් සිසුවියකි. අනෙක් අයට උදව් කිරීමට නිරතුරුවම කැප වී සිටින්නීය.

''මට නම් මේක කොහෙත්ම විශ්වාස කරන්ට බෑ.. ඒත් දැන් විනීතා පොලිසියට ගිය හින්දා සුභාට කරදරයක් වෙයි ද කියලා මට බයයි.. අනේ ඉන්දික ටිකක් බලන්න..''

ඉන්දිකට දුරකථන ඇමතුමක් දී සිද්ධිය විස්තර කළ කුමුදු අවසානයට කීවාය. ඉන්දික කලබල වූයේය. අහිංසක සිසුවියක සොරක ලෙස හංවඩු ගැසීම බරපතල ක්‍රියාවකි. එය ඇගේ අනාගතයට හානිදායක ලෙස බලපානවා නිසැකය.

''මම මොනවා හරි කරන්න බලන්නම්..'' කියූ ඉන්දික දුරකථනය තැබුවේය.

ඔහු හිස ගිනි ගත්තාක් මෙන් කලබලයෙන් ඒ මේ අත කැරකුණේ කර සියා ගත හැකි යමක් එක් වර සිහියට නොආ නිසාය. මද වේලාවකට පසුව ඔහුට උමංග මතක් විණි. උමංග වෙන් වී යන්නට

පෙර ඔහුට දුරකථන අංකය දී තිබිණි.

''අම්මෝ ඇති හොඳ වෙලාවට ඒකවත් තිබුණා..'' ඔහු සහනශීලී හැඟීමෙන් යුතුව මුමුණා ගත්තේය.

දුරකථන ඇමතුම ලැබෙන විට උමංගත්, හිරුෂත්, නිරෝධාත් සිටියේ සුභාෂිණී ගේ නිවසට යාමට සූදානම් වෙමිනි. ඇයට තිලිණයක් වශයෙන් ගෙන යාමට ඔහු ගත්තේ අක්කා ගේ ස්වර්ණාභරණ අතර තිබූ කුඩා පෙන්ඩනයක් සහිත සිහින් රන් දම්වැලකි. ඔහු එය තෝරා ගත්තේ නිරෝධා ගේ උපදෙස් පරිදිය. ඒ දම්වැල අතට ගනිද්දී අහිමි වූ සමීප ඥාතීන් ගේ මතකය දිහින් දිගටම ඔහුට වද දුන්නේය.

''දුකයි තමයි උමංග.. ඒත් දැන් දුක් වුණා කියලා කිසිම දෙයක් වෙනස් කරන්න බෑනෙ..''

ඔහු ගේ සිතුවිලි හැඳින ගත් හිරුෂ සහ නිරෝධා බොහෝ දේවල් කියා ඔහු ගේ හිත හැදූහ.

දුරකථන ඇමතුමට පිළිතුරු දුන් උමංග කරකවා අත හැරි කලෙක මෙන් අන්ද මන්ද ස්වරූපයෙන් වට පිට බලනු දුටු හිරුෂ වහා ඔහු අසලට ගියේය.

''ඇයි මචං.. ? මොකක් හරි අවුලක් ද..?'' ඔහු විමසුවේය.

''අවුලක් තමයි මචං.. අපි ඉක්මනට සුභාලගෙ ගෙදර යමු.. මම යන ගමන් විස්තරේ කියන්නම්..'' ඔහු කලබලයෙන් කීවේය.

''පොඩ්ඩක් ඉන්න.. මම තවම තෑග්ග එතුවෙ නෑ..'' නිරෝධා කෑ ගැසුවාය.

''ඒක ඔහෙ තිබිද්දෙන් නිරෝ.. ඉක්මනට යමු.. කෙල්ලට පොඩි කරදරයක්..'' උමංග ගෙයින් එළියට දිව්වේ එසේ කියමිනි.

පොලිස් ජීප් රථය එන විට සුභාෂිණී නිවසේ අයත් සමග කතා කරමින් සිටියේ නැටුම් තරඟයේ විස්තරය. ඇය බොහෝ උද්දාමයට පත්ව සිටියේ මින් පෙර එවන් ජයග්‍රහණයක් ලබා නොතිබූ නිසාය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඒ සතුට හා උද්දාමය හීන් මැණිකේටත් එලෙසින්ම දැනිණි.

"වාහනයක් ආවා.. උමංග අයියා වෙන්න ඇති.."

ජීප් රථය නවත්වනු ඇසෙද්දී සුමුදු වහා නැගිට්ටේ එසේ කියමිනි.

සුභාෂිණී ගේ දෙතොලේ ලැජ්ජාශීලී මඳහසක් ඇඳිණි. වෙද මහත්තයා සහ හීන් මැණිකේ මුහුණින් මුහුණ බලා ගත්හ. මෙවන් රාත්‍රී යාමයක උමංග පැමිණෙනවාට ඔවුහු සතුටු නොවූහ. එහෙත් ඔහුට සෘජුවම විරුද්ධත්වය ප්‍රකාශ කරන්නට ද ඔවුන්ට පුළුවන් කමක් නොවිණි.

"අප්පච්චි.." දොර විවර කරන්නට ගිය සුමුදු කෑ ගසාගෙන ආපසු ආවේ නැති ගත් ලෙසිනි.

"ඇයි පුතා..?" වෙද මහත්තයා සන්සුන්ව ඇසීය.

"පොලිස් ජීප් එකක් ඇවිත් තියෙන්නෙ.. ඒකෙ පොලිස් කාරයො ගොඩක් ඉන්නවා.."

සුභාෂිණීටත්, හීන්මැණිකේටත් [illegible] මහත්තයා පොලිසියට අල්ලා දෙන බවට රත්නායක ප්‍රකාශ [illegible] තේරුමය. ඔවුහු තදින් බියපත් වූහ.

"වැරැද්දක් නොකර අපි බය වෙන්න ඕන නෑ.." [illegible] නැඟී [illegible] හඳුනා ගත් වෙද මහත්තයා නැගිට්ටේ එසේ කියමිනි. සියලු දෙනාම මිදුල පසුපස ඉස්තෝප්පුවට ගියේ බියෙන් හා සැකයෙන් යුතුවය.

පොලිස් පිරිස ඒ වන විටත් බිමට බැස සිටියේය. ගණනින් පහක් වූ ඔවුන් අතර පොලිස් නිලධාරිනියක් ද සිටියාය.

"සුභාෂිණී රත්නායක කියන්නෙ..?" ඇය විමසුවේ මද [illegible] පාමිනි.

"ඒ මගෙ දුව.. ඇයි නෝනා..?"

වෙද මහත්තයා පැවසුවේ සුභාෂිණී ගේ අතින් අල්ලා ඉදිරියට ගෙනෙමිනි. සුභාෂිණී මද සිනාවක් පෑවාය. ඇගේ අහිංසක කමත් රූමත්

කමත් දුටු නිලධාරිනියට තමන්ට වැරදීමක් වීදැයි මොහොතකට සිතිණි. ඇය සහෝදර නිලධාරීන් දෙස බැලුවේත් ඒ හැඟීමෙන්ම යුතුවය.

"මෙහෙන් ඇවිත් වාඩි වුණානම්.."

සාස්තර සීයා ගේ අනාවැකිය සිහිපත් වී සිත බෙහෙවින් කැළඹුණේ වී නමුදු ඒ බවත් නොඇඟවූ වෙද මහත්තයා පොලිස් පිරිසට ආරයුම් කළේය.

"වාඩි වෙන්න ඕනෙ නෑ.. අපිට හොරකමක් සම්බන්ධව පැමිණිල්ලක් ලැබිල තියෙනවා.. අපි ආවෙ සුභාෂිණී රත්නායක අත් අඩංගුවට ගන්න.."

පොලිස් නිලධාරියෙක් ඉතා පැහැදිලි ලෙස කීවේය. එහෙත් සුභාෂිණීටවත් අනෙක් අයටවත් එය තේරුම් ගියේ නැත. ඔවුහු එකිනෙකා ගේ මුහුණු බලා ගත්හ.

"[illegible] කාරුණා කරලා [illegible] කියලා නම් [illegible]" [illegible] සිටියේය.

"මෙකයි.. මේ පැමිණිල්ල කරල තියෙන්නෙ විනීතා නාරන්ගොඩ කියලා කෙනෙක්.. එයා ගේ දුව ගේ රත්තරන් බඩු වගයක් නැති වෙලා.. ඒවා සුභාෂිණී රත්නායක හොරකම් කළා කියලයි කියන්නෙ.."

[illegible] පොලිස් නිලධාරිනිය කීවාය. සුභාෂිණීට සිය දෙපා ළඟ අකුණක් පිපිරුවාක් මෙන් කම්පනයක් දැනිණි. ඇය දෙනෙත් බමවා සියලු දෙනා දෙසම බැලුවාය. හීන් මැණිකේ ගේ දෑස තැති ගැන්මෙන් විසල් වී තිබිණි. වෙද මහත්තයා සිටියේ අන්ද මන්දවය.

"මො.. මො.. මොනවා.. මේ .. මම..? රත්තරන් බඩු හොරකම් කරලා..? මම විහිළුවටවත් හොරකම් කරලා නෑ නැන්දා.." ඇය කිවේ වෙව්ලන හඬිනි.

ඇය කියන්නේ බොරුවක් නොවන බව අන්දුනම් බඳුල පොලිස් නිලධාරිනියට වැටහිණි. එහෙත් ඔවුන් විසින් නීතිය ක්‍රියාත්මක කළ

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

පුපුරා තිබිණි.

"මගෙ දරුවො හොරකම් කරන අය නෙමෙයි නෝනා.." වෙද මහත්තයා බැගෑපත් හඬින් කීවේය.

"මගෙ අහිංසක දරුවට මේ වගේ කතන්දර හදන උන්ට හොඳක් නම් සිද්ද කරන්ට එපා දෙයි හාමුදුරුවනේ.." හීන් මැණිකේ හඬා වැටෙන්නට වූවාය. සුමුදු බියපත්ව අම්මාට තුරුළු වූයේය.

"කලබල කරන්ට එපා.. ඔයා හොරකම් කළා කියලා අපි කියන්නෙ නෑ.. ඒත් අපි ආවෙ අපිට ලැබුණු පැමිණිල්ල විභාග කරන්න.. ඔයාට පොලිසියට යන්නම වෙනවා අපිත් එක්ක.." නිලධාරියෙක් කාරුණිකව කීවේය.

"අනේ අප්පච්චි.. වැරැද්දක් නොකර පොලිසියට යන්ට මට බෑ.." සුභාෂිණී විලාප දී හඬමින් වෙදමහත්තයා වැළඳ ගත්තාය. හීන් මැණිකේ ද සුමුදු ද එතැනට ළං වූහ. ඔවුන් එකිනෙකා වැළඳගෙන ඉකි බිඳිමින් හඬනු දකිම පොලිස් පිරිසට පවා ඉවසුම් නොදුන්නේය.

16

උමංගලා පැමිණෙන විට වෙද ගෙදර මළ ගෙදරක ස්වරූපයක් ගෙන තිබිණි. කලබලය ඇසුණු ගම් වැසියෝ ද විදුලි පන්දම්, හුළු එළි රැගෙන වෙද ගෙදර මිදුලට එක්රොක් වූහ.

"අනේ උමංග අයියා.. මේක බොරුවක්.. මම ඕන තැනක දිවුරන්නම්.. මේක බොරුවක්.. මම හොරකම් කරන්නෙ නෑ කියලා මේ අයට කියන්න.."

උමංග ඉස්කෝප්පුවට ගොඩ වූ විගසම සුභාෂිණී ඔහු වෙතට දිව ගියේ විලාප දීගෙනය. උමංගට දුටු වේදනාවකි දැනිණි. ඔහු උරහිස වටා අත යවා ඇය තමාට සමීප කොට ගත්තේය.

"බය වෙන්න එපා සුභා.. ඔයාට කරදරයක් වෙන්න මම ඉඩ තියන්නෙ නෑ.." ඇයට කොඳුරා කියූ ඔහු පොලිස් නිලධාරියා දෙසට හැරුණේය.

"මේක හරි අසාධාරණයක් ඔෆිසර්.. මේ ළමයා තවම ඉස්කෝලෙ යනවා.." ඔහු කීවේය.

"තමුන් කවුද..?" නිලධාරියා විමසුවේ උදහසිනි. ඔහු සිය රාජකාරියට බාධා කරන්නට පැමිණි කරදරකාරයෙකුයැයි හැඟීම නිලධාරියාගේ සිතේ ඇති වී තිබිණි.

"මම උමංග උඩුරාවණ.."

ඔහු සාජුවම පිළිතුරු දුන්නේය. ඕනෑම දෙයකට සූදානමින් මෙන් හිරුෂ ද උමංග පසෙකින් සිට ගත්තේය. නිරෝධා හීන් මැණිකේ

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

අස්වසා ගන්නට වෙර දැරුවාය.

උමංග ගේ නම ඇසෙනවාත් සමගම පොලිස් නිලධාරියා මඳක් පසුබා සිටියේය. මේ මහා ධනවතා පිළිබඳව ඔවුහු දැන සිටියහ. ඔහු ගේ පියා ජීවත්ව සිටි කාලයේදී පොලිස් සුබ සාධක සංගමයට බොහෝ උදව් උපකාර කළ බවට ලිය කියවිලි පොලිසියේ තිබිණි.

"ඉස්කෝලෙ යන ළමයි හොරකම් කරන්නෙ නෑ කියන්න අපිට කිසිම සහතිකයක් නෑ මිස්ටර් උඩුරාවණ.." ඔහු එවර සන්සුන්ව කීවේය.

"ඒක ඇත්ත.. ඒත් මේ ළමයා කොච්චර හොඳ කෙනෙක්ද කියලා වට පිටාවේ ඕනම කෙනෙක් කියයි.."

උමංග කී විට සුභාෂිණී ගේ හැඬුම වේගවත් වූයේය.

"පොලිසියට පැමිණිල්ලක් ලැබුණාම ඒක විභාග කරන එක අපේ රාජකාරිය.. තමන්ට නිදහසට කියන්න තියෙන දේවල් පොලිසියට ඇවිත් කියන්න පුළුවන්.."

පොලිස් නිලධාරියා නොසන්සුන් හඬින් කීවේය. තව දුරටත් මෙතැන පමා වුවහොත් රාජකාරියට පටහැනිව වුවත් මෙම යුවතිය අත් අඩංගුවට ගැනීමෙන් වැළකී සිටීමට සිදු වේවි යැයි ඔහු සිතිණි. මේ යුවතිය සැබැවටම අහිංසකය. අහිංසකයන්ට විරුද්ධව ඉදිරිපත් කරන ලද පැමිණිලි බොහෝ ගණනක් පිළිබඳව අත්දැකීම් මේ රාජකාරී ජීවිතයේදී ඔහුට තිබිණි.

"හොඳයි ඔයාලා යන්න.. මම එයාව පොලිසියට එක්කරගෙන එන්නම්.." උමංග කීවේය.

"අනේ උමංග අයියා.. මට පොලිසියට යන්න බෑ.." සුභාෂිණී උමංගගේ උරහිසේ හිස හොවාගෙන කෑ ගසා හැඬුවාය. නිරෝධා ගේ පමණක් නොව අවට රැස් වී සිටි ගැමි කාන්තාවන් ගේ ඇස්වලද කඳුළු පිරිණි.

"අඬන්නෙ නැතුව ලැස්ති වෙන්න සුභා.. අපි පොලිසියට ගිහිල්ල

එමුකො.. ඔයා වරදක් කළේ නෑ කියලා අපි දන්නවනෙ.."

නිරෝධා ඇය උමංග වෙතින් ඉවත් කර ගනිමින් කීවාය. හිත් මැණිකේට සහ වෙද මහත්තයාට නම් කතා කර ගැනීමට පවා ශක්තියක් නොවිණි.

"එහෙනම් මිස්ටර් උඩුරාවණ ඔයාගෙ වචනෙ විශ්වාස කරලා අපි යනවා.. පැයක් ඇතුළත ළමයව පොලිසියට ඉදිරිපත් කරන්න ඕනෙ.." අවවාදාත්මක ස්වරයෙන් කී පොලිස් නිලධාරියා සිය පිරිසත් සමග පිටත්ව ගියේය.

මෙතෙක් ගල් ගැසුණාක් මෙන් තැන් තැන්වලට වී සිටගෙන සිටි පිරිස අදහස් ප්‍රකාශ කරන්නට පටන් ගත්තේ පොලිස් ජීප් රිය නික්ම ගියට පසුවය. සුභාෂිණී [illegible] සියල්ලෝම [illegible]

නිරෝධා [illegible] සුභාෂිණී කාමරයට කැටුව ගියාය. හිත් මැණිකේ දෑතින්ම පපුව බදාගෙන පුටුවට වැටී සිටියේ හුල්ලමිනි. කාන්තාවෝ කිහිප දෙනෙක් ඇය අවට රැඳී සිටියහ.

සිද්ධිය ආරංචි වූ දොලමුල්ල මහතා ද වහා දිව ආවේය. ඔහු දුටු වෙද මහත්තයාට තව දුරටත් සිත වාවා ගත නොහැකි වූයේය.

"මට මේක වාවන්නෙ නෑ මහත්තයා.. ඕන කෙනෙක් මට මට ඕන කෙනෙහිලිකමක් කෙරුවට කමක් නෑ.. ඇයි මගෙ අහිංසක දරුවන්ට හිංසා කරන්නෙ..? මගෙ දරුවෝ කාටවත් වරදක් කරන අය නෙමෙයි.."

දොලමුල්ල මහතාගේ උරහිසට වාරු වූ වෙද මහත්තයා ඉකි ගසමින් හඬා වැටෙන්නට වූයේය.

"ඒක අපි නොදන්නවයැ වෙද මහත්තයා.. අඬන්න එපා.. අපි යමුකො පොලිසියට.. මං දන්න අඳුනන අයත් ඉන්නවා පොලිසියේ.."

දොලමුල්ල මහතා සැනසිලි බස් දෙඩුවේය.

"ඔව්... වෙද මහත්තයා බය වෙන්න එපා.. සුභා ගෙ කෙස්

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ගහකටවත් හානියක් වෙන්න අපි ඉඩ තියන්නෙ නෑ.. මේකෙ අග මුල මොකක්ද කියලා මං හොයා ගන්නම්කො.."

උමංග කීවේ ළඟ නොසිටි අයෙකුට තර්ජනය කරන්නාක් බඳුවය.

සුභාෂිණී පොලිසියට යාමට සූදානම් වන අතරේ ඇගේ හිත හදන්නට නිරෝධා බොහෝ දේවල් පැවසුවාය. ඇගේ හැඬුම නතර වූයේ වී නමුත් සිතේ වූ ශෝකය හා තැති ගැන්ම නම් පහ වූයේ නැත.

"නංගි.. ඔයා ඕනම දුෂ්කර වැඩක් කරන්න තරම් ආත්ම ශක්තියක් තියෙන කෙල්ලෙක්.. සුනිමල සමාජයෙන් කරන දේවල්වලින්ම ඒක පේනවනෙ.. ඉතින් ඇයි මේ පොඩි දේකට මෙච්චර කලබල වෙන්නෙ..?" නිරෝධා විමසුවේ සිද්ධිය සුළු කොට සලකන්නට උත්සාහ දරමිනි.

"පොඩි දෙයක් වෙන්නෙ කොහොමද අක්කා..? මම කිසිම දවසක දැන දැන වැරදි කරලා නෑ.. ඉතින් භාරකමකට ගැටිලා පොලිසියට යන්න වුණාම..?" ඇයගේ කට හඬ නැවතත් හැඬුම්බර වූයේය.

"හරි.. හරි.. කෙල්ලෙ.. නිවැරදි කාරයො ඕන තරම් පොලිසියට අරන් ගිහින් තියෙනවනෙ.. ඔයා නිවැරදියි කියලා ඔප්පු කරන්න අපි හැම දේම කරමු.. හැබැයි ඒකට ඔයා ඔහොම කඩා වැටිලා නැ කෙළින් ඉන්න ඕනැ.."

නිරෝධා කීවේ දයාබරව ඇගේ හිස පිරිමදිමිනි. සුභාෂිණී නිරෝධා දෙස බලාගෙනම ඇදේ වාඩි වූවාය. ඇගේ දෑසේ අධිෂ්ඨානයක ලකුණු ඇදෙනු නිරෝධාට පෙනිණි.

"ඔව්.. ඔයා මේ වෙලාවෙ අම්මයි, අප්පච්චියි, මල්ලියි ගැනත් හිතන්න ඕනැ.. ඔයා ඔහොම වැටෙන කොට එයාලා නැගිට්ටවා ගන්න බැරි තරමට වැටෙනවා.."

රත් වූ යකඩය තලන්නාක් මෙන් නිරෝධා කියාගෙන ගියේ සුභාෂිණී ගේ සිත යම් පමණකට සන්සුන් වූ බව වැටහුණු නිසාය.

"හොඳට මතක තියා ගන්න.. අපි ඔයාව තනි කරන්නෙ නෑ.. ඒ වගේම ඔයා වෙනුවෙන් පෙනී සිටින්න ඕන තරම් අය ඉන්නවා.."

නිරෝධා තව දුරටත් කියාගෙන ගියාය. සුභාෂිණී ගේ දෑසේ කඳුළු මුළුමනින්ම වියළී ගියේය. ඇගේ දෙතොලග සිහින් සිනා රැල්ලක් ද නැගෙන ආකාරය නිරෝධා බලා සිටියේ පාලනය කර ගත නොහැකි තරම් විස්මයෙන් යුතුවය. සිය වදන්වලින් මේ ලාබාල යුවතිය ගේ සිතේ මෙතරම් පෙරළියක් ඇති වේතැයි නිරෝධා බලාපොරොත්තු වූයේ නැත.

"පුතේ, මගෙ දුව ලෑස්ති ද..?"

තිලකාත් තවත් කාන්තාවකත් විසින් වාරු කරනු ලැබූ හීන් මැණිකේ කාමරයට පිවිසියේ දුර්වල හඬින් එසේ අසමිනි. නිරතුරුවම ජීවයෙන් පිරී ඉතිරුණු ඇය මේ වන විට වසර දහයකින් පමණ මහලු වී සිටිණි. අම්මා දෙස බැලූ සුභාෂිණී ගේ සිත හෝස් ගා ඇවිළිණි. ඇය සුවපත් කරන්නට නම් තමා සතුටින් සිටිය යුතු බවට නිරෝධා විසින් පළ කරන ලද අදහස මොන තරම් නිවැරදිදැයි ඇය පසක් කොට ගත්තාය.

"මම ලෑස්තියි අම්මා.."

සුභාෂිණී ඇඳෙන් නැගී සිටියේ පාසල් යාමට හෝ විනෝද ගමනක් යාමට සූදානම් වෙන්නාක් බඳු සැහැල්ලුවෙනි. හීන් මැණිකේ දෑස් විදහා දියණිය දෙස බැලුවාය. මෙතෙක් වේලා තැ ගසමින් වැළපුණු ඇය දැන් බොහෝ සෙයින් සන්සුන් වී සිටීම හීන්මැණිකේට අදහා ගත නොහැකි විය.

"දෙයියනේ.. මගෙ කෙල්ල ගෙ හිත එහෙ මෙහෙ වෙලාවද්ද..?" ඇය තැති ගැන්මෙන් යුතුව සිතුවාය. එහෙත් ඇය එම සිතුවිල්ල වචනවලට පෙරළන්නට ඉක්මන් වූයේ නැත. නිරෝධාත් සිටියේ සිනාමුසු මුහුණිනි. යම් ආශ්චර්යයක් සිදු වී ඇතැයි ඇය දෙවනුව කල්පනා කළේ එම නිසාය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"අම්මා අඬන්න එපා.. අපි පොලිසියට ගිහින් එන්නම්කො.. වරදක් නොකර අපි මොකටද බය වෙන්නෙ.. නේද තිලකා නැන්දා..?"

හීන්මැණිකේ වැළඳගෙන ඇගේ මුහුණ සිප ගත් සුභාෂිණී තිලකාගෙන් ද විමසුවාය.

"ඒක හැබෑව පුංචි මැණිකෙ.. පුංචි මැණිකෙට තුනුරුවන් ගෙ සරණයි.. පත්තිනි මැණියන් ගෙ ආරස්සාවයි.. සියලු දෙවි දේවතාවුන්නාන්සේලා ගෙ පිහිටයි.." තිලකා වෙව්ලුම් ස්වරයෙන් ආශිර්වාද කළාය.

"මමත් එනවා පොලිසියට යන්න.." හීන්මැණිකේ කියා සිටියාය.

"නැන්දා ඉන්න.. අපි සුභාව එක්කරගෙන යන්නම්.."

නිරෝධා පැවසුවේ හීන් මැණිකේ පොලිසියට ගියහොත් නැවතත් හඬා වැටෙන්නට ඉඩ තිබූ නිසාය.

කාමරයෙන් එළියට ආවේ විනාඩි කිහිපයකට පෙර සිටි අසරණ සුභාෂිණී නොව වෙනස්ම තැනැත්තියක බව එක් බැල්මෙන්ම උමංගට වැටහිණි. ඇගේ මුහුණින් දැඩි ආත්ම ශක්තියක් පිළිබිඹු විණි.

"මචං.. මට නම් අදහා ගන්නත් බෑ වගේ.." උමංග ඔහු අසල සිටි හිරුෂට කොඳුරා කීවේය.

"මම පොඩි ඩ්‍රිංක් වොෂ් එකක් කළා.." ඔවුන් වෙතට ආ නිරෝධා මිමිණුවාය.

උමංග ඇය දෙස සැකයෙන පුදුමයෙන බැලීය.

"මගෙ දුව.." වෙද මහත්තයා සුභාෂිණී ගේ දෑත අල්ලා ගත්තේ සතොස් ඇතට නොදෙවෙනි පුදුමයෙන් යුතුවය. ඇය මඳ සිනාවක් පා වෙද මහත්තයා දෙස පමණක් නොව දොලමුල්ල මහතා දෙසත් බැලුවාය.

"ඔන්න එහෙනම් සිතා වෙලා තැම්බෙද්දිම මුහුණ දෙන්න දරුවො.. ඔය දුක්ඛව වරදින්නෙ නෑ.. ඊළඟ වැටිලා අනිත් අය ගෙ අනුකම්පාව

දිනා ගන්න දඟලන්න එපා.."

දොලමුල්ල මහතා ගේ එවදන් සුභාෂිණී ගේ සිතට තදින්ම වැදිණි. ඇය ඔහුටත්, අප්පච්චිටත් දෙදෙනාටම දෙදණ නමා වැන්දාය.

"සුභා එහෙනම් උමංගයි නිරෝධයි එක්ක යන්න.. මම අප්පච්චිලව එක්කරගෙන එන්නම්.." හිරුෂ පැවසුවේය. සුභාෂිණී හිස සැලුවාය.

ඉන්දික රනිඳුට දුරකථන ඇමතුමක් දී සිද්ධිය දැනුම් දුන්නේය. ඔහුට දැනුණේ දැඩි කැළඹීමකි. සොරකම් කරනවා තබා විහිළුවට කරන සොරකමකට අනුබල දෙන්නට වත් ඇය කැමති නොවන බැව් ඔහු දැන සිටියේය. ඔහුට විනීතා ගුරුතුමිය කෙරෙහි කෝපයක් දැනෙන්නට විය.

"දැන් අපි මොකද කරන්නෙ.. සර්..?" ඒ කෝපය හෙළි කිරීමෙන් පලක් නොවන බව දත් ඔහු විමසීය.

"මටත් හිතා ගන්න බෑ පුතේ.. දැන් සුභාව පොලිසියට එක්කන් ආවා කියලා උමංග කෝල් එකක් දුන්නා.."

සමාධි ගේ තාත්තා පිළිබඳව රනිඳුට සිහිපත් වූයේ ඉන්දික එසේ කියද්දීය. එමොහොතේ ඔහුට දැඩි උද්යෝගයක් දනිණි.

"සර්.. ඔය පොලිසියෙ ඕ.අයි.සී. සමාධි ගෙ තාත්තනෙ.. මතක නැද්ද පොල පටන් ගන්නකොටත් අපිට හුඟක් උදව් කළා.." ඔහු කීවේය. ඉන්දික ගේ සිතට ද සැනසිල්ලක් දැනුණේ එමොහොතේය.

"ඒක නම් සුබ ආරංචියක් පුතේ.. ඔයා ඉක්මනට සමාධිට කතා කරල විස්තරේ කියන්න.. මමත් දැන් පොලිසියට යනවා.."

"අපිත් එනවා සර්.." රනිඳු පොරොන්දු වූයේය.

සුභාෂිණීටත් සමාධි ගේ තාත්තා මෙතෙහි වූයේ පොලිසියට ළං වෙද්දීය. ඇගේ සිතේ වූ චකිතය එහෙම පිටින්ම දුරු විණි. පොළ සම්බන්ධයෙන් කතා බහ කරන්නට පොලිසියට ගිය විට ඔහු මොහොතේ තාරුණියට කතා බහ කළ ආකාරය සහ උදව් කළ ආකාරය ඇයට සිහිපත් විණි.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''උමංග අයියා, මට දැනුයි මතක් වුණේ.. සමාධි ගේ තාත්තා මේ පොලිසියෙ ලොක්කෙක්නෙ..''

ඇය කීවේ මහා සැනසීමකින් යුතුවය. උමංග මෙන්ම නිරෝධා ද සතුටින් සිනාසුණහ.

''උදව් ගන්න ඔච්චර අය ඉඳිද්දිනෙ ඔයා බොරුවට කලබල වෙලා දඟලුවෙ..'' උමංග රිය පදවන අතරම ඇගේ අත හෙමිහිට අල්ලා ගනිමින් කීවේය. නිරෝධා දකිනු ඇතැයි බිය වූ නමුත් ඔහු ගෙ පහස ඔස්සේ දැනුණ සුරක්ෂිත භාවය නිසා ඇය අත මුදා ගත්තේ නැත.

හොඳ වෙලාවට සමාධි ගේ තාත්තා රාත්‍රි රාජකාරියේ නියැලී සිටියේය. සුභාෂිණී කෙළින්ම ඔහු වෙතට යොමු කරනු ලැබුවේ ඇගේ ඉල්ලීම නිසාය.

''අයියෝ.. මේ අපේ සුනිමල දුවෙක්නෙ.. මොකද දරුවෝ මේ ද වෙලා..?''

මූව පුරා සිනාසෙමින් උමංග සහ නිරෝධා දෙස ද බැලූ සමාධි ගේ තාත්තා විමසීය. පොලිසියේ රාජකාරියටම සරිලන අන්දමේ උස මහත සිරුරක් තිබුණේ වී නමුදු ඔහු හැසිරුණේ බොහෝ සැහැල්ලුවෙනි.

''වාඩි වෙන්න.. වාඩි වෙන්න..''

ඔහු මේසය ඉදිරිපිට වූ පුටු කිහිපය දැක්වූයේය. සුභාෂිණී වාඩි වූයේ ඔහුට සිද්ධිය කෙසේ සැල කළ යුතුදැයි සිතමිනි.

''සර්.. අර රත්තරන් බඩු වගයක් හොරකම් කළා කියලා ඇරෙස්ට් කලේ මෙයාව තමයි..''

ඇගේ නිවසට ගිය පොලිස් පිරිසේ සිටි කාන්තා පොලිස් නිලධාරිනිය පැවසුවාය.

සුභාෂිණීට දැඩි ලැජ්ජාවක් සහ ශෝකයක් දැනිණි. ඇය කිසිම දිනෙක මෙවන් අවමානයකට ලක්ව තිබුණේ නැත.

''මම හොරකම් කළේ නෑ අන්කල්.. මම කවදාවත් ඒ වගේ වැරදි වැඩ කරන්නෙ නෑ..'' ඇය කීවේ බිඳුණු හඬිනි.

''ඔයා හොරකමක් කළා කියලා මටත් විශ්වාස කරන්න බෑ දුවේ.. ඒත් අපිට ඒ වගේ පැමිණිල්ලක් ලැබෙන්න හේතුවක් තියෙන්න එපායැ..'' පොලිස් නිලධාරියා බැරෑරුම් ස්වරයෙන් පැවසුවේය. සුභාෂිණීට කතා කර ගත නොහැකි විණි. ඇය අසරණ ලෙස උමංග දෙස බැලුවාය. උමංග සිද්ධිය ඔහුට විස්තර කළේ ඉංග්‍රීසියෙනි. ඔහු හිස සලමින් අසා සිටියේය.

''ඇත්තටම මේක බරපතල චෝදනාවක්.. දුවට හොඳටම විශ්වාසද ඔයා ඒ රත්තරන් බඩු දැක්කෙවත් නෑ කියලා..?'' අවසානයේදී පොලිස් නිලධාරියා කාරුණික හඬින් විමසුවේය.

''මම එයාට මාලෙ ගාංචුව දා ගන්න උදව් කළා.. ඒක ලස්සනයි කියලත් කිව්වා.. ඊට පස්සෙ මං ඒවා දැක්කෙ නෑ අන්කල්.. මම නිදන කාමරේ අස් කරන්න යනකොට පීනුමාලි එතනයි හිටියෙ.. එයා තරහින් කතා කරපු හින්දා මම පස්සෙ අස් කරන්න හිතල එන්න ආවා.. එච්චරයි සිද්ද වුණේ අන්කල්..''

සුභාෂිණී සෘජුවම ඔහු ගේ මුහුණ බලාගෙන කියා ගෙන ගියාය. ඒ ප්‍රකාශයේ කිසිසේත්ම බොරුවක් නොමැති බව පළපුරුදු පොලිස් නිලධාරියා තේරුම් ගත්තේය.

''ඒත් දැන් පැමිණිල්ලක් තියෙන හින්දා අපිට ඔයාව නිදහස් කරන්න පුළුවන් කමක් නෑ පුතේ.. හෙට උදේ උසාවියට ඉදිරිපත් කරනකම් පොලිසියේ ඉන්න වෙනවා..''

ඔහු කණගාටුවෙන් හිස සලමින් කීවේය. සිය දියණිය විසින් බොහෝ ඉහළින් වර්ණනා කරනු ලැබූ මේ යුවතිය මෙවන් හිරිහැරයකට පත් වීම ඔහුට පවා ඉවසුම් නොදුන්නේය.

''අනේ අන්කල්..'' ඇය හැඬුම් මුසුව කියන්නට වෑයම් කරද්දී නිරෝධා ඇගේ අත මිරිකුවාය. එයින් අදහස් කළ පණිවිඩය

The Reader's Place Novel...

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

එසැණින්ම වටහා ගත් සුභාෂිණී සන්සුන් වූවාය.

"අපි දූත් පැමිණිලිකාරිවත් ගෙන්නල බලමු.. එයා පැමිණිල්ල අස් කර ගන්න කැමති වුණොත් දූවට ගෙදර යන්න පුළුවන්.." නිලධාරියා උමංග දෙස ද බලා සිනාසී කීවේය.

"මෙයාලව එක්කන් ගිහින් එළියෙ රූම් එකෙන් වාඩි කරවන්න.. ජීප් එකක් යවලා පැමිණිලිකාරිවත් ගෙන්නමු.." ඔහු කණිෂ්ඨ නිලධාරියාට අණ කළේය.

ඔහුට සමාධිගෙන් දුරකථන ඇමතුමක් ලැබුණේ ඒ අතරය. ඇය කතා කළේ බොහෝ කැළඹීමෙනි. සුභාෂිණී ගේ නිවැරදි භාවය පිළිබඳව ද විනීතා ගුරුතුමිය ඇය සමඟ අමනාපයෙන් පසු වන ආකාරය පිළිබඳව ද බොහෝ විස්තර සමාධි කීවාය. නිලධාරියාට සුභාෂිණී කෙරෙහි දැඩි පැහැදීමක් ඇති වූයේ ඇය සිය නිවැරදි බවම කිවා මිස පැමිණිලිකාරියට අල්පමාත්‍ර වූ දොසක්වත් නොකී බැවිනි.

"මම ඒ දරුවව නිදහස් කරන්න පුළුවන් හැම දේම කරන්නම් පුතේ.." ඔහු සිය දියණියට පොරොන්දු වූයේය.

"අනේ තාත්තෙ.. මාත් දූත් පොලිසියට එන්න ද..? රනිඳුලත් එනවා කිව්වා.." සමාධි බැගෑපත්ව ඇසුවාය.

"එන්න.. එන්න.." ඔහු අවසර දුන්නේය.

වෙද මහත්තයා, හීන්මැණිකේ, සුමුදු, දොලමුල්ල මහතා සහ සුගත් පොලිසියට පැමිණියේ හිරුෂ ගේ මෝටර් රථයෙනි. දැඩි සේ තුෂ්ණිම්භූතව සිටියත් සුමුදු සුගත් සමඟ කතා බහ කළේය. හීන් මැණිකේ නම් තවමත් සිටියේ තෝන්තුවෙනි.

"බය වෙන්න එපා අම්මා.. සමාධි ගෙ තාත්තා තමයි මේ පොලිසියෙ ලොකු මහත්තයා.."

ජීවිතේටම පොලිසියකට පය ගසා නැති හීන් මැණිකේ බියෙන් සැලෙන් වට පිට බලද්දී ඇගේ අත අල්ලා ගත් සුභාෂිණී සිනාමුසුව කීවාය. හීන් මැණිකේ පමණක් නොව අනෙක් අය ද සැනසුම් සුසුම්

හෙලූහ.

"වැරදි නොකරන අය දිහාවෙ දෙයියොත් බලනවා මගෙ පුතේ.." වෙද මහත්තයා දියණිය ගේ හිස පිරිමදිමින් කීවේ හැඟුම්බරවය.

රනිඳු ගේ තාත්තාට අයත් වෑන් රියෙන් ඉන්දිකත් මිතුරු මිතුරියන් පිරිසත් පැමිණි පසු සුභාෂිණී ගේ සිත ප්‍රීතියෙන් ඉපිල ගියේය. සිත තුළ තිබූ සියලුම අඳුරු හැඟීම් පහ වී ගියේ නිමේෂයකිනි.

"ඔයාලා මේ රෑ එයි කියලා මම නම් හිතුවෙ නෑ.." ඇය සමාධිගේත් ඉසුරිගේත් අත් අල්ලා ගනිමින් සිනාසුණාය.

"සමාධි ඉතින් පොලිස් ක්වාටස්වලනෙ.. එයාට ඉතින් වැට පනින එක විතරයි තියෙන්නෙ.."

"ඔයා වෙනුවෙන් අපි අපායට හරි එනවා සුභා.."

"අපි ඔක්කොමල අද සුභා එක්ක පොලිසියේ ඉඳිමු.."

අඳුරු වගයෙන් ඔවුන් සැහැල්ලුවෙන් සිනාසෙද්දී සුභාෂිණී ගේ ආත්ම ශක්තිය ඉහළ ගියේය. ඇය සිනාසී උමංග දෙස බැලුවාය. ඔහු ඇය දිරිමත් කරන සිනාවක් පෑවේය.

"ඔයා කලබල නොවී ඉන්න පුතේ.. අපි ඔයා වෙනුවෙන් කරන්න පුළුවන් හැම දේම කරනවා.." ඉන්දික කීවේ ඇගේ හිස පිරිමදිමිනි.

"මම දන්නවා සර්.." ඇය කෘතඥතා පූර්වක සිනාවකින් යුතුව කීවාය.

විනීතාත්, පියුමාලිත් පොලිසියට එන විට සුභාෂිණී ඇතුළු පිරිස සිටියේ පොලිසියේ මිදුලට වී බොහෝ සතුටින් හා සැහැල්ලුවෙන් කතා බහ කරමිනි. ඔවුන් දෙදෙනාටම දැනුණේ බලවත් චකිතයකි. මේ රාත්‍රියේ සුභාෂිණී වෙනුවෙන් මෙතරම් පිරිසක් එකතු වෙනවා ඇතැයි ඇය සිහිනෙකින්වත් නොසිතුවාය. පියුමාලි අම්මා ගේ අත තරයේ අල්ලා ගත්තාය. මෙතැන සිටින්නේ පාසලේ දඟකාරම කොල්ලන් කණ්ඩායමය. හෙට දින සිට ඔවුන් ගේ ඇනුම් පද හා දෝෂාරෝපණවලට ලක් වෙන්නට සිදු වෙනවා නියතය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''සුහා නැටුම් තරඟෙන් දිනුවට ඉරිසියාවට මෙහෙම කරන්න ඇත්තෙ..''

''සුවර් එකටම බඩු ටික කොහෙ හරි හංගලා ඇති..''

''රත්තරන් කියලා කිව්වට ඔව්වා ඉමිටේෂන් ද කියල කවුද බං දන්නෙ..?''

''ඔච්චර වටිනා කියන දේවල් පරිස්සම් කර ගන්න බැරි නම් ඇඳුම ගලවගෙන ගියත් සද්ද නොකර ඉඳියිනෙ..''

විනීතාත්, පියුමාලිත් ඔවුන් අබියසින් යද්දී ඔවුන් නොදුටුවාක් මෙන් කොල්ලෝ උස් හඬින් පැවසූහ. සිතේ තිබූ අප්‍රසන්න බව නිසාම ඉන්දිකත් ඔවුන් ගේ කටවල් නවත්වන්නට උත්සාහ කළේ නැත. සිත තුළ වූ බිය සඟවාගෙන විනීතා ඔවුන් දෙස රවා බැලුවාය. කිසිවෙකු ඇය ගණනකට ගත්තේවත් නැත. පියුමාලි නම් බියෙන් සුදුමැලි වී සිටියාය.

''මගෙ කෙල්ලට මේ අපරාද කතාව ගොතපු එවුන් ඔක්කොම හැදි ගැවිලා යන්ට කියලා මම කාලි අම්මා ඉස්සරහට ගිහින් පලි ගහනවා..''

හිත් මැණිකේත් බලවත් කෝපයෙන් කියද්දී පියුමාලි ගේ බිය තවත් වැඩි විණි. විනීතා ගේ උඩු තොල මත ද දහබිඳු නැගිණි. ඇය කවදත් දේව උදහසට, හදි හූනියම්වලට බිය වූවාය.

''තමුන් හොඳටම දැනගෙන නේද මේ චෝදනාව කරන්නෙ..?''

ඔවුන් උසස් පොලිස් නිලධාරියා ඉදිරියට පමුණුවනු ලැබූ කල ඔහු බැරෑරුම් ස්වරයෙන් ඇසීය. පියුමාලි බියෙන් අම්මා දෙස බැලුවාය.

''නැත්නම් සර්..? ඒ ළමයා මාලෙ දිහාවෙ බොහොම ආසාවෙන් බලාගෙන හිටිය නම්, කාමරේට වෙන කවුරුවත් ආවෙත් නැත්නම් වෙන කාවද සැක කරන්න පුළුවන්..?'' විනීතා දිරි උපදවාගෙන ප්‍රශ්න කළාය.

''ඒ ළමයා හොරකම් කරන්නෙ නෑ කියලා සාක්කි දෙන්න කොච්චර දෙනෙක් ඇවිත් ඉන්නව ද කියලා පේනවනෙ.. චෝදනාව බොරුවක්

වුණොත් එහෙම ඒ අයට පුළුවන් තමුන්ට විරුද්ධව මානව හිමිකම් නඩුවක් දාන්න තේරුණා ද..?'' නිලධාරියා විමසීය.

විනීතා ගේ දිරිය සිඳීගෙන ගියේය. තමන්ට පක්ෂව සාක්ෂි දෙන්නට කිසිවෙකුත් නොමැති බව ඇයට සිහිපත් විණි. එහෙත් පැමිණිල්ල ඉල්ලා අස් කර ගන්නට ඇය කැමති වූයේ නැත.

''හොඳයි.. අපි දැන් චිත්තිකාරි එක්කත් කතා කරල බලමුකො..''

එසේ කී නිලධාරියා සුභාෂිණී කැටුව එන ලෙස අණ කළේය. ඇය සමඟ ඇතුළට ආවේ උමංග පමණකි. විනීතාට දැඩි අපහසුවක් දැනුණේ උමංගට පාසලේදී කියූ දේවල් සිහිපත් වීමෙනි.

''මං කෙරුවෙ නැති වරදකට ඇයි විනීතා මිස් මෙහෙම මට චෝදනා කරන්නෙ..? මම මිස්ට මොනව කළාට ද..?''

සුභාෂිණී ආයාචනාත්මක ස්වරයෙන් විමසද්දී නිලධාරියා ගේ සිත පවා උණු වූයේය.

''මොකුත් කෙරුවට නෙමෙයි මගෙ රත්තරන් බඩු හොරකම් කෙරුවට..

විනීතා නපුරු හඬින් කීවාය. උමංගට ඇය කෙරෙහි දැඩි කළකිරීමක් දැනිණි.

''හරියටම නොදන්නා දේවල් ගැන ඔහොම චෝදනා කරන්න එපා.. ඔයාටම කවදා හරි දවසක පසුතැවිලි වෙන්න වෙයි..'' ඔහු නොසතුටින් කීවේය. පොලිස් නිලධාරියා ද ඔහු ගේ කීම අනුමත කරමින් හිස සැලීය. එහෙත් විනීතා සිය ස්ථාවරය වෙනස් කළේ නැත.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

17

පසුදා උසාවියට ඉදිරිපත් කරනු ලැබූ සුභාෂිණී ඇප පිට නිදහස ලැබුවාය. එහෙත් ඇගේ සිතට බරක් දනෙන්නට වූයේ නඩුවක් පැවරෙන බව දැන ගන්නට ලැබුණු හෙයිනි.

''මට බයයි උමංග අයියා.. මට හිරේ යන්න වෙයි ද..?''

ඇය උමංග ගේ අත අල්ලාගෙන වෙව්ලුම් ස්වරයෙන් ඇසුවාය.

''නෑ බබා.. බය වෙන්න එපා.. ඔයා වැරදිකාරයෙක් වෙන්නෙ නෑ.. බලන්නකෝ.. ඊයෙ රෑ වුණත් ඔයා ගෙ ඇත්තට කී දෙනෙක් හිටියද..?'' ඔහු සැනසුම් බස් දෙඩුවේය.

පෙරදා රැයේ සුභාෂිණී පොලිසියේ තනිකොට ඔවුන් නික්ම ගියේ බොහෝ වේදනාවෙන් පිරුණු සිත්වලින් යුතුවය. ඇගේ මිතුරු මිතුරියන් කණ්ඩායම ළඟ සිටි නිසා හීන් මැණිකේ යන්නම හිත හදා ගත්තාය.

''අනේ තාත්තෙ, අපි සුහත් එක්ක අද නවතින්නම්..''

සමාධි තාත්තා හමුවේ බැගෑපත් වූවාය. දියණිය ගේ ඉල්ලීම ප්‍රතික්ෂේප කිරීමට නොහැකි වීම නිසාම නොව සුභාෂිණී ගේ මානසිකත්වය පිළිබඳව සැලකිලිමත් වූ ඔහු ඔවුන්ට පොලිසියේ නවතින්නට අවසර දුන්නේය.

''හුරේ.. අත්කල්ට ජය වේවා..'' ඔවුහු කෑ ගැසූහ.

ඔවුහු විහිළු කතා කීහ. ගීත ගායනා කළහ. එකිනෙකාට සරදම් කරමින් සිනාසුණහ. රාත්‍රී සේවයේ නිරතව සිටි පොලිස් නිලධාරීන් සහ භටයෝ ද වරින් වර ඔවුන් සමඟ එක් වූහ. සැබැවින්ම ඒ රාත්‍රිය

එකම විනෝද සාගරයක් වූයේය. ඔවුන්ට කෑම බීමෙන් ද අඩුවක් නොවිණි.

''මෙහෙම තියෙනවා නම් හැමදාම පොලිසියෙ ඉන්න වුණත් මොකද..?'' සතුර කීවේ අනෙක් අය සිනා ගන්වමිනි.

උදෙන්ම මිතුරු මිතුරියන් පිටත්ව ගියාට පසු සුභාෂිණීට පාළුවක් හා තනිකමක් දනෙන්නට විය. එය වඩාත් වැඩි වූයේ උසාවියට යන්නට සිදු වූවාට පසුවය. උමංග සෙවනැල්ලක් මෙන් ඇය අසලම රැඳුණේය.

''මම ආයෙ ඉස්කෝලෙ යන්නෙ නෑ උමංග අයියා..'' ඇය කී විට උමංග මඳ සිනාවක් පෑවේය.

''මේ දවස් දෙක තුන ඔයා කොහොමත් ගෙදර ඉන්න.. ඊට පස්සෙ අපි බලමුකෝ..''

ඔහු ගණිකාවට නැඹුරුව සිටි මිනිස් ඇගේ ස්වභාවය හොඳින්ම හඳුනන නිසාය. කතාස්සල්ල නිසා ඇය මෙසේ කිවත් හෙට අනිද්දා නැවතත් පාසල් යන බව කියනවා ඇත. ඒ නැතත් ඒ සඳහා ඇය පොළඹවන්නට තමාට හැකියාව තිබෙන බව ඔහු විශ්වාස කළේය.

රත්බණ්ඩා සිටියේ නොසන්සුන් බවින් යුතුවය. සුභාෂිණී පෙරදා රැයේ පොලිසියට රැගෙන ගිය පුවත ඔහුට දැන ගන්නට ලැබුණේ උදේය. ඔහු කැළඹුණේ විමාලි විනීතා සමඟ පොලිසියට ගිය නිසාය. ඇය විසින් කරන ලද්දේ නොකළ යුතු දෙයකැයි හැඟීම ඔහුට තදින්ම දනෙමින් තිබිණි.

''අරකි පොලිසියට ගෙනිහිල්ලු නේද..? හොඳ වැඩේ..''

විමාලි කඩයට පැමිණි රත්බණ්ඩාගෙන් ඇසුවේ මුව පුරා සිනාසෙමිනි.

''කට පරිස්සම් කරගෙන ඉන්නවා..''

රත්බණ්ඩා දත්මිටි කමින් ඇය දෙස රවා බැලුවේය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

දොලමුල්ල මහතා කඩයට ආවේ ඔවුන් කතා බහ කරමින් සිටිද්දීමය. ඔහු පැමිණියේ බඩු ගන්නටම නොවන බව ඔහු ගේ මුහුණේ පෙනුමින්ම රත්බණ්ඩාට වැටහිණි.

"ආ.. ඉස්කෝලෙ මහත්තයා.. කොහොමද..?" රත්බණ්ඩා ඇසුව ද ඔහුට පිළිතුරක් නොදුන් දොලමුල්ල මහතා සෘජුවම විමාලි දෙස බැලීය.

"විමාලි නෝනාට දැන් බොහොම සන්තෝස ඇති නේද..?" ඔහු උපහාසයෙන් අසද්දී කැළඹුණේ රත්බණ්ඩා ගේ සිතය.

"මං කවදත් සන්තෝසෙන් තමයි ඉන්නෙ.." විමාලි උජාරුවෙන් කීවාය.

"අනුන්ට උගුල් අටවලා සන්තෝස වෙන අයට වැඩි කල් යහතින් ඉන්න බෑ නෝනා.."

"මොකක්ද මොකක්ද ඔය [illegible] නේරුම..?" රත්බණ්ඩා වහා මැදට පැන්නේය.

"නොදන්නවා වාගෙ අහන්න එපා මුදලාලි.. අර අහිංසක ගෑනු දරුවා පොලිසියට අල්ලලා දෙන්න උදව් කරලා තියෙන්නෙ විමාලි නෝනා.. වෙද මහත්තයල ගෙ පවුල ගමේම ඉන්න [illegible] පවුලක් කියලත් විමාලි නෝනා ඉස්කෝලෙදි කියලා තියෙනවා.."

දොලමුල්ල මහතා පැවසුවේ තරහිනි. රත්බණ්ඩා කෝපයෙන් බිරිඳ දෙස බැලීය.

"බොරු කියන්න එපා මහත්තයා.. මං උදව් කරපු ඇති එකක් නෑ.." විමාලි ඉවත බලාගෙන කීවාය.

"ඒක ඉතින් තමුන් ගෙ හිත දන්නවා නැතැයි.. ඒත් මතක තියා ගන්න.. මම මීට ඉස්සරත් මේක කියලා තියෙනවා.. වතුරට වැඩිය ලේ ගනකමයි.. ඔය වෙනස්කම් කරන්නෙ තමුන්ගෙම අයට.. කවදා හරි දවසක ඔත වෙන්නෙ ඒ අයමයි.."

"අපිට කවුරුවත් නැතුවට කමක් නෑ.." රත්බණ්ඩා රවා බලමින්

දැක දැකම විමාලි කීවාය.

"බලමු.. බලමු.. අපිත් ඉන්නෙ මේ ගමේමනෙ.. මුදලාලි මට ඔන්න ඔය සීනි කිලෝ එකකුයි කෙසෙල් ඇවරියකුයි දෙන්න.."

දොලමුල්ල මහතා රත්බණ්ඩාට කීවේය. කතා බහකින් තොරව රත්බණ්ඩා බඩු දුන්නේය. දොලමුල්ල මහතා වෙනදා මෙන් පත්තරය බැලීමටවත් නොනැවතී යන්නට ගියේය.

"උඹට මං කිව්වා නේද ගෑනියෙ..? දැන් ගමේ උන් අහන එව්වට උත්තර දීපන්කො.." ඔහු විමාලිට බැන වැදුණේය. ඇය බිම බලාගෙන යන්නට ගියාය.

නැටුම් තරගයෙන් සුභාෂිණී ජයග්‍රහණය කළ පුවත මෙන්ම ඇය සොරකමට සම්බන්ධ කිරීමේ පුවත ද පාසල පුරාම පැතිර ගොස් තිබිණි. බොහෝ දෙනෙක් කතා කළේ සුභාෂිණීට පක්ෂවය. ඒ [illegible] විදුහල්පතිතුමාට ද බලවත් කරදරයක් විණි.

"ඒ ළමයා නිවැරදිකාරය ද වැරදි කාරයද කියලා පොලිසිය බලා ගනියි.. කරුණාකරලා යන්න.. මීට පස්සෙ ඔය සම්බන්ධයෙන් මගෙත් එක්ක කතා කරන්න එන්න එපා.." ඔහු ගුරුවරුන් කිහිප දෙනෙකුට [illegible] ඇසුවේය. ඉනික්බිතිව ඒ කරදරය මඳකට නැවතිණි.

උසාවියට ගිය විනීතාත් පියුමාලිත් නිවසට නොයා කෙළින්ම ගියේ විමාලි ගේ නිවසටය. ඒ වෙලාවේ කඩේ සිටියේ විමාලි පමණකි.

"මෙති බඩු වික ගන්නෙ නෑ කියලමනෙ කියන්නෙ අක්කා.."

කඩේ මේසයකට වාඩි වූ විනීතා විමාලි විසින් දෙන ලද සිසිල් බීම බෝතලය බොමින් පැවසුවාය. ඇගේ කට හඬේ වූයේ විඩාබර බවකි.

"බඩු වික හම්බ වුණේ නැතත් ආයෙ එහිට ඉස්කෝලෙ යන්න නම් පුළුවන් වෙන එකක් නෑ.." විමාලි කීවේ ද්වේෂ සහගත මදහසකින් යුතුවය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''මටත් යන්න පුළුවන් වෙයි ද මන්දා.. ළමයි මට බනියි මම සුභාව පොලිසියට අල්ලලා දුන්නා කියලා..'' පියුමාලි කීවේ කණගාටුවෙනි.

''ඔයාට යන්න බැරි වෙන්නෙ ඇයි..? එහෙම වුණොත් මං බලා ගන්නම්.. නිකම්මයැ. වැරැද්දක් කරපු හින්දනෙ පොලිසියට අල්ලල දුන්නෙ..'' විනීතා ආවේගශීලීව පැවසුවාය.

නොරිස්සුම් සහගත මුහුණින් යුතු රන්බණ්ඩා එතැනට ආවේ එවිටය.

''ආ.. මේ අයියත් ආවෙ..'' විනීතා සිනාසුණාය.

''මේ.. කරුණා කරලා යන්න.. ගමේ මිනිස්සු අපිට ගල් ගහන්නෙ නැති ටික විතරයි.. ඔයා මෙහෙ ඉන්නවා දැක්කොත් ඒකත් වෙයි..''

රන්බණ්ඩා කීවේ බලවත් තරහිනි. විනීතාත් පියුමාලිත් බියෙන් බලා සිටියහ.

''මේ මනුස්සයට මොනව වෙලා ද..?''

අපහසුවට පත් විමාලි විමසුවාය. ඔහු ඇය දෙස ද රවා බැලීය.

''තවම නම් මොකුත් වෙලා නෑ.. උඹ ගෙ ඔල මොට්ටල වැඩ හින්දා හෙට අනිද්දට පිස්සුත් හැදෙයි..'' කියාගෙන රන්බණ්ඩා වේගයෙන් පිට වී ගියේය.

''අපි යමු දුවේ..'' සුසුමක් හෙලූ විනීතා නැගී සිටියාය.

''අනේ නංගී තරහ වෙන්න එපා..''

විමාලි කීවේ අසරණ හඬිනි. විනීතාත් පියුමාලිත් සමු නොගෙනම යන්නට ගියහ.

සුභාෂිණී පාසල් නොයාමේ තීරණය වෙනස් කළේම නැත. සියල්ලෝම ඇය ඒ සඳහා පොළඹවා ලන්නට වෑයම් කළහ.

''හැමෝම අමුතු සතෙක් දිහාවෙ බලනවා වගේ මගේ දිහාවෙ බලන්න පටන් ගනී.. ඒක මටත් කරදරයක්.. අනිත් අයටත් කරදරයක්.. ඒ හින්දා මම එන්නෙ නෑ..'' ඇය ස්ථිරවම කීවාය.

''එතකොට ඔයා ගෙ හීනවලට මොකද වෙන්නෙ සුභා..?'' රනිඳු විමසුවේ වේදනාවෙනි. සුභාෂිණී නැති පන්තියට එන්නට ඔහුටත් හිත හදා ගත නොහැකි වූයේය. ඇය හිමි වන්නේ උමංගට බව දැන සිටියත් ඔහු ඇය වටකොට තවමත් සිහින මැව්වේය.

''මම ඩාන්සින් ටීචර් කෙනෙක් වෙන්න ආසයි.. ඒ හීනෙ මම කොහොම හරි හැබෑ කර ගන්නවා.. ඉස්කෝලෙ නොගියට විභාගෙ කරන්න බැරි වෙන්නෙ නැනෙ..'' ඇය මඳ සිනාවක් පාමින් කීවාය.

''සුනිමල සමාජයත් ඒ එක්කම නවතිනව ද..?'' ඔහු විමසුවේ ඒ හරහාවත් ඇය පොළඹවන අටියෙනි.

''නෑ රනිඳු.. අපි ඒක එහෙමම කරගෙන යමු..'' ඇය සිනාසී කීවාය. රනිඳු හෙමිහිට හිස සැලීය.

උමංග දිනපතාම සුභාෂිණී දකින්නට ආවේය. ගමේ කතන්දර හැමදාමත් ඇතැයි බියක් තව දුරටත් ඔහුට තිබුණේ නැත.

''දැන් ඉතින් හැදෙන්න ඕන කතන්දර ඔක්කොම හැදිල ඉවරයිනෙ..'' හීන් මැණිකේ පවා සිතුවාය.

''ඉස්කෝලෙ නොයා ඉන්නකොට ඔයාට පාළු නැද්ද සුභා..?''

මල් පාත්තියකට සාත්තු කරමින් සිටි සුභාෂිණී වෙතට ආ උමංග විමසුවේය. ඇය කරමින් සිටි වැඩය නවතා දෑතේ පස් පිස දාගෙන නැගී සිටියාය. ඇගේ දෙතොලේ වූයේ හැමදාමත් ඔහු දකින්නට ප්‍රිය කරන සුන්දර මඳහසමය.

''හැම වෙලාවෙම මොකක් හරි වැඩක් කරනකොට පාළුවක් ගැන හිතන්න වෙලාවක් නෑ උමංග අයියා..''

ඇය කීවාය. එහෙත් සැබැවින්ම පාළු දැනෙන අවස්ථාත්, පාසල් යන්නට සිතෙන අවස්ථාත් ඇයට නොතිබුණා නොවේ.

''ඉස්කෝලෙ යන්න කැමති නැත්නම් මොකක් හරි පන්තියකටවත් යන්න.. නැත්නම් ඉගෙන ගත්ත දේවලුත් අමතක වෙනවනෙ..'' උමංග යෝජනා කළේය.

The Reader's Place novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''මේ නඩුව ඉවර වෙනකම් මම කොහෙවත් යන්නෙ නෑ.. ඊත් මම එක්සෑම් කරනවමයි..''

ඇය කීවේ නැවත ඒ ගැන කතා නොකරන්නැයි අඟවන ස්වරයෙනි. බොහෝ නම්‍යශීලී යුවතියක වුවත් අවස්ථානුකූලව ඇයට මුරණ්ඩු වෙන්නට ද හැකියාව ඇති බව ඔහු වටහා ගත්තේය. ඒ පිළිබඳව ඔහු තුළ අහිතක් නොවිණි. නැවතත් ඉගෙනීම පිළිබඳව ඇගෙන් නොඅසන්නට ඔහු තීරණය කොට ගත්තේය.

හීන් මැණිකේ සහ වෙද මහත්තයාත් ඇගේ අධ්‍යාපනය ගැන ප්‍රශ්න නැඟීම නවතා දමා තිබිණි.

''මම කොහොම හරි විභාගෙ පාස් වෙනවා..'' ඒ ගැන කතා කරන හැම විටෙකම ඇය ස්ථිර හඬින් කීවාය.

''පරණ ඉස්කෝලෙටම ආයෙත් යමු අක්කා.. ප්‍රින්සිපල් සර්රුත් ඔයාට එන්න කිව්වා..'' සුමුදු බොහෝ ඕනෑකමින් කීවේය.

''පස්සෙ බලමුකො මල්ලි..''

ඇය ඔහු ගේ හිස පිරිමදිමින් සිනාසුණාය. එහෙත් කිසි විටෙකත් ඇය තමාට මේ තත්ත්වය උරුම කර දුන් කිසිවෙකුට දොස් පැවරුවේ නැත. සියල්ල සිදු වන්නේ සිදු විය යුතු ආකාරයට යැයි ඇය ඇදහුවාය.

රත්බණ්ඩලා ගේ කලදසාව එන්න එන්නටම නරක් වී තිබිණි. කඩේ ආදායම බොහෝ සෙයින් අඩු වූයේය. ජයම්පති ද අස් වී ගියේ ඔහුට දුන් වැටුප අඩු කළ නිසාය. පසු ගිය කාලයේ රත්බණ්ඩා කඩේට පමණක්ම අවධානය යොමු කළ නිසා වතු පිටි වලින් ආදායමක් ලබා ගන්නටත් නොහැකි වූයේය.

''දූන් ඉතින් කාර් නඩත්තු කරන්ට හම්බ වෙන්නෙ නෑ.. ෆිනෑන්ස් වෙවන්ටත් ආදායමක් නෑනෙ.. කාරෙක විකුණලා දාන්ට වෙනවා..''

රත්බණ්ඩා විමාලිට පැවසුවේ සුසුම්ලමිනි. විමාලි ගේ පපුව දැවී ගියේය. උජාරුවෙන් ගිය ගමන් බිමන් නවත්වන්නට සිදු වෙතැයි හැඟීම ඇයට දරා ගත නොහැකි විණි.

''ඉඩම් කෑල්ලක්වත් විකුණලා කාරෙකේ ඉතුරු ණය ටික ගෙවලා දාලා..''

විමාලි බයාදු ලෙස කියන්නට පටන් ගත්තා පමණකි. රත්බණ්ඩා රවා බැලුවේය.

''උඹට පිස්සු ද ගැනියෙ..? අටුව කඩලා පුටුව හැදුවහම හරියනවද..? දූන් කඩේ වහල දාන්ට වුණොත් එහෙම අපි ජීවත් වෙන්නෙ කාරෙක කාල ද..?''

රත්බණ්ඩා බැණ වැදුණේය. ඔහු දූන් සුළු දෙයටත් බෙහෙවින් කෝප වෙන නිසා විමාලි වෙනදා මෙන් ඔහු සමග එකට එක කියන්නට ගියේ නැත. ඇය සුල්ලමින් ඉවත බලා ගත්තාය.

''අර ගෑනි දේවාල ගානෙ ගිහින් පොල් ගහනවලු.. මච්චා ඉතින් අපිටත් වදිනවා ඇති..''

රත්බණ්ඩා කීවේ කලකිරීමෙනි. විමාලි හෙමිහිට හිස සැලුවාය. ඇගේ සිතට බියක් දැනිණි. ගයානුත් එන්න එන්නටම හිතුවක්කාර වෙමින් සිටින්නේ හීන් මැණිකේ කරන හදි හූනියම් නිසා යැයි ඇය කල්පනා කළාය. ගයාන් දූන් කඩේ ලාච්චුවෙන් එළිපිටම සල්ලි ගන්නට පුරුදුව සිටියි. රත්බණ්ඩා සමග නැතත් සල්ලි ඉල්ලා විමාලි සමග රණ්ඩු කරන්නට පවා ඔහු පෙළඹී සිටියේය.

''යන්ට ඕන සාස්තරයක්වත් අහන්න..'' ඇය කල්පනා කළාය.

හීන් මැණිකේ හදි හූනියම් කරන බව විමාලි තවමත් කඩේට යන එන පියදාසට පැවසුවාය. ඔහු ඒ බව තිලකාට කීවේය. ඇයට හීන් මැණිකේ කෙරෙහි දුකක් ද විමාලි කෙරෙහි කෝපයක් ද එක්වරම දැනුණි.

''ඕක නම් මම මැණිකෙ කියනවා..''

ඇය කීවාය. පියදාස එයට විරුද්ධව කිසිවක් කීවේ නැත.

එළවළු ගේන්නට වෙද ගෙදරට ගිය අවස්ථාවේ තිලකා ඒ පුවත හීන් මැණිකේ ගේ කනේ තැබුවාය. පුදුමයෙන් මෙන් මොහොතක්

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

බලා සිටි ඇය ඊ ළඟ මොහොතේ සිනාසුණාය.

"විමාලිට තියෙන පිස්සුවට එහෙම කිය කියා ඇවිද්දට මං ගිය දේවාලයක්වත් කරපු හූනියමක්වත් නෑ තිලකා.. මං එහෙම ගියා නම් ඔයාලත් දකින්ට එපායැ.." ඇය කීවාය.

"අනේ ද කියන්නෙ මැණිකෙ.."

"එදා පොලිසියෙදි හිතේ වේගෙට මම කෑ ගැහුවා තමයි කාලි අම්මා ඉස්සරහ පලි ගහනවා කියලා.. ඒ වුණාට මං කවදාවත් ඒ වගේ පව් වැඩ කරන්නෙ නෑ තිලකා.. මගෙ කෙල්ල ගෙ නරක වෙලාවක් තිබිල අපහාස විඳින්ට සිද්ද වුණා.. ඒකට අනිත් මිනිස්සුන්ට වයිර කරල ඇති වැඩක් නෑ.."

හීන් මැණිකේ පැවසුවේ හූල්ලමිනි. තිලකා මවිතයෙන් බලා සිටියාය. වෙන අයෙකුට මෙවැන්නක් සිදු වූයේ නම් මොන තරම් කලබැගෑනියක් වෙන්නට තිබුණේදැයි ඇය කල්පනා කළාය.

"මම පහන තියෙන හැම වෙලාවෙම දෙයියන්ට කියනවා මගෙ දූව වැරදි නෑ කියලා පෙන්නුම් කරන්ට.. එච්චරයි තිලකා කරන්නෙ.."

හීන් මැණිකේ පැවසුවේ දෑසට නැඟුණ කඳුළු ඔසරි පොටින් පිසලා ගනිමිනි. තිලකා ගේ සිතට ශෝකයක් දැනිණි.

"පුංචි මැණිකෙ ඉස්කෝලෙ යන්නෙම නෑ කියනවා කියලා උමංග මහත්තයා කිව්වා.." ඇය කීවාය.

"නඩුවෙන් දෙකෙන් එකක් වෙන කම් යන්නෙ නෑ කියනවා නෙව තිලකා.. එයා දූන් ගෙදරින් එළියට බහින්ටවත් වැඩිය කැමැත්තක් නෑ.. උමංග මහත්තයයි.. යාළුවොයි තමා එයා ගෙ හිත හදන්නෙ.."

"පුංචි මැණිකෙට වරදින්නෙ නෑ මැණිකේ.."

ඇය දැඩි හැඟීමෙන් යුතුව කීවාය.

මේ වන විට තිලකා ගේ නිවසට විදුලි බලය ලැබී තිබිණි. විදුලි බලය ලැබුණාට පසුව උමංග, සුභාෂිණී සහ ඇගේ මිතුරු මිතුරියන්

කැඳවා පුංචි සංග්‍රහයක් කිරීමේ ආශාව ඇගේ සිත තුළ තිබිණි. තමන් ගේ දිළිඳු නිවසට පැමිණ, හිතේ කිසිදු කහටක් නොමැතිව එම සංග්‍රහය භුක්ති විඳින්නට තරම් ඔවුන් නිහතමානී වන බව ඇය දැන සිටියාය. එහෙත් මේ කරදරය නිසා ඇයට සිතැඟි ඉටුකර ගැනීමට නොහැකි විණි. ඇය ඒ බව සුභාෂිණීට ද කීවේ කණගාටුවෙනි.

"ළඟදීම නඩුවේ දෙකෙන් එකක් වෙයි තිලකා නැන්දා.. එතකොට අපි ඔක්කොමලා එනවා නැන්දලගෙ ගෙදර.." ඇය සිනාමුසුව කීවාය. ඒ දවස ඉක්මන් වේවා යැයි තිලකා ප්‍රාර්ථනා කළාය.

දිස්ත්‍රික් නැටුම් තරඟයට ඉදිරිපත් වීමට සුභාෂිණී නොඑනු ඇතැයි සැකයෙන් නැටුම් ගුරුතුමිය නොසන්සුන් වී සිටියාය. දිස්ත්‍රික් තරඟය පැවැත්වෙන්නේ විද්‍යාලාන්තර තරඟවලින් ජයග්‍රහණය කළ අය අතරය.

"සුහා ආයෙ ඉස්කෝලෙ එන්නෙම නෑ කියනව ද ළමයිනේ..?"

ඇය නැටුම් කාමරයේ සිටි සිසු සිසුවියන්ගෙන් විමසුවාය. පියුමාලි වහා බිම බලා ගත්තේ එවදන්වල ඇයට එල්ල වූ චෝදනාවක් ඇතැයි සැකයෙනි. මේ වන විට ඇය සෑහෙන තරම් කොන් වී සිටියාය.

"අපි පුළුවන් තරම් කිව්වා මිස්.. ඒත් නඩුව ඉවර වෙනකම් එන්නෙ නැතිලු.." ඉසුරි කීවේ පියුමාලි දෙස ද හොරැහින් බලමිනි.

"මේ දිස්ත්‍රික් තරඟෙට මොකද දන් ඉතින් කරන්නෙ..?" ඇය තමාටම කියා ගන්නාක් මෙන් කීවාය. ළමුන් කිසිවෙකුට ඒ සම්බන්ධයෙන් කිව හැකි හෝ කළ හැකි දෙයක් නොවිණි.

"අර අල්මාරියෙ තියෙන ඇඳුම් අව්වට දාන්න ළමයිනේ.. අල්මාරිය අරින්න බෑ පුස් ගඳයි.. ඔය ළමයි එහෙමම ඇඳුම් ඔබල දාලා..."

මඳ වේලාවක් කල්පනා කරමින් සිටි ගුරුතුමිය දෝෂාරෝපණයක හඬින් කීවාය. ළමෝ නැඟිට අල්මාරිය අසලට ගියහ. අරින විටම එයින් නික්මුණු අප්‍රසන්න පුස් ගඳ ඔවුන් ගේ නාස් පුඩු හැකිළෙව්වේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"ඔය ඇඳුම් ආයෙමත් [illegible] හොඳ [illegible] සිතලා හිතන්න තරම්වත් මොලයක් නැතෙ ඔය ළමයින්ට.. ඔච්චා ඔක්කොම ඇදල අච්චට දාන්න..." ඇය අණ කළාය.

ඉසුරි ඇතුළු පිරිස අල්මාරියේ තට්ටුවල ඔහේ ඔබා දමා තිබූ නැටුම් ඇඳුම් එකින් එක එළියට ඇද්දේ අත්වලින් නාස් වසාගෙනය. එක ඇඳුමක් දිග හරිද්දී ස්ලාං හඬ නංවාගෙන බෑගයක් බිමට වැටිණි.

"මොකක්ද කැඩුනෙ..?" නැටුම් ගුරුතුමිය අමනාපයෙන් ඇසුවාය.

"කැඩුනෙ නෑ මිස්.. මොකක්ද බෑග් එකක් තිබිල වැටුණා.."

කියමින් ඉසුරි බෑගය අහුලා ගත්තාය. පියුමාලිට හුස්ම ගැනීමටත් අමතක විය. එදා මාලයත් වළලු දෙකත් දැමුවේ එම බෑගයට බැව් ඇය හැඳින ගත්තාය.

"මිස්.. මේ තියෙන්නෙ පියුමාලි ගෙ රත්තරන් බඩු.." ඉසුරි හඬ නැගුවාය. සියලු දෙනාම [illegible] එතැනට [illegible].

"දෙයියනේ.. ඇත්ත [illegible].. ඒත් මේවා අල්මාරියට [illegible] කොහොමද..?" ගුරුතුමිය එහා ඒවා සියතට ගනිමින් විමසුවේ පියුමාලි දෙස ද බලමිනි. බියෙන් සුදුමැලි වූ ඇය පස්සෙන් පස්සට ගොස් බිත්තියට හේත්තු වූවාය.

"මේ එදා අපි කණ්ඩායම් නැටුමට ඇඳපු ඇඳුම්නෙ මිස්.. පියුමාලි ඇඳුම් මාරු කරන කොට ජුවෙලරි බෑග් එක මේවා උඩම තියන්න ඇති.. අපි කලබලේට ඔක්කොම අල්මාරියට ඔබල දැම්මනෙ.." යශිකලා විස්තර කළාය.

පියුමාලි උඩු තොල මත නැගුණ දහ බිඳු අත්ලෙන් පිස දා ගත්තාය. දැන් ඉතින් හැම දෙනාගේම දෝෂාරෝපණයට ලක් වීම වැළැක්විය නොහැකි යැයි ඇයට සිතිණි. ඇගේ දෑසට කඳුළු පිරිණි.

"හොඳ වෙලාවට මේක අපිට හම්බ වුණේ.. පියුමාලිට හම්බ වුණා නම් එහෙම සද්ද නොකර අරන් ගිහින් තියා ගනියි.. සුභා වැරදිකාරි වෙයි.."

ඇය සිතූ ආකාරයටම පිටුපස ළමයෙක් කීවේය. අනෙක් අය හඬ නගා සිනාසුණහ.

"දන්නෙ නැද්ද පියුමාලි නොපැලැඹිලිමත් කෙනෙකි ඉන්නේ කෙනෙකි විහාන.. අපරාදෙ අර අහිංසක සුභා ළමයට අහන්න කෙරුවා.. මම එදා මගෙයි මගෙ අම්මටයි පුළුවන් තරම් කිව්වා පොලිසියට යන්න එපා අපි හරි විකක් හොයල බලමු කියලා.."

ගුරුතුමිය පියුමාලිට කීවේ දෝෂාරෝපණයක නැතිව. ගුරුතුමිය දෙස බලා සිටි ඇය ඊ ළඟ මොහොතේ හඬාගෙන කාමරයෙන් එළියට දිව ගියාය. කිසිවෙකු ඇය නවත්තන්නට උත්සාහ කළේ නැත. කිසිවෙකුට ඇය කෙරෙහි අනුකම්පාවක් දැනුණේ නැත.

"අනේ [illegible] කෙල්ල හඬුවෙන් කියලත් [illegible]."

ගුරුතුමිය දෙවියන්ට ස්තූති කරන්නාක් මෙන් ඉහළ බලාගෙන පැවසුවාය.

"මමත් ක්ලාස් එකේ අයට කියලා එන්නම් මිස්.."

ඉසුරි ද නොඉවසිල්ලෙන් කාමරයෙන් පිට වී ගියාය.

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

18

පියුමාලි ගේ ස්වර්ණාභරණ හමු වූ පුවත උමංගට දුරකථනයෙන් දැනුම් දෙන ලද්දේ ඉන්දික විසිනි. බලවත් සතුටට පත් ඔහු එමොහොතේම සුභාෂිණී ගේ නිවසට ගියේය. එළවළු පාත්තියේ සිටි වෙද මහත්තයාත්, හීන්මැණිකේත් සුභාෂිණීත් තිදෙනාම ඔහු දෙස බැලුවේ පුදුමයෙනි. ඔහු සවස් කාලයේදී මිස දිවා කාලයේදී මෙලෙස පැමිණෙන්නේ නැත.

"ඇයි උමංග අයියා..?"

සුභාෂිණී ගේ ඒ සරල පැනය තුළ තවත් ප්‍රශ්න රැසක්ම තිබිණි. අවේලාවේ පැමිණීම, මුහුණේ පිරී ඉතිරෙන සතුට, ඔවුන් සොයාගෙන එළවළු පාත්තියට පැමිණීම ආදී සියල්ලම ඇයට ගැටළු වූයේය.

"ඔයා නඩුවෙන් නිදහස් කෙල්ලෙ.."

උමංග, සුභාෂිණී ගේ උරහිසට අත තබා පැවසුවේ සිනාමුසු මුහුණිනි. වෙද මහත්තයා සහ හීන්මැණිකේ සවන් අදහා ගත නොහැකිව බලා සිටියහ.

"මම නඩුවෙන් නිදහස්..? ඒ කොහොමද උමංග අයියා..?"

දෙමව්පියන් සිටින බවත් අමතක කළ සුභාෂිණී දෑතින්ම උමංග ගේ අත අල්ලා ගනිමින් විමසුවාය.

"නැටුම් කාමරේ අල්මාරියෙ තිබිල පියුමාලි ගෙ ජුවෙලරි හම්බ වෙලා.."

"අනේ දෙයියනේ.. දෙයියන්ට බුදු බවම අත් වෙච්චාවෙ මගෙ

කෙල්ල වැරදි නෑ කියල ඔප්පු කෙරුවට.."

හීන් මැණිකේ දොහොත් මුදුන් දී අහසට වැන්දේ හඬමිනි.

"ඇත්ත කවදා හරි ජය ගන්නවා කියලා මම දැනගෙනයි හිටියෙ දරුවනේ.." වෙද මහත්තයා සුපුරුදු සන්සුන් ස්වරයෙන් කීවත් ඔහු ගේ දෑසේ ද කඳුළු පිරී තිබිණි.

එහෙත් සුභාෂිණී තවමත් බලා සිටියේ ගල් ගැසුණාක් මෙනි. තමා භයානක සිහිනයක් දකිමින් සිටින අතරතුර අවදි වූ බවක් ඇයට හැඟෙන්නට විය.

"ඔයාට දැන් ආයෙමත් ඉස්කෝලෙ යන්න පුළුවන් සුභා.." උමංග බලවත් ප්‍රීතියෙන් කීවත් ඇගේ මුහුණේ කිසිදු වෙනසක් ඇති නොවිණි.

"සුභා මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

උමංග දෙඋරහිසෙන් අල්ලා වේගයෙන් ඇය සොලවාලූයේය. ඇය අහිංසක ඇසින් මොහොතක් ඔහු දෙස බලා සිටියාය.

"මං හොරකම් කළේ නෑ කියලා ඔප්පු වුණ එක ගැන මට හුඟක් සන්තෝසයි උමංග අයියා.. ඒ වුණාට මම ආයෙ ඉස්කෝලෙ යන්නෙ නෑ.." ඇය කීවේ ස්ථිර හඬිනි. ඔවුහු මවිතයට පත්වූහ.

"මොනවද දරුවො මේ කියන්නෙ..? ඉස්කෝලෙ යන්නෙ නෑ.." වෙද මහත්තයා තළල රැලි කරගෙන ඇසීය.

"ඒක නේන්නම්.. පහුගිය දවස් වල කිය කියා හිටියෙ නඩුවෙන් දෙකෙන් එකක් වෙනකම් යන්නෙ නෑ කියලනෙ.. දැන් මොකද..?" හීන් මැණිකේ විමසුවේත් පුදුමයෙනි.

"දන්නෙ නෑ.. මට ඒක මොකක්ද කියල කියන්න තේරෙන්නෙ නෑ.."

සුභාෂිණී උමංග දෙස බලා මඳ සිනාවක් පාමින් පැවසුවාය. එහෙත් ඇය නොකී දේ උමංග වටහා ගත්තේය. ඒ සා අභූත චෝදනාවකට ලක් වූ අයෙකු තුළ තිබෙන්නේ දැඩි සිත් පීඩාවකි. පිටතට නොපැවත්

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

ඉතා සංවේදී යුවතියක වූ සුභාෂිණීගේ [illegible] පවතින්නට ඇත. ඒ නිසාම ඇය හැම දෙයක් කෙරෙහිම දක්වූයේ උදාසීන ආකල්පයකි.

"අපි ඔවා පස්සෙ කතා කරමු.."

උමංග වෙද මහත්තයාටත් හීන් මැණිකේටත් කීවේය. මනෝ වෛද්‍ය උපදෙස්වත් ලබාදී සුභාෂිණී ගේ හිත හැදීමට ඔහු සහිටුහන් කරගෙන සිටියේය.

"මම මේ කල්පනා කළේ මොකක්ද දන්නව ද උමංග අයියා..? මම නම් හොරකම් චෝදනාවෙන් නිදහස් වුණා.. ඒත් පියුමාලිටයි, විනීතා මිස්ටයි ගැලවිල්ලක් නැති වෙයි.. මට එයාලා ගැන පව් හිතෙනවා.."

සුභාෂිණී හැඟුම්බර ලෙස කීවාය. සතුරෙකු ගේ දුකේදී පවා සිත උණු වීම ඇගේ ස්වභාවය බව දන්නා නිසා වෙද මහත්තයාටත් හීන් මැණිකේටත් වෙනසක් දැනුණේ නැත. එහෙත් උමංග දෙනෙත් අයාගෙන බලා සිටියේය.

"මට ඔයාව තේරුම් ගන්න බෑ සුභා.. තමන්ට ඔච්චර හතුරුකම් කරපු කෙනෙක් ගැන කොහොමද අනුකම්පාවෙන් හිතන්නෙ..?"

ඔහු ඇසීය. සුභාෂිණී පිළිතුරක් නොකියා සිනාසුණා [illegible] ඇය වන් අපූරු යුවතියක ජීවිතයට සම්බන්ධ කර ගැනීමට ලැබීම වාසනාවක් යැයි ඔහු ආඩම්බරයෙන් සිතුවේය.

"ඔච්චා ඔහොම තමයි දරුවනේ.. ලෝකෙ කැරකෙන්නෙ අට ලෝ දහමට අනුවනෙ.. සැප, දුක, ලාභ, අලාභ, නින්දා, ප්‍රශංසා, අයස, යස මේවා ඉතින් හැම මිනිහටම පොදුයි.." වෙද මහත්තයා පැවසුවේ උපේක්ෂා සහගතවය.

සුභාෂිණී කීවාක් මෙන් විනීතාට සහ පියුමාලිට ඇනුම් පද, දෝෂාරෝපණ ආදියෙන් මෙන්ම සිය හද සාක්ෂියෙන් ද ගැලවීමක් නොවිණි. සිය නීතිඥයා ගේ උපදෙස් පරිදි ඇය නඩුව නම් ඉල්ලා අස් කර ගත්තාය. එහෙත් ඇය නිරතුරුවම බියෙන් සිටියේ සුභාෂිණිට

කරන ලද බලගතු ගුරුකමක් ආපසු තමන්ට වදිනු ඇද්දැයි සිතමිනි. ඇය දේවාලවලට ගිය බව දන සිටි ගුරු මණ්ඩලයේ සමහරු කතා කළේ ඒ බියට පෝර වැටෙන අන්දමිනි.

"හූනියමක් ඉතින් ආපහු වැදුණොත් ලේසි වෙන්නෙ නෑ.."

මේසය අසල වාඩි වී අඳුරු මුහුණින් යුතුව පොතක් කියවමින් සිටි විනීතා දෙස බලමින් මැදි වියේ ගුරුවරයෙක් කීවේය. ඇය පොත කියෙව්වා නොව එකම පිටුව දෙස බොහෝ වේලාවක් බලා සිටියා පමණකි.

"කොහොමටත් අනුන්ට හදි හූනියම් කරන අය එව්වා කර ගන්නෙ තමුන්ටමයි.." ඉන්දික පැවසුවේය.

"මට නම් හිතෙන්නෙ ඇතුළෙ තියෙන ඉරිසියාවල්, කුහකකම් තමයි හූනියම් වෙන්නෙ.." කුමුදු කීවේ විනීතා දෙස හොරැහින් බලමිනි.

වෙනදා මෙන් එකවරක [illegible] බැණ වදින්නට තරම් ශක්තියක් නැති විනීතා එක දිගටම පොත දෙසම බලා සිටියාය. හිටි හැටියේම ඇගේ මුහුණ කළු පැහැ ගැන්විණි. නළල මත දහ බිඳු නැගිණි. පසෙකට ඇල වී ගෙන ගිය ඇය පුටුවත් පෙරළාගෙන බිම ඇද වැටුණාය. එමොහොතේ ගුරු විවේකාගාරයේ සිටි සියල්ලෝම කලබල වූහ.

"කලන්තයක් වගේ.. උස්සලා මේ මේසෙ උඩින්වත් තියමු.." ඉන්දික කීවේය.

"ඕන නෑ.. ඔහොමම බිම දිගා කරල වතුර ටිකක් ඉසිමු.." කුමුදු කීවාය.

එහෙත් කරන ලද ප්‍රථමාධාරවලින් ඇයට සිහිය ආවේ නැත. සියලු දෙනාම කඩින් බියපත් වූහ.

"හරියන්නෙ නෑ.. ඉක්මනට ඉස්පිරිතාලෙට ගෙනියන්න වෙයි.

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කවුරු හරි ගිහින් ප්‍රින්සිපල්ට කියලා වාහනයක් ලෑස්ති කර ගන්න.." ගුරුවරයෙක් උපදෙස් දුන්නේය.

විනීතා ගේ තත්ත්වය බරපතල බැවින් ඇය රෝහලට ඇතුළත් කර ගනු ලැබිණි. ඇයට අංශ භාග තත්ත්වය ඇති වෙන්නට ඉඩ තිබෙන බව වෛද්‍යවරයා දැනුම් දුන් කල නම් ගුරුවරු බොහෝ සෙයින් කම්පාවට පත් වූහ. ඇයට එම තත්ත්වය ඇති වෙන්නට සිය ඇඳුම් පද ද බලපාන්නට ඇතැයි හැඟීම ඉන්දිකට මෙන්ම කුමුදුට ද තදින් පීඩා කරමින් තිබිණි.

කුමුදු, පියුමාලි කැඳවා විනීතා ගේ තත්ත්වය දැනුම් දුන්නේ බොහෝ මෘදු හඩිනි. දෑස ලොකු කරගෙන දෑතින් කට වසාගෙන මොහොතක් බලා සිටි පියුමාලි ඊ ළඟ මොහොතේ බිම වාඩි වී කෑ ගසා හඩන්නට පටන් ගත්තාය.

"අඬන්න එපා පුතේ.. අම්මට එච්චරම අමාරුවක් නෑ.. මට තාත්ත ගෙ නම්බර් එක දෙන්නකො.. මම කෝල් එකක් දාලා විස්තරේ කියන්නම්.." කුමුදු කීවේ පියුමාලි ගේ හිස පිරිමදිමිනි. ඇගේ දෑසට කඳුළු පිරී එමින් තිබිණි.

"මට දන් කාත් කවුරුවත් නෑ මිස්.. අම්මා හැම වෙලාවෙම තාත්තා එක්ක රණ්ඩු කරන හින්දා තාත්තා ගෙදරින් ගිහින් දැන් හුඟක් දවස්.. කොහෙ ඉන්නවද කියලා දන්නෙ නෑ.. නැදැයො හැමෝමත් අම්මා එක්ක තරහයි.. මම කොහොමද දැන් තනියෙන් ගෙදර ඉන්නෙ..? කොහොමද අම්මාව බලා ගන්නෙ..?'

පියුමාලි විලාප තබමින් හැඬුවාය.

"අපි මොනවා හරි කරමු පුතේ.. ඔයා නාඬා ඉන්නකො.."

කුමුදු කීවේ බලවත් අනුකම්පාවෙනි. විනීතාට සනීප වෙන තුරු පියුමාලි සිය නිවසේ නවත්වා ගැනීමට කුමුදු එමොහොතේම තීරණය කළාය.

සිය කල දසාව මෙතෙවින් නරක් වී තිබෙන්නේ හූනියමක් නිසාම යැයි විමාලි තරයේ විශ්වාස කළාය. දන් කඩෙන් ආදායම ලැබෙන්නේ යන්තම් එදිනෙදා වියදම් පිරිමසා ගැනීමට පමණකි. කාරය රැගෙන තිබුණේ කල් බදු ක්‍රමයට නිසා එය විකිණීමෙන් ඔවුන්ට ලබා ගත හැකි වූයේ සුළු මුදලක් පමණකි. එහෙත් ගයාන්ට කිසිම දේක බරක් පතලක් වැටහුණේ නැත. ඔහු අත දිග හැර වියදම් කරමින් මිතුරන් සමඟ විනෝද වූයේය. මුදල් ඉල්ලා අම්මා සමඟ රණ්ඩු කළේය.

"අම්මා මට රුපියල් දාහක් ඕනෑ.."

හාල් කුල්ලක වී අහුලමින් සිටි විමාලි වෙතට ආ ගයාන් කීවේ සැරෙනි. මේ වන විට ඔවුන්ට කඩේවත් ගෙදරවත් උදව්වට කිසිවෙකු සිටියේ නැත. විමාලිටත්, රත්නවෙණ්ඩාටත් තමන් ගේ වැඩ තනිවම කර ගැනීමට සිදු වී තිබිණි.

"මේ දවස්වල කඩේ වෙළඳාමකුත් නැතුව සල්ලි කොහෙන්ද පුතා නෑ කිව්වම අහන්ට.." විමාලි තදින් කීවාය.

"බොරු කියන්ට එපා.. සල්ලි තියෙන්නෙ අල්මාරිවල පොදි ගහලා තියා ගන්ට නෙමෙයි වියදම් කරන්ට.. දෙන්ට ඉතින් මට රුපියල් දාහක්.." ගයාන් කෑ ගැසීය.

"සල්ලි තිබ්බ නම් කාරෙක විකුණනව ද ළමයො..?" විමාලි කීවේ පුතු දෙස නොරිස්සුම් සහගතව බලමිනි.

"කෝ කාරෙක විකුණපු සල්ලි..?"

"එව්වයින් ණය ගෙව්වා.." විමාලි කීවේ අසරණ ලෙසය.

"ණය..? කාට ද ඔය හැටි ණය වුණේ..?"

ඔහු කතා කළේ වැඩිහිටියෙකු ලෙසිනි. විමාලි තම්බුලේ අත තබාගෙන ඔහු දෙස බැලුවාය.

"අනේ ඇත්තට දරුවෙක් කතා කරන ලස්සන.. දන්මම මෙහෙම නම් තව ටිකක් කරදඬු උස් මහත් වෙනකොට අපිව ගෙදරිනුත්

The Reader's Place novel.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

එළියට දායිනෙ..'' විමාලි කිවේ කම්මුලට අත තබාගෙනය.

'' මේ.. මට බණ අහ අහ ඉන්ට වෙලාවක් නෑ.. මට යතුර දෙන්න.. මම අල්මාරියෙන් සල්ලි ගන්නම්..''

''මගෙ ළඟ ඇති සල්ලියකුත් නෑ.. යතුරකුත් නෑ..''

විමාලි හාල් කුල්ල පැත්තකින් තබා නැගිට්ටේ වේගයෙනි. ගයාත් හාල් ටික සතර අතේ විසිරී යන පරිදි කුල්ලට පයින් පහරක් ගැසීය.

''මොකක්ද මෝඩයො උඹ ඒ කරපු අපරාදෙ..? දූන් මොනවද අපි දවල්ට කන්නෙ..?'' විමාලි කම්පාවෙන් විමසුවාය.

''මෙන්න මෙහාට දෙන්ට කිව්වෙ යතුර..'' ඇය කියූ දෙය නෑසුණාක් මෙන් ගයාත් යතුර උදුරා ගන්නට තැත් කළේය.

''පලයන් අහකට..'' විමාලි ඔහුට පහරක් ගැසුවාය. එහෙත් ගයාත් ඇය සමඟ පොර බැදුවේය.

''මොකක්ද මොකක්ද මේ පොරේ..?'' අසාගෙන රත්බණ්ඩා එතැනට පැමිණියේය.

''මේ ගෑනි මට සල්ලි දෙන්නෙ නෑ..'' ගයාත් මුරණ්ඩු හඬින් කියද්දී රත්බණ්ඩා පුදුමයට මෙන්ම කෝපයට ද පත් විය. පුතෙකු සිය මවට මෙසේ කතා කරනවා ඔහු කිසි දිනෙක අසා නොතිබිණි.

''ඕහොමද මිනිහො අම්මට කතා කරන්නෙ..? එක්කො මම උඹව හදනවා.. නැත්තම් මකනවා..''

රත්බණ්ඩා දත්මිටි කමින් ගයාත්ට පහර කිහිපයක් ගැසීය. විමාලි වෙනදා මෙන් ඔහු බේරා ගන්නට උත්සාහ කළේ නැත.

''පැත්තකට පලයන් මිනිහො..''

රවාගෙන මොහොතක් බලා සිටි ගයාත් මහා වීරියක් ගෙන රත්බණ්ඩා පසෙකට තල්ලු කොට දැමීය. බිම විසිරී තිබූ සහල් ගොඩේ ලිස්සා ගිය රත්බණ්ඩා වේගයෙන් බිම ඇද වැටුණේය. ඔහු ගේ කොන්ද තදින් සිමෙන්ති පොළොවේ වැදිණි.

''ඌත්.. අම්මෝ..'' වේදනාව දරා ගත නොහැකිව ඔහු උස් හඬින් කෑ ගැසුවේය.

''කාලකණ්ණි දරුවා.. මොකක්ද උඹ තාත්තට කෙරුවෙ..?'' විලාප දීගෙන විමාලි රත්බණ්ඩා අසල දණ ගසා ගත්තාය. මොහොතක් බලා සිටි ගයාත් ඊ ළඟ මොහොතේ ගෙදරින් පැන දිව්වේය.

කඩය පිටුපසට වී මෙතෙක් වේලා සිද්ධිය නරඹමින් සිටි පියදාස වහා එතැනට ආවේය. විමාලිට මහා අපහසුවක් දැනිණි. එහෙත් රත්බණ්ඩා ඇඳ මතට නංවා ගන්නට ඇයට පියදාස ගේ උදව් වුවමනා විණි.

''මෙච්චර ආදරෙන් හදපු දරුවා මෙහෙම වෙයි කියලා කවුද දෙයියනේ හිතුවෙ..?'' විමාලි හඬා වැටෙමින් රත්බණ්ඩා ගේ පිටේ බාම වර්ගයක් ගැල්වූවාය.

''ඌයි.. ඌයි.. පහමින් [illegible] දන්නෙත් නෑ..''

රත්බණ්ඩා දිගින් දිගටම කෙඳිරි ගෑවේය.

''එකා යකා කියන්නෙ බොරුවට නෙමෙයිනෙ නෝනා.. මං යනවා..''

කියමින් පියදාස වහා නික්ම ගියේ රත්බණ්ඩාට සාත්තු කරන්නට සිදු වෙතැයි බියෙනි.

''හූනියමක්ම තමයි අපිට වැදිලා තියෙන්නෙ..'' විමාලි හීල්ලුවාය.

''අපි අනුන් ගෙ දරුවන්ට කවදාවත් කරුණාවක් පෙන්නුවෙ නෑ.. අපිට පටිසන් දෙන්නෙ එච්චා මිසක් කාටවත් කරපු හූනියම් නෙමෙයි.. මගෙම මල්ලි ගෙ දරුවන්ටත් මම කළේ වෙනස්කම්..'' රත්බණ්ඩා කිසිම දාක නොකළ ලෙස හඬා වැටුණේය. විමාලි හුල්ලමින් බලා සිටියාය.

පියදාස එහෙමම ගියේ වෙද ගෙදරටය. ඔහු රත්බණ්ඩාට සිදු වුණු දෙය පැවසුවේ වෙද ගෙදර උදවියත් එයින් සතුටු වෙතැයි

සිනාසෙනෙය. එහෙත් වෙද මහත්තයා ගේ මුහුණේ තැවුණේ අනුකම්පාවකි.

"මං ගිහින් බලල එන්නම්කො.. යමු පියදාස.." කියමින් වෙද මහත්තයා නැඟී සිටියේය.

"එක දවසක් ගිහින් අහ ගත්තු හරිය මතක නැද්ද..? ඕක වුණෙත් අපි හූනියම් කරල කියන්ට බැරි නෑ.." හීන් මැණිකේ කීවේ අතුරු ඇසවීමක හඬිනි.

"කවුරු මොනවා කිව්වත් කමක් නෑ.. අපිට කරන්ට පුළුවන් දෙයක් තියෙනවා නම් කරමු.." වෙද මහත්තයා කීවේ තෙල් කුප්පියක් ද අතට ගනිමිනි.

වෙද මහත්තයාත් පියදාසත් ගොඩ වනු දුටු විමාලිට තෙත් අදහා ගත නොහැකි විය. ඇය වහා ඔවුන් මඟ හැර කුස්සිය දෙසට ගියාය.

වෙද මහත්තයා රන්බණ්ඩා අසල හිඳගෙන ඔහු ගේ කොන්ද පිරික්සා බැලුවේය. රන්බණ්ඩා ඉකි බිඳ හැඬුවේය.

"අඬන්ට ඕන නෑ අයියා.. මේක එච්චර අමාරුවක් නෙමෙයි.. මේ බේත් තෙල ගාලා දෙතුන් වරුවක් බේත් පොට්ටනියකින් තැව්වම හරි.. දනට උණු වතුර ටිකකින් තවමුකො.. පියදාස ගිහින් උණු වතුර ටිකක් අරගෙන ආව නම්.." වෙද මහත්තයා කීවේ බෙහෙත් තෙල් ස්වල්පයක් අල්ලට හලා ගනිමිනි.

"මං ඇඬුවෙ කොන්ද අමාරුවට නෙමෙයි මල්ලී.. හිත වාවන්නෙ නැති හින්දා.. මං හැම හතුරුකමක්ම කරලත් උඹ මට සාත්තු කරනවා.. මට සමාවෙයන් මල්ලී.." රන්බණ්ඩා හඬමින්ම කීවේය.

"වතුරට වැඩිය ලේ ගණකමයි අයියා.." එදා දොලමුල්ල මහතා විසින් කියන ලද වදන්ම වෙද මහත්තයා ගේ මුවින් ද පිට විණි. රන්බණ්ඩා වඩාත් තදින් හඬන්නට පටන් ගත්තේය.

විනීතාගුරුතුමිය ගේ තත්ත්වය ඇසූ වෙලාවේ සිටම ඇය බලන්නට යාමේ වුවමනාව සුභාෂිණී ගේ සිතේ ඇති වූයේය. ඇය මිතුරු මිතුරියන්ට ද ඒ බව දැනුම් දුන්නාය. ඔවුන් ඒ පිළිබඳව ඉන්දික සමග කීවේ පුදුමයෙනි.

"සුභා මේ ලෝකෙට ගැලපෙන්නෙ නැති තරමට ශ්‍රේෂ්ඨයි දරුවනේ.. එයාට ඒ තරම් හතුරුකම් කරලත් එයා විනීතා ටීචර්ට අනුකම්පා කරනවා.. මට ලැජ්ජා හිතෙනවා සමහර වෙලාවට මං ටීචර් ගැන තරහෙන් හිටපු එකට.." ඉන්දික කීවේය.

"මටත් මං ගැන ලැජ්ජා හිතෙනවා සර්.." රනිඳු කීවේය. සියලු දෙනාම මවිතයෙන් ඔහු දෙස බැලූහ.

"මගෙ හිතේ සුභා ගැන අදහසක් තිබුණා.. ඒත් එයා මට දනෙන්න ඇරියා මං යාළුවෙක්ම විතරයි කියලා.." ඔහු අවංකවම උච්චාරණය කළේය. ඉන්දික කිසිවක් නොකියා හිස සැලීය. මිතුරන් ද වෙනදා මෙන් රනිඳුට සරදම් කළේ නැත.

"අපි ඔක්කොමලා විනීතා මිස්ව බලන්න යමු.." සමාධි යෝජනා කළාය. අනෙක් අය ඊට එකඟ වූහ.

ඒ වන විට විනීතා නිවසට රැගෙන විත් සිටියාය. ඇගේ අංගයක් පණ නැතිව කට ද පැත්තකට ගොස් තිබිණි. දිගු කාලීන ප්‍රතිකාර සහ ව්‍යායාම මගින් ඇය සුවපත් කර ගත හැකි වෙතැයි වෛද්‍යවරයා කීවේය. එහෙත් පියුමාලි සිටියේ කර කියා ගත හැකි දෙයක් නැතිව අසරණවය.

සුභාෂිණී ඇතුළු පිරිස නිවසට එනු දුටු පියුමාලිට නැති ගැන්මක් බඳු හැඟීමක් දනිණි. ඇය දෙනෙත් විදහාගෙන ඔවුන් දෙස බලා සිටියාය.

"පියුමාලි මොකද දන් මිස්ට..?"

සුභාෂිණී ඇගේ උරහිස මත අත තබා බොහෝ සුහද ලෙස විමසුවාය. පුදුමයෙන් මදක් බලා සිටි ඇය හඬන්නට පටන් ගත්තාය.

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

''අනේ සුභා මට සමා වෙන්න.. මේ ඔක්කොම සිද්ද වුණේ මගෙ වැරද්දෙන්.''

ඇගේ විලාපය බොහෝ සානුකම්පිත වූයේය. සියල්ලෝම ශෝකයෙන් බලා සිටියහ.

''දැන් ඒවා සිද්ද වෙලා ඉවරනෙ පියුමාලි.. අපි යමු මිස්ව බලන්න.''

සුභාෂිණී කීවේ මුදු හඬිනි.

ඇය ඔවුන් කැටුව කාමරයට ගියාය. මුළු නිවසේම වූයේ යකුන් කැටුවාක් මෙන් අපිළිවෙළකි. අසරණ ලෙස ඇඳේ වැතිර සිටි විනීතා දුටු සියල්ලෝම ඉහළට ගත් හුස්ම පහළට නොදමා බලා සිටියහ. ජීවිතයේ වෙනස් වෙන ස්වභාවය පිළිබඳව මීට වඩා හොඳ උදාහරණයක් තවත් වේදැයි සමාධි සිතුවාය.

ඔවුන් දෙස බැලූ විනීතා තනි අතින් වඳිමින් යමක් කියන්නට උත්සාහ කළාය. එහෙත් ඇගේ මුවින් වචන පිට වූයේ නැත. ඇගේ දෑසින්ම කඳුළු කඩා හැලෙමින් තිබිණි.

''ආයුර්වේද වෙදකමක් කරලා බැලුවෙ නැද්ද පියුමාලි..?'' රනිඳු ඇසීය.

''මට කිසිම දෙයක් කර කියා ගන්න බෑ රනිඳු.. මේ දවස් ටික ගෙවුණෙ කොහොමද කියලවත් මට මතක නෑ..'' පියුමාලි හඬා වැටුණාය.

''අපේ අප්පච්චිට මේ වගේ ලෙඩ හොඳ කරන්න පුළුවන්.. මිස් බය වෙන්න එපා.. අපි කොහොම හරි ඔයාව සනීප කරනවා..''

සුභාෂිණී පැවසුවේ ඇඳේ වාඩි වී විනීතා ගේ අතින් අල්ලා ගනිමිනි. මිතුරු මිතුරියන් ඇය දෙස බලා සිටියේ දරා ගත නොහැකි තරම් පුදුමයෙනි.

''පියුමාලි බය වෙන්න එපා.. මිස්ට සනීප වෙනකම් සුනිමල සමාජයේ අය ඇවිත් ඔයාට උදව් කරනවා..'' සනුර පොරොන්දුවක

හඬින් කීවේය. අනෙත් අය හිස් සැලූහ. පියුමාලි කෘතඥතා පූර්වකව ඔවුන් දෙස බලා සිටියාය.

ඔවුන් එදින ආපසු ගියේ පියුමාලිට ගෙය ද අස් පස් කොට කෑමද උයා පිහා දීමෙන් අනතුරුවය.

''අපිට වරදක් කරපු කෙනෙකුට දෙන්න පුළුවන් ලොකුම දඬුවම තමයි එයාට උදව් කරන එක කියලා මට දැන් තේරෙනවා මචං..'' හංසන කීවේ බැ‍රෑරුම් ලෙසය.

''ඒකවත් තේරුණා නම් මදැයි මචං..'' අනෙක් අය සරදම් කළහ.

''දැන් ඉතින් නිවාඩු ගත්ත කාලෙ හොඳටම ඇති සුභා.. ඔයා ඉස්කෝලෙ එන්න..'' ඔවුහු සුභාෂිණීගෙන් ඉල්ලා සිටියහ.

''බලමුකෝ..'' ඇය සිනාමුසුව කීවේ මිතුරු මිතුරියන් සමග ගත කරන ජීවිතය පිළිබඳ කාන්සාවක් මේ වන විට ඇති වෙමින් පැවැති නිසාය.

ඇය කැටුව යන්නට උමංග නගරයට පැමිණ සිටියේය. මිතුරු මිතුරියෝ ඔවුන් දෙදෙනාටම සරදම් කළහ. එහෙත් සුභාෂිණී වෙනදා මෙන් ලැජ්ජාවෙන් හැකිලුණේ නැත.

''තිලකා කිව්වා ඔයාල හැමෝටම පාටියක් දෙනවා කියලා..'' උමංග ඔවුන්ට දැනුම් දුන්නේය.

''ෂා.. හුරේ.. ජය වේවා..'' ඔවුහු කෑ ගැසූහ.

''මට වෙලාවකට හිතෙනවා බබා, ඔයා බුදු වෙන්න පෙරුම් පුරනව ද කියලත්..''

උමංග සිනාසෙමින් කීවේ කාරුණිකවය. විනීතාට සාත්තු කළ ආකාරය ඔහුට කියන ලද්දේ මිතුරු පිරිස විසිනි.

''අනේ විහිළු කරන්න එපා උමංග අයියා..'' ඇය විළිබරව කීවාය.

''විහිළු නෙමෙයි.. ඔයාට දවසක මාවත් දන් දෙන්න හිතෙයි ද දන්නෙ නෑ..'' උමංග සිනාසුණේය.

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

"නෑ උමංග අයියා.. කවදාවත් මං ඔයාව නම් දන් දෙන එකක් නෑ.. මුළු වෙන එකකුත් නෑ.. මොකද ඔයාට තියෙන ආදරේ හින්දා මං සංසාරේ දිගින් දිගටම ඉපදෙයි.."

ඇය හැඟුම්බර හඬින් කීවාය. ආදරය ගැන ඇය යන්තමින් හෝ සඳහන් කළේ මෙදිනය. ඔහු ගේ සිත ප්‍රීති ප්‍රමෝදයෙන් ඉතිරී ගියේය.

"මමත් සංසාරේ හැමදාම ඉපදෙන්නෙ ඔයාවම පතාගෙන තමයි බබා.." ඔහු ඇගේ අතැඟිලි තරයේ අල්ලා ගනිමින් කීවේය. ඇය මුව පුරා සිනාසුණාය.

"දැන් ඉස්කෝලෙ ගමන ගැන මොකද කියන්නෙ..?"

උමංග විමසුවේ නගරයේ සිට ගමට යන පාරට රිය හරවා ගනිමිනි. ඒ වන විට අඳුර වැටෙන්නට ද පටන් ගෙන තිබිණි.

"ම්.." ඇය කල්පනාකාරීව මිමිණුවාය. ඇගේ සිත තවමත් තිබුණේ දෙගිඩියාවේය.

"මං කියන්න ද සුභා..? ඔයා ඕ ලෙවල් ඉවර වෙනකම් ඉස්කෝලෙ යන්න.. ඊට පස්සෙ අපි දෙන්නම ඉන්දියාවෙ යමු.." ඔහු කීවේය.

"ඉන්දියාවෙ..?" ඇය නෙතු විදහා ඔහු දෙස බැලුවාය.

"ඔව් මට ආයුර්වේද වෙදකම ඉගෙන ගන්න.. ඔයාට දිගටම නැවුම් ඉගෙන ගන්න.." ඔහු කීවේය.

සුභාෂිණී එයට පිළිතුරක් නොදුන්නේ අඩ අඳුරේ වැනි වැනී යන රුවක් වෙත අවධානය යොමු වූ නිසාය.

"බීගෙන වෙන්නැති.." සිතූ ඇය කාරයට ඒ රුව පසු වෙද්දී නැවතත් හැරී බැලුවාය. ඒ ගයාන් බව ඇය දුටුවේ එවිටය.

"උමංග අයියෙ, පොඩ්ඩක් ඔහොම නවත්තන්න.." ඇය කීවේ කලබලයෙනි.

"ඇයි සුභා..?"

"අර ගයාන් මල්ලි.. එයාට මොකක් හරි කරදරයක් වාගෙ.."

ඇය කාරයෙන් පිටත බලාගෙන කීවාය. ගයාන් ගේ කමිසය ඉරී මඩ හෝ ලේ තැවරී තිබෙනු ඇය දුටුවේ ඔහු ළංව එද්දීය.

"ගයාන් මල්ලී.." වහා කාරයෙන් බැස්ස සුභාෂිණී ඔහු ඇමතුවේ මවිතයෙනි. ඔහු ගේ මුහුණ ද තැළිස්සී වී ඇති ආකාරය අඩ අඳුරේ වුවත් ඇයට දැක ගත හැකි විණි.

"සු.. සු.. සුභා අක්කා.." ඔහු ගොත ගැසීය.

"මොකද වෙලා තියෙන්නෙ..?"

උමංග ද එතැනට පැමිණ විමසුවේය.

"උන්.. උන් මට හොඳටම ගහලා මගෙ පර්ස් එකත් උදුර් ගත්තා.."

ඔහු කටහඬ අවදි කළේ ආයාසයෙනි.

"උන්.. කවුද ඒ..?" සුභාෂිණී මවිතයෙන් විචාළාය.

"මේ යාළුවොත් එක්ක ගඟේ නාන්න ගියා.. එක යාළුවෙකුගේ අයියා කෙනෙක් කලින් දවසක ඇවිත් මට හොඳටම ගැහැව්වා.. මල්ලිට ගිය සැරෙත් පොලිසියට යන්න වුණේ මං හින්දා කියලා.."

බිය හෝ වේදනාව නිසා ගයාන්ට ඇත්තම කියැවිණි.

"යමු.. අපි ගෙදර ගිහින් දාන්නම්.." උමංග පැවසීය.

"මට ගෙදර යන්න බෑ අක්කා.. මම තාත්තව තල්ලු කළාම තාත්තා වැටුණා.. දැන් ගියොත් මාව ගෙදරින් එළවා ගනී.." ගයාන් හඬන්නට වූයේය.

"දරුවො මොන වැරැද්ද කළත් අම්මලා එහෙම දරුවො එළවන්නෙ නෑ මල්ලි.. අපි යමු.."

කරුණාවෙන් කී සුභාෂිණී ගයාන් කාරයට නංවා ගත්තාය.

"හිතුවක්කාරවල විපාක දැන් තේරෙනවා නේද මල්ලි..? උන් ඔයාට සිහි නැති වෙනකම් ගහලා මුහුදටවත් දැම්ම නම් මොකද වෙන්නෙ..?" උමංග විමසුවේය. ගයාන් හූල්ලමින් හඬා වැටුණා මිස කිසිවක්

The Reader's Place novel..

http://e-pusthakalaya.blogspot.com

කීවෙ නැත.

රත්මණ්වාට වෙද මහත්තයා ගේ ප්‍රතිකාරවලින් පසුව නැක්තුම අඩු වූයේය. ඔහුත් විමාලිත් මේ වන විට බලවත් සේ නොසන්සුන් වී සිටියේ කළුවර වැටීත් ගයාන් නිවසට නොආ නිසාය.

"මේ දරුවා බයට කොහෙවත් ගියාවද්ද..?" ඉස්තෝප්පුවට වී මඟ බලා සිටි විමාලි මුමුණා ගත්තාය. එක තැන එක විදියකට සිටීමට නොහැකි ලෙස ඇගේ සිතත් ගතත් දැවෙමින් තිබිණි.

කාරයක් මිදුලේ නවතිනු දුටු ඇය ගිඩිස් ගා ගැස්සුණාය. ගයාන් පිළිබඳව නරක ආරංචියක් රැගෙන කිසිවෙකු පැමිණියේදැයි හැඟීමෙන් ඇගේ දෙපා පවා අප්‍රාණික විණි. ඇය සිටි වනම සිටගෙන බලා සිටියාය. උමංගත්, සුභාෂිණීත් කාරයෙන් බසිනු දුටු ඇය වඩාත් තැති ගත්තාය.

"බය වෙන්න එපා ලොකු අම්මා.. අපි ආවෙ ගයාන් මල්ලිව එක් කරගෙන.." විමාලි බියපත්ව බලා සිටිනු දුටු සුභාෂිණී කීවේ සිනාසෙමිනි.

"මගෙ පුතා.. දෙයියනේ.. මගෙ පුතා කොහෙද හිටියෙ..?" විමාලි එවර කෑ ගසාගෙන මිදුලට පැන්නාය. අසීරුවෙන් කාරයෙන් බට ගයාන් දුටු විමාලි ඔහු වැළඳ ගත්තේ හඬාගෙනය.

"මගෙ රත්තරන් පුතා.. පුතාට මොකද මේ වෙලා තියෙන්නෙ.."

"මට සමා වෙන්න අම්මා.."

අසීරුවෙන් ඇගෙන් මිදුණ ගයාන් ඇගේ දෙපා මුල දණ ගැසුවේය. විමාලි විස්මයෙන් ඇළලී බලා සිටියාය. උදේ ගෙදරින් පිට වුණ හිතුවක්කාර දරුවා මෙලෙස කීකරු දරුවෙකු ලෙස ආවේ සුභාෂිණී විසින් කරන ලද හාස්කමක ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් යැයි විමාලිට සිතිණි.

"තාත්තට මොකද අම්මා..?" ඔහු ඇසුවේ බොහෝ අසීරුවෙනි.

"තාප්පා ඇවිත් බෙහෙත් කෙරුවා.. දැන් හොඳයි.. මගෙ පුතාට මොකද වුණේ කියන්නකො.."

ඇය කීවේ සුභාෂිණී දෙස බලා ගෙනය. ඇගේ කට හඬ වරදකාරී බවින් පිරී තිබිණි.

"ඔක්කොම මල්ලි කියයි ලොකු අම්මා.. එයාට දැනට වෙනිවැල් ටිකක් තම්බලා දෙන්ට.. හෙට උදේට මම බෙහෙත් ටිකක් ගෙනත් දෙන්නම්කො.." සුභාෂිණී සිනාසෙමින් කීවාය.

"මට සමා වෙයන් දූවේ.. උඹ බෝධිසත්ව පරම්පරාවෙ දරුවෙක් කියල මට දැන් තමයි තේරෙන්නෙ.."

විමාලි සුභාෂිණී ගේ දෑත අල්ලා ගෙන ඉකි ගැසුවාය. උමංග බලා සිටියේ මුදු බව හා කරුණාව පිරී ඉතිරෙන සුභාෂිණී ගේ මුහුණ දෙසය.

"ලොකු අම්මලා මට වැරැද්දක් කෙරුවෙ නෑ.." ඇය සිනාසී කීවාය.

"මට සමා වෙන්න අක්කා.."

බලාපොරොත්තු නොවූ ලෙස ගයාන් ද සුභාෂිණී ගේ දෙපා මුල දණ ගැසුවේය.

"ඔයත් හැම වරදක්ම කර ගත්තෙ ඔයාටමයි මල්ලී. මීට පස්සෙවත් හිතුවක්කාර නොවී ඉන්න බලන්න.."

ඇය හෙමිහිට ඔහු ගේ හිස පිරිමදිමින් කීවාය. උමංග මේ අපූරු යුවතිය දෙස ආදරයෙන් බලා සිටියේය.

අවසානයි.

The Reader's Place Novel..

http://e-pusthakalaya.blogspo

The Reader's Place
novel..